

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

COMPTE RENDU INTÉGRAL
AVEC
COMPTE RENDU ANALYTIQUE TRADUIT
DES INTERVENTIONS

INTEGRAAL VERSLAG
MET
VERTAALD BEKNOPT VERSLAG
VAN DE TOESPRAKEN

RÉUNION COMMUNE DU COMITÉ D'AVIS
FÉDÉRAL CHARGÉ DES QUESTIONS
EUROPÉENNES, DE LA COMMISSION DES
RELATIONS EXTÉRIEURES ET DES COMMISSIONS
HOMOLOGUES DU SÉNAT

GEMEENSCHAPPELIJKE VERGADERING VAN HET
FEDERAAL ADVIESCOMITÉ VOOR DE EUROPESE
AANGELEGENHEDEN, DE COMMISSIE VOOR DE
BUITENLANDSE BETREKKINGEN EN VAN DE
HOMOLOGE COMMISSIES VAN DE SENAAAT

mercredi

19-10-2005

Après-midi

woensdag

19-10-2005

Namiddag

cdH	centre démocrate Humaniste
CD&V	Christen-Democratisch en Vlaams
ECOLO	Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales
FN	Front National
MR	Mouvement réformateur
N-VA	Nieuw-Vlaamse Alliantie
PS	Parti socialiste
sp.a-spirit	Socialistische Partij Anders – Sociaal progressief internationaal, regionalistisch integraal democratisch toekomstgericht
Vlaams Belang	Vlaams Belang
VLD	Vlaamse Liberalen en Democraten

Abréviations dans la numérotation des publications :		Afkortingen bij de nummering van de publicaties :	
DOC 51 0000/000	Document parlementaire de la 51e législature, suivi du n° de base et du n° consécutif	DOC 51 0000/000	Parlementair stuk van de 51e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer
QRVA	Questions et Réponses écrites	QRVA	Schriftelijke Vragen en Antwoorden
CRIV	version provisoire du Compte Rendu Intégral (couverture verte)	CRIV	voorlopige versie van het Integraal Verslag (groene kaft)
CRABV	Compte Rendu Analytique (couverture bleue)	CRABV	Beknopt Verslag (blauwe kaft)
CRIV	Compte Rendu Intégral, avec, à gauche, le compte rendu intégral définitif et, à droite, le compte rendu analytique traduit des interventions ; les annexes se trouvent dans une brochure séparée (PLEN: couverture blanche; COM: couverture saumon)	CRIV	Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaalde beknopt verslag van de toespraken; de bijlagen zijn in een aparte brochure opgenomen (PLEN: witte kaft; COM: zalmkleurige kaft)
PLEN	séance plénière	PLEN	Plenum
COM	réunion de commission	COM	Commissievergadering
MOT	motions déposées en conclusion d'interpellations (papier beige)	MOT	moties tot besluit van interpellaties (beigekleurig papier)

Publications officielles éditées par la Chambre des représentants	Officiële publicaties, uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers
Commandes :	Bestellingen :
Place de la Nation 2	Natieplein 2
1008 Bruxelles	1008 Brussel
Tél. : 02/ 549 81 60	Tel. : 02/ 549 81 60
Fax : 02/549 82 74	Fax : 02/549 82 74
www.laChambre.be	www.deKamer.be
e-mail : publications@laChambre.be	e-mail : publicaties@deKamer.be

SOMMAIRE

L'avenir de l'Union européenne – De quelle 1
Europe avons-nous besoin?

Orateurs: **Herman De Croo**, président de la Chambre des représentants, **Philippe Mahoux**, sénateur, premier vice-président du Comité d'avis fédéral chargé des questions européennes, **Guy Verhofstadt**, premier ministre, **Patrik Vankrunkelsven**, sénateur, **Thierry Giet**, président du groupe PS, **François Roelants du Vivier**, sénateur, **Dirk Van der Maelen**, président du groupe sp.a-spirit, **Herman Van Rompuy**, **Guido Tastenhoye**, **Christian Brotcorne**, sénateur, **Marie Nagy**, **Geert Lambert**, **Mia De Vits**, Députée au Parlement européen, **Hilde Vautmans**

INHOUD

De toekomst van de Europese Unie – Welk 1
Europa hebben wij nodig?

Sprekers: **Herman De Croo**, voorzitter van de Kamer van volksvertegenwoordigers, **Philippe Mahoux**, senator, eerste ondervoorzitter van het Federaal Adviescomité voor de Europese Aangelegenheden, **Guy Verhofstadt**, eerste minister, **Patrik Vankrunkelsven**, senator, **Thierry Giet**, voorzitter van de PS-fractie, **François Roelants du Vivier**, senator, **Dirk Van der Maelen**, voorzitter van de sp.a-spirit-fractie, **Herman Van Rompuy**, **Guido Tastenhoye**, **Christian Brotcorne**, senator, **Marie Nagy**, **Geert Lambert**, **Mia De Vits**, Europees parlamentslid, **Hilde Vautmans**

RÉUNION COMMUNE DU COMITÉ
D'AVIS FÉDÉRAL CHARGÉ DES
QUESTIONS EUROPÉENNES, DE
LA COMMISSION DES RELATIONS
EXTÉRIEURES ET DES
COMMISSIONS HOMOLOGUES
DU SÉNAT

GEMEENSCHAPPELIJKE
VERGADERING VAN HET
FEDERAAL ADVIESCOMITÉ VOOR
DE EUROPESE
AANGELEGENHEDEN, DE
COMMISSIE VOOR DE
BUITENLANDSE BETREKKINGEN
EN VAN DE HOMOLOGE
COMMISSIES VAN DE SENAAT

du

van

MERCREDI 19 OCTOBRE 2005

WOENSDAG 19 OKTOBER 2005

Après-midi

Namiddag

De vergadering wordt geopend om 14.30 uur door de heren Herman De Croo, Philippe Mahoux en Karel Pinxten, voorzitters.

La séance est ouverte à 14.30 heures par MM. Herman De Croo, Philippe Mahoux et Karel Pinxten présidents.

01 L'avenir de l'Union européenne – De quelle Europe avons-nous besoin?

01 De toekomst van de Europese Unie – Welk Europa hebben wij nodig?

Herman De Croo, président: Mes chers collègues, nous vous accueillons, M. le président Mahoux et moi-même, à cette réunion que j'espère être intéressante et qui a une formule quelque peu nouvelle.

Wij hebben geprobeerd een nieuwe formule toe te passen voor deze vergadering van de Senaat en de Kamer, in die zin dat wij aan onze fracties in de twee assemblees hebben gevraagd welwillend te zijn en een werknota voor te bereiden.

Ces notes de travail, que les groupes ont bien voulu préparer, se trouvent dans une farde de presse mise à la disposition de tous les membres et de la presse, que je remercie d'ailleurs pour l'intérêt qu'elle porte à nos travaux.

Ik wil dus vragen dat men ofwel zijn nota gebruikt als basis, of eventueel die nota becommentarieert, al is men natuurlijk vrij zijn ideeën hier naar voren te brengen.

Vergeet niet dat in de Europese Raad van 16 en 17 juni een verklaring werd aangenomen over het verdere verloop van de ratificatie van het Verdrag. Ik vermoed dat de eerste minister daar nog op zal terugkomen.

Dans cette déclaration, on avait demandé qu'un débat ait lieu dans les pays pour maintenir, avec la tension nécessaire, le débat et les ambitions européennes.

Ik meen dat het de moeite loont dat wij die proef hier vandaag, onder ons, voortzetten. Wij zijn zeker en vast bijna rond, wat België betreft, met de goedkeuring van de Verdragen. Enkele van onze parlementen zijn er wel nog mee bezig.

Het zou ons genoeg doen mochten wij hier een kernachtig goedgespierd debat krijgen.

Je voudrais terminer sur une note d'optimisme européen.

La semaine dernière, à Londres, j'ai agi à la COSAC en m'opposant à ce mur permanent des lamentations qu'on entend en Europe.

Collega's, ik resumeer kort. U moet zich eens bedenken dat Europa 1% van het bnp kost. Van die 1% gaat dan nog 0,4% naar landbouw. Als men dan ziet wat met 1% van het bnp van onze landen gedaan werd, gedaan wordt en kan gedaan worden - voor een groot aantal van de lidstaten gaat het over de euro, voor een groot aantal van de lidstaten gaat het over Schengen en hiermee spreek ik slechts over twee uitschieters -, dan moet men ook het positieve bekijken dat reeds werd gerealiseerd in Europa.

C'est ce message que je voudrais communiquer à notre commission.

Mais, avant que notre premier ministre ne prenne la parole, je demande au président Philippe Mahoux de dire un petit mot, s'il le veut bien.

Philippe Mahoux, président: Ceci s'inscrit dans un débat beaucoup plus large.

J'attire l'attention sur un passé relativement récent: trois jours de débats organisés sur des thèmes différents et européens dans nos assemblées, simultanément à plusieurs réunions des comités d'avis qui invitent des représentants de la société civile en même temps que les interlocuteurs sociaux. Ces débats existent.

Le débat d'aujourd'hui est un débat au sein duquel les groupes parlementaires s'expriment, où les partis expliquent leur vision de l'Europe. Si on veut répondre au souhait de celles et ceux qui pensent qu'après le vote négatif des populations de France et des Pays-Bas, il y a intérêt à relancer le débat européen, pas simplement au niveau des parlements mais aussi et principalement au niveau de la population, ce débat doit se tenir et doit être considéré comme l'ouverture à un débat plus large.

Herman De Croo, président: J'accueille tout le monde, nos collègues du Sénat et de la Chambre, ainsi que nos collègues du Parlement européen.

Ik heet u allen welkom en het is de eerste minister die als eerste het woord voert.

01.01 **Guy Verhofstadt**, premier ministre: Monsieur le président, chers collègues, je voudrais tout d'abord remercier les présidents de la Chambre et du Sénat d'avoir organisé ce débat. Cette initiative s'inscrit dans ce qui a été convenu au sein de ce parlement après le Conseil européen de juin. Il s'agit donc d'un premier débat. Mais ce n'est, selon moi, qu'un début. Nous nous trouvons, en effet, dans une période de réflexion qui vient seulement de commencer. Je tiens d'ailleurs à remercier tous les groupes politiques pour les notes qu'ils ont rédigées en vue de ce débat.

Où en est la discussion concernant l'avenir de l'Europe? Comme vous le savez, un sommet informel aura lieu la semaine prochaine. Il est en pleine préparation.

Il y a déjà quelques jours, lors de ma déclaration de politique fédérale, j'ai déclaré que l'Europe risquait de rater le train qui mène à la nouvelle ère et que les référendums tant en France qu'aux Pays-Bas ont précipité l'ancien continent dans une crise de confiance qui touche les différents Etats membres.

Par ailleurs, comme vous le savez, le Conseil européen n'est pas encore parvenu à un budget pluriannuel, ce qui a contribué à encore détériorer le climat au sein de l'Union européenne.

Wat bedoel ik essentieel met het missen van de trein van het nieuwe L'Union européenne a besoin d'un

01.01 Eerste minister **Guy Verhofstadt:** Dit debat is maar een eerste stap. Zoals ik al gezegd heb, dreigt Europa de trein die naar een nieuw tijdperk leidt, te missen. De referenda in Frankrijk en Nederland hebben het oude continent in een vertrouwenscrisis gestort. Voorts zorgt het ontbreken van een akkoord over de meerjarenbegroting voor een verslechtering van het klimaat in de Europese Unie.

tijdperk? Welnu, het is duidelijk: na de mislukking van het referendum in Frankrijk en in Nederland, ook na de mislukking van de eerste ernstige poging om tot een meerjarenbegroting te komen voor de Europese Unie, kunnen we gerust zeggen dat we nood hebben aan een nieuw elan, een nieuwe hervorming voor de Europese Unie. Dat was trouwens al de grote les na het verdrag van Nice, ook al de les die er ons toe leidde om een conventie op te richten en om samen een ontwerp van Grondwet op te stellen. Trouwens – laten we dat maar eerlijk bekennen –, wij hebben in de Europese Unie allemaal heel veel tijd en energie gestoken en geïnvesteerd in die Grondwet. Ondanks de tekortkomingen van die Grondwet hebben wij er ook alles aan gedaan om dat ontwerp van Grondwet te ratificeren.

Mijn hoop die ik zou willen uitdrukken – dat is het eerste statement, politieke verklaring die ik namens de regering zou willen afleggen –, is dat in ons land binnenkort het volledige ratificatieproces afgerond zou zijn. Niet dat wij daarmee het ontwerp van Grondwet definitief redden, want dat hangt niet van ons alleen af. Er zijn vijftientwintig lidstaten die moeten ratificeren. Maar ik denk wel dat, indien wij kunnen ratificeren, wij op die manier de kritische massa sterker kunnen maken van de landen die achter die Grondwet staan. Nog veel belangrijker dan het pure, simpele, formele feit van de ratificatie van de Grondwet, zullen wij op die manier ook een signaal geven dat er wel degelijk een grote groep landen is binnen de Europese Unie die verder wil gaan met de Europese integratie. Meer nog dan alleen maar een formele daad, een juridische akte van goedkeuring en ratificatie, betekent dit dat ons land zich schaart achter en behoort tot de grote groep van lidstaten van de Europese Unie die, in tegenstelling tot wat vandaag een beetje in de mode is en te vaak wordt herhaald, zich schaart achter de noodzaak om verder te gaan met de Europese eenmaking en met de Europese integratie. Die groep is trouwens groter dan vandaag vermoed wordt door de buitenwereld. Ik denk dat het zeer belangrijk is dat wij afgesproken hebben dat op het einde van het Oostenrijks voorzitterschap, zijnde op het einde van de reflectieperiode, conclusies uit dat debat zouden worden getrokken.

Mijnheer de voorzitter, in elk geval wil ik ook heel duidelijk zeggen dat ik geen voorstander ben van de pick-and-choosebenadering, die vandaag opgeld maakt. Het gaat dan over de benadering die zegt dat wij de Grondwet kunnen uiteenrafelen en dat wij daar dan zomaar links en rechts een of ander element kunnen uitpijken dat wij graag in werking zouden zien treden.

Mij lijkt het niet de juiste methode om er links en rechts een element uit te nemen, omdat we daardoor het globale beeld verliezen en het perspectief, het einddoel dat wij nastreven, verloren dreigt te gaan.

Dan rijst de vraag, die we vandaag samen moeten behandelen, waarover de reflectieperiode dan wel gaat en waarvoor de reflectieperiode, die enkele maanden geleden door de Raad werd opgestart, dient.

De reflectieperiode moet, mijns inziens, betrekking hebben op verschillende niveaus.

Ce sera une période de réflexion à plusieurs niveaux, d'abord au niveau européen mais également au sein des Etats membres. Cette réflexion démarre petit à petit. Comme vous le savez, le Parlement

nouvel élan après le résultat négatif des référendums en France et aux Pays-Bas et après l'échec du projet de budget européen pluriannuel. C'est d'ailleurs la nécessité d'un tel élan qui avait donné lieu à la rédaction de la Constitution européenne dans laquelle nous avons investi beaucoup de temps et d'énergie.

Je vous livre donc d'emblée ma première déclaration politique importante du jour : la Belgique souhaite que la procédure de ratification de la Constitution européenne soit menée à terme le plus rapidement possible. Cela ne permettra peut-être pas de sauver la Constitution mais il s'agira d'un signal important destiné à montrer clairement qu'un groupe important de pays entend réaliser l'intégration et l'unification européennes.

Il y a quelques mois, l'Union européenne a appelé à une période de réflexion. L'objectif est d'aboutir à des conclusions importantes à l'issue de la présidence autrichienne. En ce qui me concerne, je ne suis absolument pas partisan d'une approche à la carte, dans le cadre de laquelle certaines dispositions seraient supprimées de la Constitution alors que d'autres seraient ignorées. Une telle approche contribuerait à annihiler toute perspective.

La période de réflexion doit porter sur plusieurs niveaux.

Die reflectieperiode moet betrekking hebben op verschillende niveaus: ze moet

européen élabore actuellement des propositions qui devraient déboucher, début janvier, sur une résolution concernant l'avenir de l'Union européenne. Vous savez également que certains Etats membres ont eux aussi entamé ce débat, cette réflexion, chacun à sa façon. La Commission a, quant à elle, fait une première contribution à la réflexion et a communiqué dernièrement son plan D: "Démocratie, Dialogue, Débat". C'est certainement une bonne chose et elle y avait d'ailleurs été invitée par le Conseil européen car, en effet, nous aurons besoin plus que jamais, dans cette période de réflexion, de démocratie, de dialogue et de débat.

Mijn mening en de mening van de Belgische regering is dat het over veel meer moet gaan dan alleen maar daarover. Het is namelijk een kwestie van nadenken over de democratie in Europa, van een debat in Europa en van een dialoog in Europa.

De reflectieperiode moet veel ruimer zijn en veel dieper gaan, om de heel eenvoudige reden dat wij vandaag in Europa niet zozeer te maken hebben met het dreigende mislukken van een ratificatieproces van een ontwerp van Grondwet. Wij hebben naar onze overtuiging vandaag veeleer te maken met een diepe vertrouwenscrisis in Europa en in de Europese instellingen.

De meest recente Eurobarometer, die normaal altijd heel positief is, over de gemoedsgesteldheid van de Europeanen ten opzichte van de Europese instellingen bewijst dat. Slechts 44% van de ondervraagde personen spreekt nog zijn vertrouwen uit in de toekomst van Europa en in de Europese instellingen. Dat cijfer is nog nooit zo laag geweest sinds de start van de Eurobarometer een tijd geleden.

De centrale vraag die volgens ons opgeld maakt in de reflectieperiode, is dus hoe we de vertrouwenscrisis kunnen aanpakken. Eerst en vooral moet worden erkend dat er een vertrouwenscrisis is en niet alleen zomaar een formeel mislukken van een aantal referenda over een ontwerp van Grondwet. De centrale vraag tijdens de reflectieperiode moet echter zijn hoe we de crisis van het vertrouwen kunnen aanpakken, die zo manifest tot uiting komt in de meest recente Eurobarometer die werd gepubliceerd.

Er moeten een aantal stappen worden gezet. De eerste stap die moet worden gezet – dat is ook de boodschap die ik zou volgende week willen meenemen naar de informele Raad van Europa –, is dat eerst en vooral een aantal misverstanden met betrekking tot Europa uit de weg moeten worden geruimd en moeten worden weggewerkt. Het zijn hardnekkige misverstanden, waarvoor wij, politici van de nationale lidstaten, ook deels verantwoordelijkheid dragen. Wij houden ze immers te vaak en te veel in stand. Dat gebeurt niet zozeer bij ons in België, maar zeker in vele, andere lidstaten van de Europese Unie.

Het eerste misverstand is dat Europa ongelooflijk veel kost. Dat is een onwaarheid. De burger betaalt vandaag aan Europa immers ongeveer een veertigste van wat hij betaalt aan de nationale lidstaten. Als we namelijk de begroting van de Europese Unie bekijken en ze vergelijken met de nationale begrotingen, dan komen we ongeveer uit op een veertigste.

zowel op het Europese niveau als in de lidstaten zelf worden gevoerd. Het Europees Parlement werkt op dit ogenblik aan voorstellen, die begin januari in een resolutie betreffende de toekomst van de Europese Unie zouden moeten uitmonden. Een aantal lidstaten hebben het debat al gestart. De Commissie van haar kant heeft haar plan D voor democratie, dialoog en debat meegedeeld.

Il ne suffit pas, durant la période de réflexion, d'échanger des idées sur la démocratie en Europe. Le débat doit être plus profond. L'Union est en effet menacée par l'échec éventuel du processus de ratification du projet de Constitution européenne mais aussi par une large crise de confiance vis-à-vis de l'Union européenne et de ses institutions.

Le dernier eurobaromètre le prouve : 44 % seulement des citoyens européens croient encore en l'avenir de l'Europe et des institutions européennes. C'est le chiffre le plus bas depuis le lancement du baromètre. La période de réflexion doit être axée sur la question centrale de savoir comment aborder au mieux cette crise de confiance. Plusieurs étapes sont nécessaires.

Il convient tout d'abord de dissiper une série de malentendus persistants à propos de l'Europe. Ainsi, l'Europe n'est absolument pas aussi coûteuse qu'on le prétend : le citoyen paie en moyenne 1/40e de ce qu'il verse à son Etat membre. Par ailleurs, l'Europe est bien plus qu'une belle-mère qui se mêle de tout. Nous devons aussi nous mettre davantage à l'écoute du citoyen, et de manière plus directe, pour découvrir les raisons de sa méfiance et l'objet de ses craintes.

Ensuite, il faut poursuivre le travail pendant la période de réflexion. Celle-ci ne peut être un temps

Het is een feit dat we meer moeten communiceren. Veertig procent van de fiscaliteit, de parafiscaliteit en van de middelen van de burgers gaan naar de overheden van de nationale lidstaten. Dat is 1% van het bruto binnenlands product van de hele Europese Unie.

Tweede misverstand is volgens mij het feit dat we duidelijker moeten communiceren waarmee Europa wel of niet bezig is. Vandaag heeft men de indruk – vaak is dit juist, maar vaak is dit ook fout – dat Europa alleen een big brother is die zich met alles inlaat. Dat beeld moeten we rechtzetten. De lidstaten hebben hierin een bijzondere verantwoordelijkheid, want het zijn vaak de lidstaten die Europa gebruiken, of moet ik zeggen misbruiken, als zondebok voor het eigen falen.

Daarnaast – dit is het derde misverstand dat we moeten wegwerken – moeten we meer direct en intens luisteren naar de Europese inwoner, de Europese burger en de vraag waarom hij wantrouwig is en waarvoor hij angst heeft wanneer we het hebben over de Europese Unie. Dit is een eerste manier waarop wij die reflectieperiode willen invullen, namelijk als een oefening om een aantal misverstanden met betrekking tot de Europese Unie, zoals die zich de voorbije jaren hebben ontwikkeld, recht te zetten.

Tweede wijze waarop wij die reflectieperiode willen invullen, is dat die periode evenmin een vacuüm mag zijn. Het mag geen periode zijn waarin niets meer gebeurt en niets meer wordt beslist, in de zin van: we moeten reflecteren over de toekomst van Europa; dus moeten we Europa nu een tijdje in de koelkast zetten en moeten we de actie van Europa herleiden tot een standstill, een status-quo. De tijd staat niet stil en dus kan ook Europa niet stilstaan. Er moet daarom ook tijdens de reflectieperiode voort worden gewerkt aan een aantal concrete realisaties, zodat de burgers wel degelijk zien dat er een toegevoegde waarde van de Europese Unie uitgaat.

Ten derde – dit is de meest belangrijke boodschap die ik vandaag in mijn verklaring zou willen meegeven bij de inleiding van het debat -, de reflectieperiode moet, naast het wegwerken van misverstanden en het niet laten verzanden in een vacuümperiode, in de eerste plaats worden gebruikt om duidelijke keuzes te maken. We moeten met Europa keuzes durven te maken, keuzes die de voorbije 10, 15, 20 jaar niet gemaakt zijn in de Europese Unie.

Ik had het daarover al even in de federale beleidsverklaring. De positie van de Belgische regering is duidelijk. Wij willen in dit debat komen tot een keuze voor meer Europa en niet minder Europa. Wij willen komen tot een keuze voor een politiek Europa, dat een echte economische en sociale strategie kan ontwikkelen in de toekomst en niet louter verwordt of verzandt tot een vrijhandelszone. Wij willen komen tot een politiek Europa, dat een waarlijk buitenlands beleid kan voeren en dat een echte Europese defensie kan opbouwen. Kortom, wij denken dat tijdens of aan het einde van de reflectieperiode de keuze moet worden gemaakt voor een sterk politiek Europa, dat de voedingsbodem kan wegnemen voor de angsten die de burger vandaag in Europa heeft door betere resultaten voor te leggen aan die burger.

Met andere woorden, ons standpunt bij de aanvang van de

mort pendant lequel on ne décide de rien. Il est important que le citoyen discerne la valeur ajoutée de l'Union.

Le principal objectif de la période de réflexion consiste cependant à opérer des choix clairs. Le gouvernement belge souhaite un choix pour plus d'Europe, pour une Europe politique qui puisse mettre en œuvre de vraies stratégies économiques et sociales sans être réduite à une simple zone de libre-échange, qui soit en mesure de mener sa propre politique étrangère et qui soit dotée de sa propre force de défense. Une Europe politiquement forte pourrait résoudre les problèmes qui inquiètent les citoyens en affichant de meilleurs résultats.

Il est illusoire de penser que l'Union puisse poursuivre dans la voie qu'elle a empruntée, en se bornant à reprendre des éléments du passé et en lançant quelques projets.

Il faut trouver une solution pour améliorer les perspectives financières. Derrière chaque choix financier, il y a en effet un choix politique. La planification financière pluriannuelle est importante pour l'Europe. Il ne faut pas lésiner sur les moyens.

Le projet d'Union européenne et d'intégration européenne a besoin d'un nouvel élan. Nous plaçons pour davantage d'Europe, mais il s'agira sans doute aussi d'une autre Europe: une Union forte, qui apporte des réponses concrètes aux besoins des citoyens.

Les tâches primordiales de l'Europe sont la politique étrangère, la défense, l'espace européen de justice et de sécurité ainsi que la stratégie sociale et économique. Sur le plan socio-économique, deux grands défis nous attendent: la globalisation et le vieillissement de la population. Si les États membres se développent selon des critères de

reflectieperiode luidt dat degenen die denken dat de vertrouwenscrisis in Europa hersteld kan worden door gewoon de zaken te hernemen zoals in het verleden of door gewoon een aantal nieuwe projecten op te starten die dan meestal op intergouvernementele leest geschoeid zijn, vergissen zich. De laatste weken en maanden is de toon binnen de Europese Unie vrij klaar, vrij eenvoudig: Europa zit wel in een crisis, maar we zullen, heel eenvoudig, een aantal nieuwe projecten opstarten, meestal intergouvernementele, die wel wat het vertrouwen zullen wekken van de burger, en daarmee komen we wel uit die vertrouwenscrisis met Europa. Volgens ons is dat noodzakelijk, maar absoluut niet voldoende om die vertrouwenscrisis te overwinnen. Dat zal in elk geval niet volstaan.

Naar onze overtuiging moeten de volgende zaken in het debat worden ingebracht.

Eerst en vooral, we moeten dringend werk maken van een oplossing voor de financiële perspectieven, want indien het probleem van de meerjarenbegroting niet dringend opgelost geraakt, dan kunnen we het wel vergeten om te praten over waar we met Europa heen moeten. Die financiële perspectieven zijn namelijk niet alleen financiële perspectieven, maar ook politieke perspectieven. Achter elke financiële keuze staat ook een politieke keuze over welke richting we met Europa uitgaan.

Die financiële meerjarenplanning is, denken wij, van groot belang voor Europa. Als wij ambitieus willen zijn met Europa en met de Europese Unie, dan moeten wij in voldoende financiële middelen voorzien en uiteraard niet krenterig zijn. Een akkoord over de financiële perspectieven moet volgens ons een aanzet bieden voor een nieuwe financiële behandeling van de Europese Unie, namelijk een definitieve regeling van eigen middelen, die komaf kan maken met wat wij nu meemaken in de Europese Unie, met name de destructieve discussie over nettobetalers, netto-ontvangers en rebates allerhande die vanuit het verleden bestaan of nu zouden worden ingevoerd.

Nog belangrijker dan het debat en een uitkomst over de financiële perspectieven, lijkt ons de noodzaak om een nieuw elan te geven aan het project van de Europese Unie en van de Europese integratie. Dat nieuw elan moet leiden tot méér Europa en niet tot minder Europa en wellicht tot een ander Europa.

Ik bedoel een andere, een sterkere Unie die concreet een antwoord kan bieden aan de verzuchtingen van de burger en meer resultaten kan opleveren voor de burger.

Daarom moet Europa zich, ons inziens, toespitsen op volgende taken: buitenlands beleid, defensie, de Europese ruimte voor justitie en veiligheid en last but not least een Europese sociale en economische strategie. Ik ga even dieper in op elk van deze kernopdrachten voor Europa.

Ten eerste, de sociale en economische strategie. Europa zou een antwoord moeten kunnen bieden op de twee grote uitdagingen waarvoor we op dit ogenblik staan, in casu de globalisering en de vergrijzing. De basis voor de strategie is convergentie. Met convergentie bedoel ik niet harmonisering maar het uitstippelen van sporen, van paden en wegen met aan de linkerkant een boord minima

convergence, il doit être possible de mettre en place une économie compétitive sans recourir au dumping social. En matière de politique étrangère et de défense, il faut, eu égard à la débâcle en Irak, parler d'une seule voix. Enfin, un espace européen de justice et de sécurité peut contribuer à la lutte contre la traite des êtres humains et contre d'autres formes de criminalité internationale.

La question est de savoir si nous assumerons ces tâches avec tous les États membres actuels et futurs de l'Union européenne. Notre avis est que c'est en effet souhaitable mais si cela devait s'avérer impossible, les États membres qui veulent avancer en ce sens devront collaborer sur une base structurelle, et non plus à la carte comme par le passé. Je pense dans ce cadre aux pays de la zone euro et aux pays qui veulent en faire partie. En 2006, j'aimerais qu'un sommet rassemble les chefs de gouvernement des pays de la zone euro pour entamer la réflexion sur ce sujet.

Opter pour un renforcement de l'Europe, de préférence avec une Constitution et avec tous les États membres, c'est aussi consentir à augmenter les efforts en faveur des investissements en Europe. Je me réjouis dès lors que nous ayons pu commencer ce débat aujourd'hui avec tous les groupes et j'espère qu'il pourra contribuer à alimenter celui qui commencera jeudi prochain au Royaume-Uni.

en aan de rechterkant een boord maxima die toelaat een coherente politiek te voeren ook inzake sociale bescherming, fiscaliteit en belastingen; kortom, convergentiecriteria volgens dewelke de lidstaten zich in de toekomst dienen te moderniseren en te ontwikkelen.

Op die manier kunnen we van de Europese economie opnieuw een economie maken die competitief wordt zonder dat ze automatisch in sociale dumping zou vervallen of verzeilen.

Ten tweede, een Europees buitenlands beleid met hieraan gekoppeld een Europese defensie. Dit hebben we absoluut nodig na het debacle van Irak, na de schande in de Balkan waar de VS eerst moest optreden vooraleer de Europese Unie in beweging kwam en zou toelaten met een stem te spreken. Hiervoor is ook een Europese defensie nodig. Een Europees buitenlands beleid is ondenkbaar zonder een Europese defensie.

Ten derde, een Europese ruimte voor justitie en veiligheid die veel beter dan dit heden het geval is, toelaat problemen zoals mensenhandel, grensoverschrijdende criminaliteit en terrorismedreiging aan te pakken.

We kunnen niet rond de vraag heen binnen welk kader en met wie we dat zullen doen. Zijn we in staat dit met het Europa van 25 te doen? Morgen wordt het het Europa van 27, overmorgen dat van het Europa van 28 lidstaten. Indien de Balkanlanden zullen toetreden wordt het het Europa van 31 tot 33, ik laat het cijfer even in het midden. Vraag is wat en met wie we dit uitvoeren.

Onze stelling is dat we dit moeten trachten te doen met alle leden van de Europese Unie. Indien dit niet mogelijk blijkt te zijn, moet het gebeuren met degenen die vooruit willen en een avantgarde willen zijn. We moeten dit met die landen op structurele basis doen, niet à la carte en de situatie waarin de Europese Unie thans in verzeild is geraakt en enerzijds bepaalde landen meedoen aan de euro-zone, anderen aan Schengen, om niet te spreken van andere samenwerkingsverbanden die we de voorbije jaren hebben opgericht. Dit geeft niet alleen een zeer slecht imago aan de Europese Unie, maar het ondermijnt tevens de actiemogelijkheden ervan. Er is immers niet een Europese Unie maar telkens verschillende Europese integratiemodellen naargelang de themata en de acties die ontwikkeld worden.

Er is niet een Europese Unie, maar er zijn telkens verschillende Europese integratiemodellen naargelang de thema's en de acties die ontwikkeld worden. Daarom hebben wij ervoor gepleit en pleiten wij ervoor dat er, minstens met de landen van de eurozone of met alle landen die ook in de toekomst bereid zijn om tot de eurozone toe te treden, daarvoor een structurele basis zou ontwikkeld worden. Ik heb er een aantal dagen geleden voor gepleit, u weet dat en ik herhaal dat vandaag, om een top van de regeringsleiders van de eurozone bijeen te roepen in 2006 om een start te nemen met de reflectie daarover. Die reflectie zou ook een gelegenheid zijn om te kijken naar onze toekomstige samenwerking.

Het antwoord daarop is meer Europa. Om te besluiten zeg ik nogmaals dat ik dit het liefste heb met de Grondwet en met iedereen. Kiezen voor meer Europa is echter ook kiezen voor meer

inspanningen en meer investeringen voor Europa. Dat is de reden waarom ik heel tevreden ben en het heel sterk toejuich dat wij vandaag dit debat met alle fracties hier kunnen hebben. De uitkomst van dit debat kan immers ook een leidraad en een steun betekenen voor het debat dat volgende week donderdag nabij Londen in Groot-Brittannië daarover begint.

Voorzitter Herman De Croo: Ik dank u, mijnheer de eerste minister.

Samen met mijn collega's, de heren Mahoux en Pinxten, stel ik de volgende afgesproken volgorde van de sprekers voor, die voor hun fractie zullen spreken.

De heer Vankrunkelsven neemt het woord, gevolgd de heren Giet, Roelants du Vivier, Van der Maelen, Van Rompuy, Tastenhoye, mevrouw Nagy en de heer Lambert die ik evenwel nog niet heb gezien.

Tijdens de eerste ronde krijgt een spreker van elke fractie het woord, fractie na fractie, waarna we in een ruimer debat zullen terechtkomen. Ik zou vragen dat men zich "gespied en gebald" houdt.

Mijnheer Vankrunkelsven, u begint.

01.02 Patrik Vankrunkelsven (VLD): Mijnheer de voorzitter, ik wil namens mijn fractie inderdaad een aantal opmerkingen maken. De premier heeft er inderdaad op gewezen dat er toch wel een politieke crisis is en dat er een reflectiemoment aangebroken is. Wij zouden ervoor willen pleiten dat in het kader van de bestaande verdragen – zonder Grondwet kan het natuurlijk niet anders – de Commissie toch de lead zou nemen om een aantal unfinished business af te werken. Er zijn een aantal projecten op stapel gezet, op een aantal terreinen die ook de premier heeft aangehaald, en wij zouden willen vragen dat daarvan toch verder werk wordt gemaakt.

Zoals terecht gesteld wordt, zit de Europese bevolking ook in een crisis wat haar verhouding met Europa betreft. Als 44 procent nog vertrouwen heeft, is dat inderdaad zeer weinig. Het is misschien een beetje contradictoir dat men bij de referenda in Nederland en Frankrijk tegen de Grondwet heeft gestemd, hoewel die Grondwet precies de bedoeling had om sneller en concreter te kunnen werken binnen de Europese Unie.

Ik denk dat de bevolking wenst dat er werk wordt gemaakt om welvaart te garanderen, om de vergrijzing te kunnen aanpakken en om jobs te creëren. Europa moet zijn rol spelen in het debat over de globalisering, dus ook in het buitenlands beleid meer zijn verantwoordelijkheid opnemen.

Het is in de eerste plaats aan de commissie om hier de kar te trekken. De nieuwe commissie moet toch ongeveer klaar zijn met de studieronde. De core business van Europa is in de eerste plaats economie en het creëren van jobs en het doorvoeren van grensoverschrijdende vereenvoudigingen. De commissie moet vooral daarvan werk maken om de rol van Europa in de wereld te kunnen spelen.

We hebben daar een aantal concrete voorstellen over die we hier

01.02 Patrick Vankrunkelsven (VLD): L'Europe traverse une crise politique. C'est pourquoi un moment de réflexion s'impose. La confiance de la population européenne dans l'Europe s'est ébranlée et la Constitution européenne, qui aurait pu renforcer l'Union, a dès lors malheureusement été rejetée.

Dans le cadre des traités existants, la Commission devrait finaliser toute une série de projets inachevés. La population souhaite qu'on crée et qu'on maintienne plus de prospérité et que l'Union prenne plus de responsabilités en matière de politique étrangère.

La nouvelle Commission devrait plus ou moins avoir terminé son tour d'horizon et doit principalement s'atteler au redressement de l'économie et à la création d'emplois.

Tout d'abord, un accord relatif au budget pluriannuel est indispensable à la conduite d'une politique. Il convient d'appliquer les règles adaptées du pacte de stabilité et de croissance. La directive relative aux services doit

vandaag in de discussie willen gooien.

Eerst en vooral is er natuurlijk de discussie over de meerjarenbegroting. Dat is een van de crisismomenten. Het gaat om het financieel kader tussen 2007 en 2013. We nemen aan dat daar een ambitieus plan kan gerealiseerd worden. We wensen – een typische unfinished business – dat de aangepaste regels van het stabiliteits- en groeipact strikt zouden worden gevolgd. Ook de dienstenrichtlijn behoort daartoe. We weten dat er ook in ons land heel wat discussie en twijfel is omtrent deze dienstenrichtlijn, maar toch moeten we vaststellen dat 70 procent van de jobs die in Europa kunnen gecreëerd worden, net binnen die dienstensector gelegen is. Door de huidige moeilijkheden die er bestaan tussen de verschillende landen, hebben we nood aan een echte marktopening. We zouden als VLD, mits natuurlijk rekening te houden met een aantal gevoelige sectoren zoals de gezondheidssector, toch willen vragen dat aan deze dienstenrichtlijn verder uitvoering wordt gegeven.

Tweede concreet punt is dat het zevende kaderprogramma voor onderzoek en technologische ontwikkeling binnenkort zou worden aangenomen. Het is evident dat in deze globaliserende wereld research & development een belangrijk element is voor Europa, een sterkte is van Europa om in deze kenniseconomie vooruitgang te boeken. Ook daar moet Europa dus tot meer coördinatie komen. Een heel concreet punt gaat over de REACH-richtlijn, het afstemmen van enerzijds de chemische industrie en anderzijds de gezondheidsbezorgdheden daaromtrent. Ik denk dat heel wat belangwekkende industrie in Europa wacht op deze richtlijn om zich verder te kunnen ontwikkelen. Er is ook het Haags programma. De VLD vindt dat Europa een echt gemeenschappelijk asielbeleid zou moeten uitwerken, dat bijvoorbeeld ook het uitreiken van visa zou moeten geharmoniseerd worden. Dat zou ook al een signaal zijn dat Europa, wat betreft globalisering en buitenlands beleid, werkelijk als een blok kan optreden.

Ik heb dan nog een aantal concrete punten. Een groot probleem in Europa blijft natuurlijk transport, communicatie in het algemeen. Ook daarover werd ooit een groot witboek opgesteld dat de verschillende transportlijnen in Europa wou uitbouwen. We stellen ook vast dat dit witboek een klein beetje dode letter blijft. Wij opteren er als VLD voor dat, wil de economie in Europa aantrekken, de problemen op het vlak van transport zouden worden weggewerkt. Een uitbouw van transeuropese netwerken, zowel over de weg, over het spoor, over het water is daartoe absoluut noodzakelijk.

Wat betreft de positie van Europa in de wereld weet u allen dat de VLD al heel lang gepleit heeft voor de afbouw van exportsubsidies. We willen dan ook een echt proactieve houding in de DOA-onderhandelingen binnen de WTO. Europa kan zich niet meer wegsteken achter de Verenigde Staten nu de Verenigde Staten zelf een heel belangrijke stap hebben gezet om een gevoelige vermindering van deze exportsubsidies voor te stellen. In dat kader vragen wij ook aan de Belgische regering dat binnen de Europese Unie zeer sterk zou worden gepleit voor de afbouw van alle exportsubsidies en dat betekent ook dat op de markt van de landbouwproducten vooruitgang wordt geboekt, niet het minst op het vlak van het suikerdossier.

être appliquée, car il s'agit de 70 % des nouveaux jobs potentiels. Le septième programme-cadre pour la recherche et le développement technologique doit être adopté. Dans le domaine environnemental, la directive REACH doit être adoptée car l'industrie chimique attend les directives en matière de santé. Concernant la Justice et l'Intérieur, des aspects du programme de La Haye doivent être mis en oeuvre. Une politique commune en matière d'asile et de visas est impérative.

Il existe un livre blanc sur la communication et le transport qui est toutefois resté lettre morte. Le développement de réseaux transeuropéens, qui sont absolument indispensables, doit progresser.

La position de l'Europe dans le monde doit être renforcée par la réduction des subsides à l'exportation. L'Europe ne peut continuer à se cacher derrière les États-Unis, après que ceux-ci ont montré eux-mêmes leur volonté de réduire les subsides à l'exportation. Le VLD entend plaider avec force au niveau européen en faveur de la suppression de ces subsides, y compris en ce qui concerne les produits agricoles et surtout le sucre.

L'Europe a toujours pris ses responsabilités dans le domaine du changement climatique, mais le système des droits d'émission doit être affiné.

En ce qui concerne la politique étrangère, le citoyen attend une intervention rapide d'une Europe jusqu'à présent invisible.

Les États membres doivent rester en mesure de former des groupes de base pour renforcer le processus de prise de décision, principalement dans les régions où certains États membres veulent s'engager davantage que d'autres.

Wat betreft de klimaatveranderingen denken wij dat Europa steeds zijn verantwoordelijkheid heeft genomen. Daar kunnen we nog verder vooruitgang boeken. Als liberale partij geloven wij dan ook in de verfijning en de uitbreiding van de emissiehandel die in dat aspect een belangrijk wapen is om verder progressie te kunnen maken.

De premier heeft erop gewezen dat de burger verlangt dat wij internationaal een belangrijke rol spelen als Europa. Ook in het kader van de hulp bij rampen denken wij dat Europa vaak tekortschiet en vaak onzichtbaar is bij grote rampen zoals bijvoorbeeld de tsunami. Wij stellen voor of wij vinden dat een sterke en snelle Europese interventiecapaciteit moet ontwikkeld worden. Wij vragen ook dat er kerngroepen zouden opgericht worden om bijvoorbeeld naar gebieden in de wereld te gaan zoals Centraal-Afrika waar al te weinig interesse voor is; dat er binnen Europa met die landen die vooruit willen, groepen worden gevormd. Dat kan best onder leiding van de hoge vertegenwoordiger Solana met ook inbreng van de Commissie, maar natuurlijk met die lidstaten die echt hun nek willen uitsteken.

Op die manier menen wij dat als er werkelijk concrete stappen worden gezet in het bestaande kader waar we vooruitgang kunnen boeken, Europa ook bij de publieke opinie terug in een beter daglicht kan gesteld worden. Wat betreft de politieke vooruitgang moeten we misschien een adempauze in acht nemen, maar op economisch vlak en op de andere vlakken die ik genoemd heb, moeten werkelijk concrete stappen worden gezet in de dossiers die nu klaarliggen en alleen nog moeten worden afgerond.

01.03 Thierry Giet (PS): Monsieur le président, monsieur le premier ministre, chers collègues, les "non" français et hollandais ont plongé l'Union européenne dans une crise profonde. Il ne faut pas nier la réalité et faire semblant que rien ne s'est passé. Il ne faut donc pas minimiser ces "non".

On ne peut mettre les "non" des deux Etats au frigo en espérant que cela passe alors que ces rejets du projet de constitution expriment autant de désarroi, d'inquiétude. Ils révèlent une grande insécurité d'existence, une peur du chômage, un sentiment d'incompréhension. La seule réponse possible doit, dès lors, être responsable, forte et compréhensible.

Dès maintenant, nous devons relancer un débat démocratique sur la nature, les objectifs de la construction européenne et, sans doute, poser à nouveau la question de savoir quelle Europe nous voulons.

Si, lors de la création de la CECA, la Belgique était tiraillée entre une approche fédéraliste ou confédéraliste de la construction européenne, lorsqu'il s'est agi de mettre sur pied la Communauté économique européenne, le doute a fait place à un engagement sans faille pour une Europe fédérale.

Notre pays a soutenu avec force la méthode communautaire basée sur le triangle formé par la Commission, le Parlement européen et le Conseil des ministres.

Au nom de la paix, on a privilégié une approche à petits pas qui préconisait un approfondissement de l'interdépendance économique entre six Etats. On a créé des institutions et une méthode de travail

Des actions concrètes peuvent donner une meilleure image de l'Europe auprès des citoyens. L'évolution politique doit à présent être mise temporairement en veilleuse.

01.03 Thierry Giet (PS): De verwerping van het ontwerp van Grondwet door Frankrijk en Nederland heeft de Europese Unie in een diepe crisis gestort. Die reactie weerspiegelt de ongerustheid en bestaansonzekerheid waarmee onze bevolkingen te kampen hebben. Daarom moeten we een democratisch debat openen over de doelstellingen van de Europese constructie en ons daarbij afvragen welk soort Europa wij willen.

Na het getalm waardoor het tijdperk van de EGKS werd gekenmerkt, heeft België duidelijk voor een federaal Europa gekozen. Ons land was voorstander van een communautaire methode, gestoeld op de Commissie, het Europees parlement en de Ministerraad. Dankzij deze voorzichtige en progressieve benadering zijn de zes staten economisch nauwer gaan samenwerken en werden instellingen opgericht en

qui ont repoussé avec succès les tentations de guerre barbare et meurtrière.

Tous les démocrates de notre pays ont toujours voulu dépasser une approche utilitariste de l'Europe. Nous avons et nous avons – je le pense encore – une vision fédéraliste de l'Europe. Pendant plus d'un demi-siècle, nous avons pesé sur le tour que prenait l'Union européenne. Nous avons soutenu l'élargissement de son champ d'action.

Aujourd'hui, nous sommes loin de la mise en commun de nos productions d'acier et de charbon.

De l'Acte unique aux Traités de Maastricht et d'Amsterdam, on est passé d'une Europe souvent appréhendée en termes de marché à une Europe plus politique dotée de compétences qui, de la politique étrangère à la sécurité intérieure en passant par la citoyenneté, semblent bien s'inscrire dans une vocation fédérale.

Sur le plan institutionnel, nous avons soutenu un renforcement du pouvoir du Parlement européen, l'extension du vote à la majorité qualifiée au Conseil, une augmentation des compétences exclusives pour la Commission en insistant plus particulièrement sur les politiques sociales et fiscales.

L'Europe est-elle toujours celle que notre pays a voulu construire? L'Europe est-elle toujours celle que tous les partis démocratiques de notre pays ont soutenue, une Europe gage de paix? Oui, sans doute. Une Europe qui améliore le niveau et la qualité de vie de ses citoyens? Oui. Mais le "oui" que l'on pouvait avancer il y a 15 ans doit aujourd'hui être nuancé parce que la grande pauvreté réapparaît massivement dans notre pays.

Une Europe qui soutient ses entreprises et participe à la création des richesses? Oui, sans conteste. Nos entreprises ont aujourd'hui acquis, grâce au marché intérieur et à ses 400 millions de consommateurs, une dimension mondiale. Mais quid de la redistribution de cette richesse?

Une Europe de la solidarité et de la redistribution justement? Certainement, mais plus comme elle l'a été jusqu'il y a peu encore. Demandons à nos collègues issus des pays de l'Est de répondre à cette question. Avec des budgets rabotés, avec une volonté de certains Etats de contribuer le moins possible, le soutien au développement des régions les plus fragiles n'est pas comparable aux politiques qui ont mené au miracle espagnol ou irlandais.

Une Europe sans frontières? Sans aucun doute. Pour les jeunes Européens, l'Europe est certainement un village. Plus de contrôle, une facilité de s'installer et d'étudier partout en Europe.

Une Europe qui soutient le plein emploi? Non, certainement pas. On reste là dans l'incantation.

Une Europe qui garde comme objectif ultime l'Etat providence? Non, certainement pas.

Nous sommes convaincus que nous souffrons aujourd'hui d'une

werkmethode aangenomen die garant staan voor de vrede.

De Belgische democraten hebben dan ook een utilitaristische benadering van Europa afgewend. Europa kan zich verder ontwikkelen en de Verdragen van Maastricht en Amsterdam hebben Europa, met zijn bevoegdheden en federale roeping, op de politieke wereldkaart geplaatst.

Op institutioneel vlak waren wij voorstander van meer macht voor het Europees parlement, de uitbreiding van de stemming met gekwalificeerde meerderheid in de Raad en meer exclusieve bevoegdheden voor de Commissie met de nadruk op het sociale en fiscale beleid.

Beantwoordt dit Europa aan het project en aan de verwachtingen van de democratische partijen van ons land?

Ja, als we aan de stijging van de levensstandaard van onze medeburgers denken. Rekening houdend met de armoede die in ons land weer de kop opsteekt, moeten we dat antwoord echter nuanceren.

Een overtuigd ja, als we denken aan de mondiale dimensie van onze bedrijven. We moeten ons echter afvragen hoe het met de herverdeling van de rijkdommen is gesteld.

Kan het solidaire en herverdelende Europa zich nog verder ontplooiën en de nieuwe migranten uit het Oosten opvangen? Is een herhaling van het Spaanse en het Ierse wonder mogelijk met ingekrompen budgetten en met de wens van bepaalde lidstaten om hun bijdragen steeds meer te beperken?

Het Europa zonder grenzen is een feit, maar van een volledige tewerkstelling is zeker geen sprake.

insuffisance, d'une timidité et d'une frilosité européennes. Nous avons créé la monnaie unique et, pour y parvenir, nous avons renoncé à notre souveraineté monétaire. L'indépendance de la Banque centrale et la rigidité du Pacte de stabilité en ont été les conditions. Mais une partie des Etats membres a malheureusement renoncé à ce moment à mettre sur pied, en face d'une banque et d'un pacte, un gouvernement économique. Le pacte traque les déficits. Un gouvernement économique aurait pu penser redistribution.

Avant le déferlement de la pensée de l'école de Chicago, l'économie de nos Etats était basée sur trois grands axes, à savoir l'action des finances publiques pour atténuer les chocs, une bonne protection sociale afin d'éviter la pauvreté mais aussi de soutenir la consommation et des hauts salaires pour également soutenir la demande et la croissance. Aujourd'hui, deux nouveaux maîtres mots: marché et profit. Ce sont les lois d'une école qui ont essaimé dans le monde entier, qu'une technocratie peut faire respecter mais qu'un projet politique peut remettre à sa place.

Notre projet politique est-il de permettre à un marché d'être vertueux et de maximiser le profit ou notre projet politique est-il d'utiliser l'économie pour assurer le bien-être de tous, pour construire une société prospère et solidaire? Ces questions ne sont pas caricaturales car, aujourd'hui, l'Europe souffre d'une absence de projet politique. L'Union européenne est devenue un marché intérieur organisé par des règles de concurrence, bien plus qu'une communauté politique de citoyens réunis par un pacte social et un gouvernement commun.

Aujourd'hui, des Etats se replient sur leurs questions intérieures et la Commission manque d'inspiration. Depuis son installation en novembre 2004, la Commission n'a presque pas déposé de propositions d'harmonisation nouvelles. Les idées concrètes et politiques manquent à la Commission européenne. Afin de légiférer moins mais mieux, disait le président Barroso, la Commission a même proposé fin septembre de retirer 70 projets de directives et de règlements jugés soit dépassés, soit coincés dans la mécanique communautaire, soit nuisant à la compétitivité des entreprises.

Cette pratique est un signal inquiétant dès lors qu'elle consacre la dérégulation de l'Union européenne. Le malheur actuel de cette Union réside notamment dans cette dérégulation continue qui entraîne un changement de considération des citoyens eux-mêmes. Il y a une dizaine d'années, le discours européen promouvait la nécessité d'un bon niveau de vie des citoyens afin d'atteindre une bonne économie et une bonne compétitivité européennes. Les politiques étaient d'ailleurs dirigées dans ce sens.

Aujourd'hui, le discours est complètement inversé car il consacre la priorité économique des politiques européennes. Tout est calculé et décidé uniquement en termes de compétitivité et de position économique face aux grandes puissances de ce monde. Il est évident qu'il faut garder à l'esprit que sans une économie forte, le niveau de vie ne pourrait être élevé pour chacun. Cependant, le clivage économie/social ne peut se faire au détriment des droits des citoyens européens. Le renversement de ce discours entraîne le constat inacceptable que de citoyens, les Européens sont passés aux yeux de certains au statut de consommateurs. Les décideurs auraient-ils oublié qu'ils sont également sujets de droits? Je crois donc qu'un

De eenheidsmunt, de onafhankelijkheid van de Centrale Bank en het keurslijf van het Stabiteitspact hebben de lidstaten er niet toe aangezet een herverdelend economisch beleid te voeren.

Vroeger was de economie in onze landen gestoeld op de openbare financiën en op een voldoende sociale bescherming om de armoede te bestrijden en het verbruik en de hoge lonen – en zodoende de vraag en de groei – op peil te houden. Vandaag spelen de wetten van markt en winst op wereldschaal.

Ons politieke project wil gebruik maken van de economie om het welzijn van eenieder te verzekeren en om aan een welvarende en solidaire samenleving te timmeren. Europa gaat vandaag gebukt onder een gebrek aan politieke projecten, terwijl de Europese Unie een interne markt georganiseerd door concurrentieregels is geworden, dit ten koste van een politieke gemeenschap van burgers verenigd door een sociaal pact en een gemeenschappelijke regering. De lidstaten plooiën zich op zichzelf terug en de Commissie is niet langer geïnspireerd. Sinds haar aantreden heeft ze bijna geen nieuwe voorstellen tot harmonisering ingediend. De Europese Commissie kampt met een gebrek aan concrete en politieke ideeën. Ze stelde zelfs voor 70 ontwerpen van richtlijn en verordening in te trekken, waarbij als reden werd aangevoerd dat minder, maar beter wetgevend werk moet worden verricht.

Dat is een teken aan de wand: zodoende bevestigt de Commissie immers de deregulering van de Europese Unie, waardoor de burgers anders tegen die Unie gaan aankijken.

Heel anders dan in het verleden

changement de mentalités est nécessaire. A côté de l'économie, il y a l'emploi, le social, l'environnement, la qualité de vie des Européens.

La construction de l'Union européenne telle que nous la connaissons depuis la fin des années 80 n'est pas étrangère à cette situation. La Communauté européenne est marquée depuis la relance de l'intégration européenne par la réalisation du Marché unique et de l'Union monétaire. Elle est marquée par une asymétrie fondamentale entre les politiques de la concurrence relevant de l'Union et les politiques sociales censées en corriger les effets néfastes qui restent de la compétence des Etats membres.

Une réponse à cette asymétrie pense sans doute avoir été donnée la semaine dernière par la commissaire Wallström, dont vous faisiez état, monsieur le premier ministre, qui a lancé son plan D comme démocratie, dialogue et débat. Un projet qui se dit complémentaire aux initiatives et programmes déjà engagés par la Commission en matière de promotion d'une citoyenneté européenne active.

Ce plan s'inscrit dans le fil du plan d'action relatif à la communication sur l'Europe et vise à améliorer la manière dont la Commission présente ses activités à l'extérieur. Ce n'est sans doute pas tout à fait ce que demandent nos citoyens à savoir une politique de communication de l'Union européenne simple et meilleure.

Je crois que nos citoyens réclament une union politique et solidaire, une communauté qui se construit dans le respect de leurs droits et dans la recherche de l'amélioration constante de ceux-ci. Il est donc urgent que la Commission prenne ses responsabilités politiques dans ce contexte de crise. Ce n'est pas de la communication ou de la poudre aux yeux que nos citoyens réclament mais des décisions concrètes.

Et nous considérons que la responsabilité européenne de la Commission doit être assumée à propos de deux problèmes majeurs et inacceptables. Tout d'abord, l'absence de projet politique ou la renonciation à celui-ci dans le développement de l'Union qui semble se résumer désormais à l'organisation d'un vaste espace marchand.

Ensuite, la faiblesse du contrôle politique et démocratique sur bon nombre de décisions prises et l'absence de lieu de débat préalable aux grandes orientations.

Tout en restant de fermes partisans de la méthode communautaire, nous pensons qu'elle n'est défendable que si la Commission préserve et remplit sa mission première, à savoir représenter l'intérêt général des citoyens de l'Union, au nom d'un projet politique intégrateur et indépendant des intérêts nationaux et des rapports de force au sein des Conseils.

A défaut, l'absence de contrôle politique se fait cruellement sentir et la faible légitimité des orientations choisies apparaît. Ainsi, l'on peut presque parler d'abus de pouvoir dans le chef de la Commission tantôt par l'excès avec lequel elle l'exerce, tantôt par la complaisance volontaire avec laquelle elle renonce à le faire, sachant pertinemment qu'aucune autre institution n'est habilitée à prendre des initiatives à sa place.

legt het Europese discours de prioriteit niet langer bij de levenskwaliteit van haar burgers, maar wel op het economische vlak.

Het belang van een sterke Europese economie kan natuurlijk niet worden ontkend, maar een en ander mag niet ten koste gaan van de rechten van de burgers, in wier ogen Europa in dat geval immers onaanvaardbaar zou worden.

Sinds de Europese integratie eind jaren 80 een nieuwe impuls kreeg, kwam in de Europese Gemeenschap de eenheidsmarkt en de monetaire unie tot stand en ontstond een asymmetrie tussen het concurrentiebeleid op het Europese niveau en het sociale beleid van de individuele lidstaten.

Als antwoord daarop kwam Europees commissaris Margot Wallström met plan D voor democratie, dialoog en debat. Dit project komt naast de initiatieven en de programma's van de Commissie terzake, kadert in de communicatie over Europa en moet de externe communicatie van de Commissie verbeteren.

Een beter communicatiebeleid zal echter de burgers die een politieke en solidaire unie wensen en een gemeenschap die hun rechten vrijwaart, op hun honger laten.

Volgens ons is de Commissie verantwoordelijk voor twee belangrijke problemen. Enerzijds wordt de ontwikkeling van de Unie niet langer gedragen door een politiek project en gaat het zo te zien om niet meer dan de organisatie van een grote economische ruimte.

Anderzijds is de communautaire methode enkel verdedigbaar als de Commissie het algemeen belang van alle burgers van de Unie vertegenwoordigt, in naam van een integrerend politiek project dat los staat van de nationale belangen en de

Ceci dit, il faut rester honnête et la pierre ne doit pas uniquement être jetée sur la Commission européenne car la responsabilité du vide politique doit être partagée et les Etats membres sont également en grande partie coupables de se laisser aller.

Depuis de nombreuses années, la Commission n'avance plus notamment par manque d'ambition politique des leaders des Etats membres, par un repli national croissant et une explosion du respect de la souveraineté nationale dans un grand nombre de domaines. Les Etats ainsi ne donnent plus les impulsions nécessaires à faire avancer la machine communautaire dont les mécanismes de fonctionnement sont déjà enrayés.

Sans projet politique, la machine communautaire ne peut que se déréguler. Les Etats membres, en l'absence d'initiatives de la Commission, doivent reprendre le leadership pour ne pas laisser l'Europe sombrer dans l'anarchie. Nous pouvons par exemple envisager la création d'une avant-garde d'Etats membres qui avanceraient plus rapidement dans l'intégration européenne. Basée sur l'Eurogroupe, cette avant-garde permettrait d'accompagner l'Europe, de l'accompagner de véritables politiques économiques et sociales. Nous en avons besoin car nous savons le prix de la concurrence entre les Etats sur le plan fiscal, social et environnemental.

Nous devons absolument organiser la gouvernance de l'Europe pour garantir que la croissance européenne serve la cohésion sociale et la protection de l'environnement. De plus, cette avant-garde pourrait aussi initier des coopérations renforcées dans d'autres domaines qui sont essentiels à la construction politique de l'Europe. La coopération policière, la coopération judiciaire, les relations extérieures ou la défense. A chaque fois que cela est possible, monsieur le premier ministre, la Belgique doit forcer les progrès en Europe, c'est ce que nous avons toujours fait au cours de l'histoire dans un seul objectif: améliorer le sort de chacun.

Chers collègues, nous considérons que les Etats membres et les institutions de l'Union européenne doivent impérieusement porter leur contribution pour répondre à plusieurs défis:

- orienter les choix politiques et les réformes à venir en promouvant un modèle de développement économique qui intègre les problématiques sociales et protège la gestion ou la régulation collective de l'intérêt général;
- répondre, ensuite, à l'insécurité d'existence dans laquelle se trouvent les citoyens européens qui attendent avant toute chose une réponse efficace de l'Union face aux difficultés qu'ils rencontrent;
- lutter contre l'inter-gouvernementalisme, en défendant une construction institutionnelle et un fonctionnement fondé sur les politiques communes et des efforts de convergence et de solidarité entre Etats;
- assurer le fonctionnement et le contrôle démocratique de l'Union en organisant un meilleur équilibre entre les institutions, notamment en revalorisant encore le rôle du Parlement afin de permettre à celui-ci de pallier les insuffisances de la Commission.

En conclusion de ce qui précède, les groupes PS de la Chambre et du Sénat souhaitent qu'en se prévalant du rôle fondateur de la

krachtsverhoudingen binnen de Raden. Zoniet is het gebrek aan politieke controle schrijnend en komt de zwakke legitimiteit van de gekozen beleidslijnen aan de oppervlakte. Ook de lidstaten zijn grotendeels verantwoordelijk voor het politieke vacuüm. De Commissie moddert al jarenlang aan, met name omdat de leiders van de lidstaten een gebrek aan politieke ambitie vertonen, de landen zich steeds meer op zichzelf terugplooiën en almaar meer respect voor de nationale soevereiniteit op een groot aantal gebieden eisen. Zonder politiek project kan de Europese machine alleen maar ontregeld geraken.

Wij kunnen bijvoorbeeld overwegen een voorhoede van lidstaten te vormen, gebaseerd op de Eurogroep, die sneller zou vorderen met de Europese integratie, vooral dan op economisch en sociaal gebied. Wij moeten absoluut werk maken van een Europees bestuur om te garanderen dat de Europese groei de sociale cohesie en de bescherming van het milieu ten goede komt. Die voorhoede zou ook versterkte samenwerkingsverbanden kunnen opzetten in andere domeinen die van essentieel belang zijn voor de politieke eenwording van Europa, zoals de politieke samenwerking, de justitiële samenwerking, de buitenlandse betrekkingen en de defensie. België moet blijven ijveren voor Europese vooruitgang met als enig doel de situatie van alle burgers te verbeteren.

De lidstaten en de instellingen van de Europese Unie staan voor diverse uitdagingen. Ten eerste moeten de politieke keuzes en de hervormingen een economisch ontwikkelingsmodel volgen waarin de sociale problemen zijn opgenomen en dat het collectieve beheer of regeling van het algemeen belang beschermt. Ten tweede verwachten de Europese burgers een efficiënt antwoord van de Unie op de

Belgique et du statut de témoin des objectifs initiaux, le gouvernement puisse défendre les points de vue et propositions, notamment lors du sommet du 27 octobre prochain.

Il serait souhaitable que:

- le parlement et le gouvernement s'engagent à repenser les lieux institutionnels de débat avec la population sur les grands enjeux et objectifs du développement européen, notamment en organisant des débats parlementaires formalisés et réguliers ouverts à la société civile et à la population, dans la perspective d'ailleurs du souhait émis par la Commission dans sa communication consacrée au plan D;

- le parlement et le gouvernement s'engagent à assurer un contrôle très attentif de la subsidiarité en associant en permanence les parlements de tous les niveaux de pouvoir, sans a priori quant aux répartitions formelles des compétences dès lors que les initiatives européennes peuvent précisément mettre à mal l'exercice de compétences réservées;

- le gouvernement s'engage à établir des contacts bilatéraux et multilatéraux avec les pays de l'Eurogroupe, afin d'envisager d'organiser une concertation permanente entre eux dans la perspective de défendre des positions communes et d'éventuelles coopérations renforcées si cela s'avère nécessaire;

- le gouvernement s'engage également à faire rapidement rapport de ces contacts bilatéraux et multilatéraux au parlement, qu'il s'engage à défendre, jusqu'à l'obtenir, l'organisation régulière et systématique des réunions du Comité économique et social, qu'il s'engage à proposer aux autres Etats membres de redynamiser le dialogue social européen pour aboutir à des négociations et des accords concrets qui seront ensuite coulés dans des textes législatifs européens en attirant l'attention des Etats sur leur intérêt particulier à mobiliser tous les acteurs dans la relance de la construction européenne et du développement économique de l'Union;

- le gouvernement s'engage enfin à défendre la tenue de sommets tripartites réunissant les partenaires sociaux, la Commission et la présidence du Conseil en exercice au moins deux fois par an et dont l'ordre du jour devrait être ouvert aux propositions des partenaires et interlocuteurs sociaux.

Churchill a dit en 1946, lors de son discours à l'Université de Zurich: "Que l'Europe se lève!". Ces quelques mots ont enclenché un mécanisme unique au monde, à savoir, l'Union européenne. Aujourd'hui, à l'instar de ces mots qui ont lancé l'intérêt pour l'Europe, nous pourrions dire: "Que l'Europe se relève!"

bestaansonzekerheid. Ten derde moet het intergouvernementalisme worden bestreden door institutionele eenmaking en door te streven naar gelijkgerichtheid en solidariteit tussen de staten. En ten slotte moet de democratische werking en controle van de Unie worden verzekerd door de instellingen beter in evenwicht te brengen.

De PS-fracties van de Kamer en de Senaat vinden het wenselijk dat het Parlement en de regering opnieuw nadenken over institutionele fora voor debatten met de bevolking en dat ze strenge controlemechanismen voor de subsidiariteit insteelen. De regering moet bilaterale en multilaterale contacten aanknopen met de landen van de Eurogroep om permanent onderling overleg te organiseren, om gemeenschappelijke standpunten te verdedigen en eventueel hechtere samenwerkingsverbanden uit te denken. De regering moet verslag van die contacten uitbrengen aan het Parlement. Ze moet regelmatig en systematisch vergaderingen van het Economisch en sociaal comité organiseren om alle betrokkenen weer achter de Europese eenmaking te verenigen. Ze moet het houden van minstens twee tripartiete topontmoetingen per jaar, waarop de sociale partners, de Commissie en het voorzitterschap van de Raad samenkomen, verdedigen. De agenda van die topontmoetingen moet openstaan voor de voorstellen van de sociale partners en onderhandelaars.

In 1946 zei Churchill: "Moge Europa opstaan!". Vandaag zouden we kunnen zeggen "Moge Europa heropstaan!".

01.04 François Roelants du Vivier (MR): Monsieur le président, monsieur le premier ministre, chers collègues, je me félicite que ce débat ait lieu. Au mois de juin, le premier ministre avait anticipé le plan D et c'était une excellente initiative qui va permettre, à travers

01.04 François Roelants du Vivier (MR): De organisatie van dat debat waaruit politieke akkoorden maar ook politieke

l'ensemble des groupes politiques – c'est ma conviction profonde –, non seulement de retrouver un consensus sur un certain nombre de domaines mais aussi de souligner les lignes de fracture qui existent. C'est cela la vertu du débat politique; c'est bien entendu de montrer également les différences qui existent dans la société à travers les représentants politiques.

La politique a donc un rôle très important à jouer, et comme le disait très justement le chef de la diplomatie polonaise de l'époque, Adam Rotfeld, au lendemain de l'échec du Sommet de Bruxelles, l'Union européenne n'est pas une firme multinationale qui nécessite des gestionnaires efficaces mais un immense et unique projet politique qui requiert un leadership et l'Union européenne manque, à présent, d'un tel leadership.

Aujourd'hui, la preuve est faite qu'on ne peut plus faire progresser le projet européen pour les citoyens, sans les citoyens. C'est maintenant le devoir du politique de relever le défi lancé par les Européens. Donnez-nous une Europe qui crée la prospérité et nous enthousiasme, qui nous mobilise et dont nous soyons fiers ici et dans le monde!

Aussi, dans le cadre du débat sur l'avenir de l'Union européenne organisé aujourd'hui, le Mouvement réformateur a souhaité proposer un certain nombre de pistes de réflexion qui ont l'ambition de s'inscrire dans une approche dynamique, volontariste et réaliste. Les quatre priorités, voire les urgences, que nous proposons de retenir sont les suivantes.

Première urgence: renouer le dialogue, dialoguer et, avant tout, être à l'écoute. Il faut entendre les questions de ceux qui pensent que l'Europe s'est trop longtemps construite à l'insu des citoyens et y répondre. C'est aussi expliquer, parfois dédramatiser, sans doute aussi dénoncer les mythes et les erreurs, déjouer les malentendus et lever les ambiguïtés. Nous ne ferons pas l'économie d'une clarification sur les compétences de l'Europe, sur ce qu'elle fait et peut faire mais aussi sur ce que l'Europe ne fait pas et ce dont elle n'a pas à s'occuper. Rassurer et aider à comprendre la portée du projet sans démagogie. A ce titre, il faut soutenir les déclarations du président de la Commission s'engageant à organiser un dialogue avec les citoyens.

Deuxième urgence: adopter un cadre budgétaire. Il convient de dégager rapidement un accord pour les perspectives financières 2007-2013. L'absence d'un tel cadre pénalise, en particulier, les nouveaux Etats membres. L'Europe a besoin d'un budget dynamique et crédible permettant, notamment, la mise en œuvre des objectifs de Lisbonne.

Troisième urgence: concentrer nos efforts sur l'adoption de projets législatifs. L'Europe n'est pas paralysée; elle continue à fonctionner. Les institutions sont en état de marche et le Traité de Nice, si imparfait soit-il dans une Europe élargie, permet néanmoins à l'Europe de progresser. Certes, le processus de décision à 25 serait facilité si la Constitution entrait en vigueur. Néanmoins, des directives, des règlements et des décisions continuent à être adoptés en matière d'environnement, de santé, de recherche, de protection des consommateurs, de lutte contre le terrorisme et de crime organisé.

breuken zullen voortvloeien, verheugt mij. De Europese Unie, die een immens en uniek politiek project is, heeft allereerst leadership nodig en dat is eigenlijk wat nu ontbreekt. Het Europees project, dat niet meer kan evolueren zonder de burgers, moet welvaart voortbrengen en ervoor zorgen dat zijn burgers daar trots op zijn.

Voor de MR zijn er verschillende prioriteiten voor de toekomst van de Europese Unie.

Ten eerste moet de Unie naar haar burgers luisteren en hun vragen beantwoorden waarbij ze alle dubbelzinnigheden moet opheffen teneinde hen zonder demagogie gerust te stellen.

Een begrotingskader dient voor de jaren 2007-2013 te worden uitgestippeld om met name de doelstellingen van Lissabon te halen en om de nieuwe lidstaten vooruitzichten te bieden.

De Unie, die niet lamgelegd is, dient wetgevende projecten aan te nemen. De inwerkingtreding van de Grondwet zou het besluitvormingsproces met 25 leden weliswaar vergemakkelijken. Niettemin worden nog altijd richtlijnen, verordeningen en besluiten op verschillende gebieden zoals leefmilieu, gezondheid, terrorismebestrijding, enz. goedgekeurd.

De communautaire methode blijft voor ons de beste garantie voor het institutioneel evenwicht en de eerbiediging van het beginsel van de gelijkheid van alle lidstaten.

Europa moet zijn politieke roeping in de wereld waarmaken en de veiligheid zowel binnen als buiten zijn grenzen verzekeren. Om die doelstelling te bereiken, moet een actiever industrieel beleid worden gevoerd, dat voluntaristischer is op het stuk van het wetenschappelijk onderzoek, want de industriële

Nous voulons donc rappeler notre attachement à la méthode communautaire qui reste le garant de l'équilibre institutionnel et du respect du principe d'égalité entre les Etats membres.

Quatrième urgence: redonner sens et contenu à l'Europe politique. L'Europe a vocation à jouer un rôle de premier plan dans le monde et à assurer la sécurité tant à l'intérieur qu'à l'extérieur de ses frontières. Le développement d'une véritable Union politique est plus que jamais indispensable et ce projet devra se manifester à travers quelques préoccupations essentielles. Tout d'abord, l'Europe doit poursuivre une politique industrielle active ainsi qu'une action plus volontariste en matière de recherche, d'innovation et de grands réseaux d'infrastructures. La compétitivité industrielle est essentielle pour notre économie. Ainsi, dans l'esprit des pères fondateurs, il faut que l'Union prenne en main une série de secteurs porteurs tels que l'industrie spatiale, la chimie, la pharmacie, les biotechnologies, les technologies de l'environnement afin qu'elle puisse devenir un acteur de premier plan dans ces domaines choisis. Le programme de positionnement par satellite Galileo ou le consortium Airbus sont là pour montrer que quand cette volonté industrielle existe, cette volonté industrielle commune, le succès est au rendez-vous. Comme le disait le professeur Magnette: "En un mot, il s'agit de démontrer que l'Union n'est pas seulement un instrument de construction du marché mais qu'elle use de tous les moyens d'action publique pour atteindre ses objectifs de croissance et de plein emploi".

Le fonctionnement du marché intérieur de l'Union est primordial. La volonté politique doit viser l'adoption rapide d'une série de textes législatifs européens tels que:

- la directive relative aux services qui est essentielle pour la croissance et l'emploi en Europe. Les services représentent 70% du PNB des Etats membres et constituent le moteur de la croissance européenne. Leur libre prestation à travers l'Union devrait permettre une croissance de 2% du PNB et la création de 2,5 millions d'emplois. Pour être acceptable, le nouveau projet de directive devra tendre à garantir explicitement, pour les travailleurs détachés, le respect des normes de travail au-delà des règles minimales, exclure du champ de la directive les services d'intérêt général financés publiquement et éviter toute possibilité de dumping social ou de baisse de normes sociales;

- la directive-cadre sur les services d'intérêt général incluant des modifications aux dispositions sur l'établissement des prestataires et la prestation temporaire de services, et intégrant une harmonisation et une reconnaissance mutuelle à un niveau élevé en matière sociale, encourageant la réflexion en cours dans le cadre d'un Livre blanc sur les services d'intérêt général.

En outre, il est essentiel d'insister sur l'importance de la recherche et l'innovation technologique qui doivent rester au premier rang des priorités européennes. La croissance passe indiscutablement par la recherche. A cet égard, il est essentiel de développer les instituts de recherche européens, d'assurer une meilleure coopération et coordination entre les différents centres européens de recherche et d'améliorer également la mobilité et les modalités de séjour des chercheurs en créant par exemple un visa scientifique européen. De

concurrentiekracht is van essentieel belang voor onze economie. Door een prominente speler te worden in sectoren zoals de ruimtevaartindustrie, de scheikunde, de farmacie, de biotechnologie en de milieutechnologie zal de Unie aantonen dat zij gebruik maakt van alle actiemiddelen om de doelstellingen inzake de groei en de volledige werkgelegenheid te bereiken.

De werking van de interne markt van de Unie is van primordiaal belang. Een aantal Europese regelgevende teksten moeten dringend worden aangenomen. Dat is het geval voor de richtlijn betreffende de diensten, aangezien de diensten goed zijn voor 70 procent van het BNP van de lidstaten en de motor van de Europese groei uitmaken. Een vrije dienstverlening in de Unie in haar geheel zou een groei van 2 procent van het BNP mogelijk maken en 2,5 miljoen nieuwe banen kunnen scheppen. Dat geldt ook voor de kaderrichtlijn betreffende de diensten van algemeen belang.

Wetenschappelijk onderzoek en technologische innovatie, die de economische groei in de hand werken, moeten een Europese prioriteit blijven. Daarom moet werk worden gemaakt van een ontwikkeling van de Europese onderzoeksinstituten, een betere samenwerking tussen en coördinatie van de diverse Europese centra, een grotere mobiliteit van de vorsers, de oprichting van Europese innovatiepolen en de opvang van vorsers uit landen van buiten de Unie.

Op sociaal vlak bestaat de uitdaging erin, conform de Lissabon-strategie, het economisch en het sociaal aspect zo goed mogelijk met elkaar te verzoenen.

plus, la création de pôles européens de l'innovation devra être mise en œuvre et l'Union devra veiller à développer une politique volontariste d'accueil des chercheurs des pays tiers.

Dans le domaine social, comme le rappelait dernièrement la ministre française déléguée aux Affaires européennes, l'enjeu de la conciliation de l'économie et du social est au cœur de la stratégie de Lisbonne et le débat que nous avons et que nous aurons entre Européens n'est pas de choisir entre l'économie et le social mais, au contraire, de mieux savoir comment les concilier.

Si, dans la mise en œuvre de la stratégie de Lisbonne, il faut veiller à maintenir l'équilibre et la cohérence entre ces objectifs sociaux, économiques et environnementaux, la défense du modèle social et économique européen exige avant tout de répondre à la réelle faiblesse de la compétitivité et du taux d'activité en Europe. Seule une économie forte permettra une politique sociale généreuse susceptible de réduire par le haut les écarts de développement économique et social au sein de l'Union. L'objectif du plein emploi et de la cohésion sociale doit être mis sur le même pied que la stabilité monétaire et la croissance économique. Les priorités doivent être désormais axées sur l'emploi, la protection sociale, la lutte contre l'exclusion en favorisant l'intégration sociale, l'accès aux soins de santé pour tous, la garantie d'un système de retraite viable. Il convient donc de réformer les systèmes de protection sociale compte tenu de l'évolution de nos sociétés et les Etats doivent davantage s'échanger leurs expériences. Il s'agit d'un véritable défi auquel les Etats membres sont tous confrontés. En effet, le chômage, le vieillissement de la population, le financement de la sécurité sociale sont des problèmes communs à l'ensemble des Etats membres.

C'est pourquoi un débat européen en association avec les partenaires sociaux devrait être envisagé, notamment sur les thèmes suivants:

- lutter davantage contre le faible taux d'emploi et le taux élevé de chômage en augmentant le taux d'emploi des jeunes, des femmes et des travailleurs âgés;
- favoriser la mise en œuvre de formations tout au long de la vie;
- mettre en place des politiques macroéconomiques stables;
- soutenir l'investissement et particulièrement investir dans la recherche, la formation, l'éducation et le développement.

En matière d'environnement, l'Union européenne a été pionnière et novatrice. Son leadership mondial s'est manifesté à plusieurs reprises dans ce domaine, singulièrement en matière de stratégies visant à lutter contre les changements climatiques. Aussi l'Union européenne doit maintenir son rôle et poursuivre la bataille entreprise pour le développement durable.

Aujourd'hui pourtant, le bât blesse dès lors qu'il s'agit de l'application effective du droit de l'environnement. C'est pourquoi nous proposons que l'Agence européenne de l'environnement se voie accorder un rôle d'inspection et de contrôle, à l'image de l'inspectorat européen de la pêche.

L'Europe doit également assurer l'indépendance et la sécurité de ses approvisionnements énergétiques – 70% de ses besoins sont importés –, ce qui passe par une relance des combustibles non fossiles, mais il est surtout essentiel qu'un plan européen

De verdediging van het Europees sociaal en economisch model vereist dat een antwoord wordt geboden op de zwakke concurrentiekracht en de lage activiteitsgraad in Europa. Enkel dankzij een sterke economie kan een gul sociaal beleid worden gevoerd. De doelstellingen betreffende de volledige tewerkstelling en de sociale cohesie moeten dezelfde prioriteit krijgen als de muntstabiliteit en de economische groei. De systemen van sociale bescherming moeten worden hervormd, rekening houdend met de evolutie van de samenleving, en de lidstaten moeten hun ervaringen op dat vlak uitwisselen.

Er zou een Europees debat moeten komen, waarbij de sociale partners worden betrokken, over de strijd tegen de hoge werkloosheidsgraad en de nodige investeringen in onderzoek, opleiding, onderwijs en ontwikkeling.

Op milieuvlak nam de Europese Unie het voortouw. Ze moet haar inspanningen inzake duurzame ontwikkeling voortzetten. Wij stellen voor dat het Europese Milieuagentschap een inspectie- en controlerol zou worden toegekend, naar het voorbeeld van het Europese inspectoraat van de visvangst.

Europa moet ook zorgen voor de onafhankelijkheid en de veiligheid van de energiebevoorrading. Daartoe moet opnieuw gebruik worden gemaakt van niet-fossiele brandstoffen. Daarnaast is het essentieel dat de Europese Raad een Europees plan voor de energie-infrastructuur goedkeurt.

Alleen de Europese Unie kan voldoende gewicht in de schaal leggen om als gelijke de dialoog aan te gaan met de partners in een multipolaire wereld. Een sterk Europa brengt ook meer evenwicht in de transatlantische betrekkingen. Europa moet eerder kiezen voor invloed dan voor

rôle grandissant sur la scène internationale, tels que l'Afrique du Sud, le Brésil, le Chine et l'Inde. Pour atteindre ces objectifs ambitieux, l'Europe doit se doter des outils institutionnels adéquats. La ratification de la Constitution européenne permettra de regrouper un certain nombre de compétences dans les mains du ministre des Affaires étrangères, hors coopération au développement et commerce extérieur, et d'introduire timidement la majorité qualifiée dans le processus de décision.

Mais rien n'empêche d'anticiper ce moment. Nous suggérons que la Belgique prenne l'initiative de cette proposition. La création d'un service européen pour l'action extérieure peut être également anticipée par rapport à la ratification définitive de la Constitution. En dehors de celle-ci, un mécanisme souple et informel devrait permettre à des pays membres, particulièrement concernés par une problématique internationale, de se regrouper autour du haut représentant pour la PESC et de la présidence.

Enfin, l'Union européenne doit répondre de façon cohérente et rapide aux catastrophes naturelles telles que la famine, la sécheresse, les pandémies ou encore les atteintes à l'environnement. La création d'une force européenne de sécurité civile, envisagée après le tsunami, ou une force rapide d'action humanitaire, ou encore la mise en place d'un service civil européen en seront l'expression la plus concrète.

Nous voici donc, messieurs les présidents, monsieur le premier ministre, chers collègues, à la croisée des chemins du projet européen. Ou moins d'Europe et le retour aux égoïsmes nationaux et, partant au déclin économique, ou plus d'Europe et un avenir plus sûr et prospère pour 450 millions d'Européens.

Herman De Croo, président: Je crois que c'est la première fois – je le disais à M. Mahoux – que les groupes s'expriment en tant que tels.

Het is heel interessant wanneer zij hun positie en die van hun partij kenbaar maken.

01.05 Dirk Van der Maelen (sp.a-spirit): Mijnheer de voorzitter, premier, ik zal proberen in een tijdsbestek van 10 tot 15 minuutjes de analyse te geven bij de situatie waarin de Unie zich bevindt. Van mij wordt verwacht, en dat doe ik heel graag, om die analyse te maken vanuit een linkse, alsnog pro-Europese fractie.

Het vertrouwen is dus zoek. Het zal zeker niet terugkomen met enkel en alleen wat beter te communiceren of hier en daar wat te sleutelen aan de institutionele machine Europa. Als het vertrouwen zoek is dan betekent dit dat het vertrouwen er ooit is geweest. Bij de start van de Europese constructie was er eenheid van visie tussen de leiders en het volk. Die eenheid van visie kan ik samenvatten als volgt: ten eerste, nooit meer oorlog op het continent; ten tweede, jobs creëren door het vergroten van onze markt en ten derde, een sociaal model bouwen dat ervoor zorgt dat we niet meer de politieke en sociale catastrofes van de jaren 30 kennen. Dat waren de drie punten waarover de leiders en het Europese volk het toen eens waren.

Als er nu geen vertrouwen meer is dan is dit omdat er een breuk is tussen wat het volk wil en wat de leiders aan het doen zijn. Ik denk dat

en het voorzitterschap te hergroeperen.

Ten slotte moet de Europese Unie snel reageren op natuurrampen zoals hongersnood, droogte, pandemieën en aanslagen op het milieu. De oprichting van een Europese macht voor de burgerveiligheid of voor humanitaire acties en de invoering van een Europese burgerdienst zouden daar de meest concrete uitdrukking van zijn.

01.05 Dirk Van der Maelen (sp.a-spirit): Il est manifeste que la confiance dans l'Union européenne fait très largement défaut. Les quelques tentatives superficielles qui ont été entreprises et les grandes déclarations sur la volonté d'améliorer la communication ne font pas avancer les choses.

Au début de la collaboration européenne, les six pays fondateurs partageaient une grande vision commune: ils ne voulaient plus jamais de guerre, ils voulaient développer le marché économique pour créer de nouveaux emplois et estimaient indispensable de définir un modèle

wat we nu meemaken de gevolgen zijn van een zware constructiefout in die Europese constructie. Die fout is heel eenvoudig dat al wat geld, goederen en diensten betreft, bij meerderheid wordt beslist, terwijl al de rest – het politieke en sociale wat belangrijk is voor de mensen – bij unanimité moet worden beslist. In de club van 6, 9, 12, 15 of 25 is er altijd wel een land dat niets moet weten over zaken die niet over geld, goederen en diensten gaan.

Het Europa van vandaag is het succesverhaal vergeten van zijn nationale staten van na de tweede wereldoorlog. Dat succesverhaal was gebaseerd op sterke en actieve overheden die zorgden voor publieke goederen zoals gezondheid, onderwijs, openbaar vervoer en zo meer. Het is dankzij die interventie dat wij unieke verzorgingsstaten in Europa hebben uitgebouwd. Het is daarom dat de discussie over Europa vandaag naar het hart van onze beweging gaat. Het gaat over de basisverwezenlijkingen van de sociaal-democratie. Ik definieer die als de individuele emancipatie van zoveel mogelijk mensen. Dat was niet mogelijk zonder wezenlijke collectieve keuzes. Het probleem is dat Europa die collectieve keuzes in vraag aan het stellen is.

Als Europa dus blijft kiezen voor het eenzijdig vermarkten en dereguleren en voor – ja, ik durf het zeggen – de ontmanteling van de welvaartstaat, dan zal dit Europa nooit het vertrouwen van het Europese volk krijgen. Als Europa wordt gepercipieerd door de gewone mensen als een van de krachten van de globalisering en niet als beschermingsmiddel tegen die globalisering, dan zal Europa nooit het vertrouwen van de mensen kunnen krijgen.

Met andere woorden, als men in Europa ermee doorgaat om de discussie over het Europees sociaal model te verengen tot een discussie over groei, jobs en competitiviteit, dan zal dit Europa het vertrouwen van de mensen niet krijgen. Dit Europa, het Europa van de toekomst, moet ook sociale cohesie voorstaan. De discussie moet gaan over een sociaal model als een essentiële factor van groei; over de sociale en ecologische verantwoordelijkheid van ondernemingen, over de efficiëntie van ons sociaal model, bijvoorbeeld inzake gezondheidszorg, en niet het minst over herverdeling.

De sp.a-kamerfractie, verwacht dat de Europese Raad en de Commissie initiatieven nemen om het vertrouwen te herstellen. Wij verwachten dat zij op het einde van de reflectieperiode met een actieplan komen. In dat actieplan moet voor ons een pact voor Europese sociale dynamiek zitten. Dat betekent voor ons dat er een consensus wordt gezocht en gevonden over drie elementen. Ten eerste, een minimaal niveau van sociale bescherming die alle burgers in Europa moeten krijgen. Ten tweede, de financiering van de sociale zekerheidssystemen, bijvoorbeeld een meer soepele toepassing van het stabiliteitspact voor de nieuwe lidstaten die willen investeren in sociale zekerheid. Ten derde, het cruciaal element, de rol van de overheid.

Een goede Europese agenda handelt volgens ons over twee materies, namelijk over groei en jobs en over de modernisering van onze sociale modellen. Ja, meer groei is nodig om meer jobs te creëren. Hoe doe je dat? Wel, heel eenvoudig via een Europese groei- en investeringsstrategie.

Even belangrijk is de hervorming van onze verzorgingsstaten en onze

social qui rendrait impossibles les bains de sang qui avaient marqué les années trente.

Force nous est d'admettre aujourd'hui qu'il ne subsiste pas grand-chose de cette grande vision commune. Cette vision commune souffre de la fracture entre les aspirations des citoyens et les décisions des dirigeants. Cette fracture procède d'une erreur dans la conception de l'Union actuelle, où les décisions qui concernent les capitaux, les biens et les services se prennent à la majorité, toutes les autres étant prises à l'unanimité. Cette procédure fait qu'il y a toujours bien quelqu'un pour bloquer les décisions.

L'Europe contemporaine a oublié la période faste d'après la Seconde Guerre mondiale. Celle-ci reposait sur des gouvernements forts, développant avec méthode les États-providence en réalisant pour ce faire des choix collectifs majeurs. Aujourd'hui, ces options sont remises en question.

Si l'Europe déconstruit à présent l'État-providence et si le citoyen lambda la considère plus comme l'une des forces de la globalisation que comme un moyen de protection contre cette globalisation, la confiance reculera. L'Europe ne peut pas ramener le débat relatif au modèle social européen à un débat sur la croissance, l'emploi et la compétitivité. Nous espérons un plan d'action comportant un pacte sur la dynamique sociale européenne, avec un consensus sur trois points : un minimum de protection sociale, le financement du système de sécurité sociale et le rôle des pouvoirs publics. Un ordre du jour européen valable ne porte pas seulement sur la croissance et l'emploi, mais aussi sur les modèles sociaux. Une stratégie européenne de croissance et d'investissement est nécessaire, mais nous ne voulons

arbeidsmarkt. Wij, het linkse volk van Europa, willen geen neoliberale hervormingen. Wij willen geen samenlevingen die meer flexibiliteit opleggen zonder sociale zekerheid en zonder toegang tot fatsoenlijke publieke voorzieningen. Voor ons is ook belangrijk een nieuwe relatie tussen verzorgingsstaat en individu. Mensen hebben recht op bescherming, maar moeten ook hun verantwoordelijkheid opnemen.

Ten slotte lijkt ons heel cruciaal dat in die nieuwe overeenkomst, in dit nieuwe sociaal contract tussen Europa en zijn bevolking, er een einde wordt gemaakt aan de deloyale concurrentie tussen lidstaten op het sociaal en fiscaal vlak.

Als het Europa van de toekomst geen sociale en fiscale fatsoennormen heeft, dan zal het ook nooit het vertrouwen van het Europese volk kunnen krijgen.

Ik rond af. Wat beangstigt het volk van Europa? Dat zijn de grote risico's die ons sociaal model bedreigen. Deze risico's hebben volgens ons evenwel minder te maken met globalisering en vergrijzing als wel met het voornemen van een rechterzijde die de internationale competitiviteit als excuus gebruikt om te komen tot sociale afbraak en het tolereren van een fiscale spiraal naar beneden. Europa is niet dat onwezenlijke, onaantastbare iets. Europa moet, wat ons betreft, een debat worden over een politiek project met duidelijke politieke keuzes. Wij moeten dat aan het Europese volk voorleggen. Zij zullen moeten kiezen tussen een links of een rechts Europa, zoals ze dat kennen op het nationale vlak. Als we een discussie hebben over de invulling van Europa tussen links en rechts, dan zal Europa leven en dan zal er een kans zijn op het herstel van vertrouwen tussen Europa, het volk en zijn leiders.

01.06 Herman Van Rompuy (CD&V): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, dames en heren, het is geen origineel woord maar het woord van Jean-Claude Juncker zindert nog na. "Europa is in crisis". De vraag is of de Europese gedachte ofwel de Europese instellingen in crisis zijn. Dat maakt een heel groot verschil.

Mocht de Europese gedachte in crisis zijn, is dat dramatisch. Samen met de sociale markteconomie, de gedachte van milieu, is de Europese eenmaking een van de drie leidende gedachten van de voorbije 50 jaar, althans in de zin van maakbaarheid van de samenleving. Een aantal ontwikkelingen overvallen ons, de technologische evolutie, de globalisering, zelfs de vergrijzing. In termen van het oude woord "maakbaarheid" zijn de sociale markteconomie, de milieugedachte en de Europese eenmaking gedachten die we met eigen handen hebben geconstrueerd. Mocht de Europese gedachte in crisis zijn, dan is dat bijzonder erg.

Hoe staat het met Europa in the harts and minds van de mensen. Naar aanleiding van het debat dat in de Kamer is gevoerd over de Europese Grondwet, heb ik het reeds gezegd. De politiek – dat is voor Europa hetzelfde als voor de politiek in het algemeen – is een afweging tussen de idealen en de belangen. De idealen – er werd reeds op gewezen maar ik ga hierop niet verder in; het werd immers al zo vaak gezegd – zijn de idealen van democratie en vrede. Daar is Europa om begonnen. De belangen zijn niet alleen de belangen van de nationale staten, maar ook de belangen – voor zover dit bestaat – van de burgers zelf, onder meer werkgelegenheid, sociale

pas de réformes néolibérales imposant plus de flexibilité sans sécurité sociale et sans accès à des infrastructures publiques décentes. Nous voulons qu'il soit mis fin à la concurrence déloyale entre les États membres sur le plan fiscal et social. L'Europe doit se doter de normes de décence en la matière.

La principale menace pour les populations européennes, ce n'est pas celle qui pèserait sur nos systèmes de sécurité sociale mais celle qui provient d'une certaine droite qui tend à remettre en cause les acquis sociaux. La population doit choisir entre une Europe de gauche ou de droite. Seul le débat sur ce sujet pourra restaurer la confiance de la population.

01.06 Herman Van Rompuy (CD&V): Les institutions européennes sont-elles en crise ou la crise concerne-t-elle l'idée européenne? L'unification de l'Europe a constitué l'une des ambitions majeures des dernières décennies, avec l'économie sociale de marché et la donne environnementale. Il serait dramatique de la laisser aller à vau-l'eau.

L'Europe a toujours reposé sur la mesure des intérêts et des idéaux. Mais dans ce qui fait la plus-value de l'Europe, le matériel l'emporte largement sur l'idéal. Du reste, l'idéal a avant tout été alimenté par la crainte du communisme. P.H. Spaak a dit un jour que Staline était l'un des pères de l'europe. Il est plus facile de réaliser un idéal sous la menace. Entre-temps, ce qui subsiste de cette menace et l'intégration des dix nouveaux États membres ne sont plus un

bescherming, veiligheid. Het is de tweede tendens, die van de belangen en de toegevoegde waarde van Europa, die doorslaggevend is en veel minder de idealen. Men kan dat betreuren maar het is een feit.

Trouwens in de idealen zelf heeft een negatief gevoel een heel grote rol gespeeld. Onlangs heb ik ergens een toespraak moeten houden over de Europese cultuur. Kunt u zich dat inbeelden! Een vager onderwerp bestaat bijna niet. Over de Europese cultuur zei Paul-Henri Spaak: "Stalin is een van de vaders van Europa". Hij bedoelde daarmee dat de Koude Oorlog en de dreiging van het communisme in West-Europa een aanzet zijn geweest tot de Europese eenmaking. Als men vandaag de naam Stalin uitspreekt, moet men goed om zich heen kijken om zich ervan te vergewissen of iedereen het wel verstaat. De heer Spaak bedoelde dat de dreiging en het negatieve niet langer een factor van eenmaking in Europa is. Dat heeft nochtans een heel belangrijke rol gespeeld. Het anti-americanisme kan niet diezelfde mobiliserende factor zijn, althans niet op een duurzame manier. Het kan factueel zijn naar aanleiding van bepaalde tragische gebeurtenissen of dramatische beslissingen zoals we die de voorbije jaren hebben gekend. Het is evenwel geen factor om tot Europese eenmaking te komen, hoezeer sommigen dat ook willen uitspelen.

De moeilijkheid op dit ogenblik is dat men de Europese eenmaking moet verantwoorden op basis van een positief project en niet als zich afzetten tegen iets. Men moet de Europese eenmaking verantwoorden als iets dat beantwoordt aan een overtuiging, gebaseerd op goede wil en dat beantwoordt aan een langetermijndenken. Dat is de moeilijkste opgave.

Ik vergelijk die opgave ook dikwijls in eigen kring met de opgave die wij vandaag hebben als het gaat over de eindeloopbaan. Ik neem dat voorbeeld dat geen onmiddellijke dreiging is. Begin van de jaren '80 hadden wij de dreiging van de Belgische frank en begin van de jaren '90 hadden wij ook de monetaire dreiging. Nu moeten wij eigenlijk beroep doen als het ware op de waarschuwing dat er zich binnen een aantal jaren bepaalde ontwikkelingen zullen voordoen waarop wij moeten anticiperen. Wij doen beroep op uw inzicht en uw afweging tussen korte en lange termijn om ons te volgen.

Ik heb het nu niet over specifieke maatregelen, maar in het algemeen. Dat is het moeilijkste. Het is het gemakkelijkste om onder druk of onder dreiging iets tot stand te brengen. Het moeilijke is alleen te werken met een positief project. Nogmaals, ik zou willen dat het anders was, maar in de politiek is dat dikwijls zo. Men werkt met de rug tegen de muur en de afgrond voor ogen als het ware.

Nu hebben wij een heel moeilijke opgave in de politiek omdat de voorbije tien jaar die dreiging is afgenomen. We hebben de voorbije tien jaar wel voor een stuk de restanten van die dreiging, met name de uitbreiding naar de Midden- en Oost-Europese landen. Eigenlijk is dat het groot Europees project van de laatste tien jaar geworden: integratie van tien landen die de relieken zijn van de Koude Oorlog. De laatste grote stap in de eenmaking is de euro geweest, die net op de scheidingslijn van het einde van de Koude Oorlog en het begin van een nieuw tijdperk is totstandgekomen.

Ik wou daarmee alleen zeggen dat de opgave vandaag moeilijker is

facteur.

Les gens veulent une autre Europe, ce qui ne signifie pas que l'idée européenne soit en crise. La vraie raison de cette prétendue crise réside dans la manière dont les citoyens perçoivent la construction européenne. Ils assimilent l'eupéanisation à la mondialisation et ressentent l'élargissement comme une menace. Nous devons leur démontrer que l'UE leur offre une plus-value.

L'incertitude qui s'est emparée des citoyens découle surtout de préoccupations socio-économiques. Il est dès lors essentiel que nous menions le processus de Lisbonne à bien, faute de quoi la base économique sur laquelle repose notre modèle rhénan s'érodera. Malgré une composante communautaire importante – encore trop restreinte à mon sens – cette tâche incombera avant tout aux autorités nationales. Seule la relance de l'économie européenne pourra conférer à l'Europe un nouvel élan. Pour cela, nous devons nous opposer aux tendances néo-protectionnistes et nous efforcer de résorber le retard accumulé dans le processus de Lisbonne. Nous devons réaliser qu'à terme, l'État social actif ne pourra pas subsister avec une croissance de 1,4 %, le taux enregistré ces dernières années. Je crois que nous avons besoin de réformes qualitatives plus que de mesures keynésiennes quantitatives. Cela dépasse les traditionnels clivages gauche-droite car, à long terme, l'économie c'est aussi le social.

Une période de réflexion sur l'avenir des institutions a maintenant été instaurée. Il s'agit d'une action positive, mais la question se pose de savoir quel est l'objectif de cette réflexion. Les grands pays de l'Union – l'Allemagne, la France et le Royaume-Uni – traversent

dan de voorbije decennia in onze geschiedenis, omdat die externe factor wat ontbreekt.

Het is ook een beetje gemakkelijk te zeggen, zoals ik dat al een paar keer heb gehoord – u hebt dat niet gezegd – dat de mensen in de eurobarometer of in referenda niet zeggen dat ze minder Europa willen, maar dat ze een ander Europa willen. Men wou daarmee zeggen dat er eigenlijk geen crisis is wat betreft de Europese gedachte. Ik verwijs naar het begin van mijn uiteenzetting.

Ik betwijfel of dat eigenlijk wel juist is. Dikwijls heeft men meer nood aan psychologie – aan inzicht – van wat in de hearts and the minds van de Europeanen gebeurt naar aanleiding van Europese referenda of naar aanleiding van andere gebeurtenissen, dan aan sociologie. Men moet iets dieper graven naar de eigenlijke, waarachtige reden van de crisis van de Europese gedachte in plaats van louter de registratie van opiniepeilingen of van wat men links en rechts hoort.

De Europeaan van vandaag en zeker de West-Europeaan stelt de mondialisering – ik vind dat een beter woord dan globalisering – en de europeanisering bijna aan mekaar gelijk, hoe jammer dat dat dikwijls ook is. Hij ervaart uitbreiding met tien landen, maar ook in de toekomst met Turkije, als iets dat erg bedreigend is, of men dat nu graag hoort of niet. Dat zijn de feiten. Het is onze opgave om aan te tonen dat de Europese Unie ook voor de burgers in dat klimaat van algemene, ontastbare dreiging en onzekerheid, een meerwaarde kan bieden. Wat is de basis van hun onzekerheid, naast tal van andere factoren? Die is van sociaal-economische aard.

Daarom is het Lissabon-proces van zodanig groot belang. Ook dat heb ik al een paar keer gezegd, maar het is niet omdat men het een paar keer zegt, dan men het niet mag herhalen.

Als wij niet kunnen aantonen dat dat proces, in Europees verband gestart en met een Europese dimensie, succesvol kan zijn, dan missen wij – ik zal daar straks nog iets meer over zeggen – eigenlijk de verdere uitbouw en zelfs de versteviging van de economische infrastructuur, waarop heel ons model, het Rijnlandmodel, is gebaseerd.

De paradox van het verhaal is dat het Lissabon-proces hoe dan ook, zelfs al is er een belangrijk communautair luik en zelfs al zou er een belangrijker communautair luik aan te pas moeten komen dan thans het geval is, in wezen een nationale materie zal blijven. Ik vind zelfs dat dat op zichzelf niet zo slecht is, op voorwaarde dat de Europese communautaire dimensie wordt uitgebreid. De paradox is dus dat eigenlijk de nationale politieke overheden een belangrijke bijdrage moeten leveren, elk vanuit hun verantwoordelijkheid, voor de heropstanding van de Europese economie die op haar beurt de basis zal zijn van een herstel van vertrouwen in de Europese instellingen. De paradox is niet dat alleen vanuit de Europese Commissie of de Europese Raad de basis kan worden verder gelegd van een economische heropstanding; dat moet ook vanuit de nationale staten komen.

Op dat vlak ben ik natuurlijk, zoals velen, bang als ik zie dat neo-protectionistische tendensen zich bij regeringen de voorbije maanden aan het manifesteren zijn. Indien wij er niet in slagen om dat

actuellement une période d'incertitude au niveau de la politique intérieure. Si on lance maintenant des grandes idées, on sait qu'il n'en résultera rien à court terme. Il importe entre-temps de restaurer la confiance en débloquent certains dossiers pendants, tels que ceux relatifs aux dissensions au sein de l'Organisation mondiale de la santé et au budget pluriannuel.

Nous poursuivons la ratification de la Constitution européenne au sein de tous nos parlements, mais nous devons admettre que ce projet est provisoirement au point mort, ce qui ne doit toutefois pas nous empêcher de continuer à travailler de manière constructive dans le sens indiqué dans la constitution. En l'absence d'un mandat constitutionnel, il est toutefois possible d'élaborer un processus de prise de décision similaire par la voie informelle et par le biais d'accords et de protocoles internes. Je ne vois pas d'inconvénient à ce que l'on récupère certaines dispositions de la constitution tant que l'on continue à poursuivre les mêmes objectifs, à savoir aller dans les sens de «plus d'Europe».

On plaide pour un renforcement de la coopération, mais force est de constater que les référendums ont échoué dans certains pays clés. Comment peut-on renforcer la collaboration avec des pays qui sont eux-mêmes hésitants? Je me demande également si la zone euro constitue un canal adéquat. Si une coopération renforcée mais à la carte peut contribuer à une évolution européenne positive, j'estime que nous ne devons pas exclure cette possibilité dès le départ. L'axe franco-allemand est mis à l'épreuve par les développements politiques internes de ces pays, mais cela ne signifie pas nécessairement qu'ils ne reviendront pas à une bonne entente. Cette entente doit également être rétablie au sein du

Lissabon-proces, waarvoor wij een kolossale achterstand hebben, zowel Europees als nationaal, tot een succes te maken, dan kan ons model, dat zogenaamd de Europese droom is, the European dream – ik verwijst naar dat boek van Riskin – niet blijvend ondersteut of ondersteund worden. Dan is onze specificiteit, een stuk – niet volledig – van onze identiteit in de wereld verloren aan het gaan.

Ik zal het nog op een andere manier zeggen: het Rijnlandmodel kan niet overleven met een economische groei, zoals wij die de jongste vier jaar hebben gekend in België en in de meeste Europese landen, van ongeveer 1,4%. Mathematisch gezien kan het niet een voldoende financieringsbasis zijn om het sociale welvaartsmodel, waar wij zo hard aan gewerkt hebben en dat in zo grote mate bescherming en sociale veiligheid biedt aan de mensen, effectief en blijvend te ondersteunen.

In mijn ogen is het meer een zaak van kwalitatieve hervormingen op het vlak van arbeidsmarkt, op het vlak van diensten en producten, dan van nieuwe insputtingen onder de vorm van budgettaire tekorten of monetaire kwantitatieve inspanningen onder de vorm van renteverlagingen of toename van de geldmassa.

Wanneer we het hebben over hervormingen die nodig zijn, gaat het veel meer over het kwalitatieve dan over kwantitatieve. De keynesiaanse klassieke aanpak van begrotingstekorten en van inpompen van geld zijn onvoldoende om duurzaam de economische groei van de laatste vijf jaar van ongeveer 1,5% gemiddeld naar een niveau te brengen dat voldoende is, zijnde tussen 2 en 2,5%.

Dat is de centrale opgave. Beeldt u zich immers in in welke crisis we in elk van de lidstaten zouden terechtkomen, en bij uitbreiding in heel de Europese Unie, wanneer we er niet in slagen voldoende economische activiteit te creëren voor de werkgelegenheid en voldoende inkomsten te genereren voor die sociale zekerheid.

Het is een gemeenplaats, een lapalissade, maar urgenter dan ooit. Ik wil niet polemiseren met Dirk Van der Maelen, maar er bestaat een andere definitie van het economische dan louter het economisme. Het economische kan men ook definiëren als het sociale op lange termijn. Dat is een meer positieve benadering dan elke individuele maatregel in een bepaalde catalogoog van rechts of van links te duwen.

Is het een crisis van de Europese gedachte of een crisis van de instellingen? Als we het over de instellingen hebben, er is een periode van reflectie. Mijnheer de eerste minister, u hebt het bij andere gelegenheden ook gezegd en u hebt daarin niet eens ongelijk: een reflectie, mais pourquoi faire? Op het einde van de reflectie moet er uiteraard iets uitkomen.

Intussen maken we een moeilijke politieke periode door op Europees vlak, al was het maar omdat een aantal grote actoren in een aantal landen op dit ogenblik een heel onzekere periode meemaakt. In Duitsland weet men niet wat de samenwerking tussen rechts en links finaal zal geven. Mijnheer Van der Maelen, in sommige landen werken die immers goed samen, zoals in België. In Duitsland weet men dus niet goed wat de samenwerking tussen de christen-democraten van CDU, die daar als rechts worden gecatalogeerd, en de sociaal-democraten, met zich zal meebrengen. Wij weten niet hoe alles op dit

Benelux.

Je conclurai en plaidant pour qu'on ne se perde pas dans des discussions théologiques sur la finalité de l'Europe et qu'on continue à poursuivre modestement, je dirais même avec monotonie s'il le faut, dans la voie tracée par la Constitution européenne.

ogenblik in Frankrijk verloopt. Daar heerst een chaotische politieke toestand, bij de meerderheid en zelfs bij de oppositie. Wij weten niet wat een gebeurlijke aflossing van de wacht in Groot-Brittannië zal betekenen.

Op dit ogenblik is het lanceren van grote initiatieven of grote ideeën werken voor een termijn die niet voor de eerste twaalf maanden is, omdat de gesprekspartners meer met zichzelf bezig zijn dan met het Europees concept.

De reflectieperiode is aldus mede ingegeven, niet alleen door de mislukkingen van de twee referenda in Nederland en in Frankrijk, maar ook door de onzekere situatie in de drie bijna grootste landen van Europa.

Hetgeen wel nodig is, is het volgende. U hebt er daarstraks op gewezen en een aantal collega's heeft dat ook gedaan. In afwachting moet men trachten om een aantal hangende dossiers zo goed en zo kwaad als mogelijk te deblokken. Ik denk aan de meerjarenbegroting. Ik denk aan het dispuut over de Wereldhandelsorganisatie. Dat zal op zichzelf natuurlijk geen nieuw elan teweegbrengen. Er zal in Europa geen trilling door de gelederen gaan wanneer men zegt dat men een meerjarenbegroting heeft. Dat is iets wat moet gebeuren. Het eventuele mislukken - en het is reeds een keer mislukt - zal het vertrouwen nog verder doen afbrokkelen. Het heeft eigenlijk tot gevolg het stelpen en indammen van negatieve factoren, veeleer dan dat het een positief elan teweegbrengt.

Wil men werken aan meer Europa, dan moeten in de tussenperiode eerst de hangende dossiers, die beletten dat wij op andere domeinen verder gaan, kunnen worden afgewerkt. To pick up the pieces. Wij moeten de brokstukken oprapen. Op zichzelf vind ik dat ook niet zo erg. Karel Popper, waarschijnlijk de filosoof van de politieke democratie in onze landen, zei dat de politiek piecemeal social engineering is. Men moet stuk voor stuk en dag na dag met eigen handen de problemen die zich voordoen, oplossen. Dat wil niet zeggen dat men geen visie heeft, maar dat wil zeggen dat men bezig is met - ik ga niet het woord goed bestuur gebruiken, want dat heeft nu een heel vreemde connotatie gekregen -, het beheer van de zaak, wat toelaat voort te werken met het oog op grotere projecten.

De meerjarenbegroting, de Doa-ronde en dergelijke meer zijn zeker belangrijk op zichzelf, maar ze zijn nog belangrijker met het oog op hervormingen die later plaats moeten hebben.

Laten wij het dan hebben over het institutionele aspect. De Europese Grondwet is wat ze is. Wij zullen ze in alle parlementen goedkeuren. Wij hebben meer dan gelijk om die daad te stellen. Men kan natuurlijk doen alsof de Europese Grondwet nog een grote toekomst heeft onder het motto "le cadavre bouge encore". Eigenlijk weten wij dat het voor een bepaalde periode voorbij is. Dat wil niet zeggen dat de ideeën daarin, de richtingen die daarin worden aangegeven, voorbij zijn. Wij moeten ook dat voor ogen houden. De vraag is of wij niet met creativiteit moeten werken aan wat wij in de Belgische context in de jaren 70 de voorlopige gewestvorming noemden. Dat was een systeem waarbij we de Grondwet niet konden wijzigen. Wij hadden geen meerderheid voor bijzondere wetten, zoals wij nu ook geen meerderheid hebben voor de Europese Grondwet. Ten voorlopige titel

- toen was dat in de nationale regering en zelfs in de Parlementen -, deden wij toen alsof wij een definitief regime hadden.

Een aantal hoofdstukken daarvan - in die zin ben ik het niet helemaal eens met wat u zegt, tenzij het zoals altijd een misverstand is - zouden wij kunnen opnemen. Al zouden we niet voldoende institutionele basis daarvoor hebben vastgelegd in een Grondwet en in grondwettelijke verdragen, door interne afspraken, door protocollen of door andere vormen die van meer informele aard zijn, zouden we wel diezelfde gedragslijn kunnen hebben, diezelfde soort van besluitvorming. Wellicht is dat een systeem dat ons toelaat een overbrugging – want het is niet meer dan een overbrugging – te verwezenlijken. In die zin vind ik niet dat stukjes nemen uit die Grondwet op zich verkeerd is, zolang het maar altijd in de goede richting blijft, als het altijd maar gaat in de richting van wat men met een heel vaag woord omschrijft als "meer" Europa. Wij moeten dus niet vies zijn van kleine, concrete stappen, zolang de oriëntatie die men kiest altijd maar de goede oriëntatie is.

Wat met de versterkte samenwerking? U hebt er daarstraks ook allusie op gemaakt en uw suggestie herhaald wat betreft de Eurozone. Een van de problemen is natuurlijk dat de Europese referenda mislukt zijn in twee kernlanden van de Unie, niet zomaar in een aantal perifere landen die niet meespelen, maar in Frankrijk en in Nederland, stichtende landen van de Europese Gemeenschap. Men kan natuurlijk doen alsof men daar kan overheen stappen. Er hebben natuurlijk nationale factoren een rol in gespeeld en zo meer en het is niet alleen over de Grondwet gegaan. Ik heb u gezegd dat het over veel meer ging dan dat, het ging eigenlijk over de Europese gedachte zelf. Dat blijft echter een probleem als men versterkt samenwerkt met landen. Mocht er bij ons een referendum zijn, ik zou nog niet zeker zijn van het resultaat. Ik ben niet de enige die dat zegt.

Versterkte samenwerking met landen die op dit ogenblik grote aarzelingen vertonen is iets dat niet zo vanzelfsprekend is. Dat wil niet zeggen dat men het niet moet proberen te doen, meer bepaald wat betreft de Eurozone; ik spreek immers niet over landen die daar ten onrechte bijhoren en waarvan we achteraf vernamen dat ze eigenlijk door budgettaire fraude lid werden van de Eurozone, want dat is wat anders. Als het gaat over de Eurozone, gaat het eigenlijk in wezen over de oude Europese landen. Daar is bij mijn weten geen enkel Oost-Europees of Midden-Europees lid bij betrokken. Er is trouwens een aantal landen dat daar niet wil in thuishoren en bij wie men eigenlijk toch niet moet twijfelen aan de Europese gezindheid. Ik heb het niet specifiek over Groot-Brittannië.

Of dat het goede vehikel is, dat is iets anders.

Ik vraag mij trouwens af, in dezelfde heel pragmatische benadering, of men versterkte samenwerking, die men smalend à la carte noemt, op voorhand moet uitsluiten, op welk terrein ook is en waar men ook kan vooruitgaan. De eurozone is ook een vorm van versterkte samenwerking. Daarbij is er zelfs sprake van een vorm van opting out, want een aantal landen heeft geweigerd mee te doen. Welnu, ik vraag mij af of wij op voorhand moeten zeggen dat een en ander niet aan ons ideaal beantwoordt en wij daar niet aan meedoen. Als het kan bijdragen tot opnieuw een evolutie in de juiste richting, dan zou ik daar niet zo smalend over doen.

Intussen moeten wij ook proberen – wij, ik doe alsof ik daar enige zeggenschap in heb, het is dus echt pluralis majestatis maar in alle betekenissen van het woord – allianties die wat kreupel zijn of die kreupel zullen worden, te herstellen of ervoor te zorgen dat ze niet helemaal uit elkaar vallen. Ik weet dus niet of de Frans-Duitse as, die onder Schröder en Chirac zo sterk was, zo vanzelfsprekend zal zijn wanneer er een nieuwe Duitse regering komt. Nochtans is het wezenlijk voor Europa dat Fransen en Duitsers zich goed met elkaar blijven verstaan. Het kan natuurlijk zijn - la fonction crée l'organe, zoals we het al dikwijls hebben meegemaakt - dat die samenwerking met mevrouw Merkel en de grote coalitie in Duitsland even voortreffelijk – hoewel het in mijn ogen een andere richting had mogen uitgaan – verloopt als in het voorgaande.

De allianties in de Benelux, waar ook wat de klad in zit, ondanks alle formele bijeenkomsten, moeten we, denk ik, herstellen, precies omdat zij in het verleden zo belangrijk zijn geweest om verder te gaan in een bepaalde richting.

Mijn pleidooi is dus bij wijze van slot geen pleidooi voor een theologische discussie over wat de finaliteit is. Ik heb voldoende aan de woorden meer Europa, in de zin van dat we verder gaan in de richting van wat de Europese Grondwet heeft willen doen. Of men daar een etiket op plakt of niet, is mij om het even. Ik heb dus geen behoefte aan grote theologische discussie. Een bescheiden – om een woord te gebruiken dat in de mode is – of zelfs een saaie aanpak – wat bijna een hype is – lijkt mij ook voor Europa bijna een aangewezen methode te zijn, opnieuw indien elke tussenstap eigenlijk in de juiste richting gebeurt. Dan heb ik met heel veel tussenstappen eigenlijk geen enkel ideologisch of pseudo-ideologisch probleem; dan is dat “geëngrangeerd” en dan denk ik dat we de moeilijke periode die we nu meemaken, eigenlijk op een nuttige manier kan overbrugd worden.

01.07 Guido Tastenhoye (Vlaams Belang): Mijnheer de voorzitter, collega's, het zal voor iedereen duidelijk zijn dat Europa zwaar ziek is.

Wie goed toekijkt, ziet ook dat er slechte heelmeeesters bezig zijn. Europa wordt inderdaad mismeeesterd door een kleine bestuurselite die ver van het volk staat en geen rekening wil houden met de mening van de burgers.

De diagnose moet dan ook in alle klaarheid worden gesteld: de Europese machtselite en de eurocratie die de Europese Unie besturen, houden geen rekening met de realiteit op het terrein, met de sociaal-economische en maatschappelijke draagkracht noch met de publieke opinie.

Dat komt bijvoorbeeld sterk tot uiting in het proces van de uitbreiding van de EU. Hoewel men zeer goed wist dat het Verdrag van Nice niet geschikt is om een grote uitbreiding institutioneel goed op te vangen, en op een ogenblik dat er allermist zekerheid was over een goedkeuring van een nieuw grondwettelijk verdrag voortspruitend uit de Europese Conventie, opteerde men toch voor een big bang, voor een uitbreiding met ineens tien nieuwe lidstaten, voornamelijk uit Oost-Europa. Samen met anderen hebben wij tijdig gewaarschuwd dat zo'n big bang niet de goede manier was om de zaken aan te

01.07 Guido Tastenhoye (Vlaams Belang) : Alors qu'elle est gravement malade, l'Europe est mal soignée par une petite élite au pouvoir qui ne tient pas compte de la population et de la réalité socio-économique et sociale. Bien que le traité de Nice ne permette pas de répondre d'un point de vue institutionnel à un élargissement important, on a opté pour un élargissement 'explosif' à dix pays de l'ancienne Europe de l'Est. L'approbation du traité constitutionnel n'était pourtant pas encore acquise à l'époque.

Le Vlaams Belang aurait préféré une approche bien encadrée et progressive. Un grand pays agricole à la traîne comme la Pologne aurait pu être assimilé lors d'une deuxième phase

pakken.

Indien het van ons had afgehangen, dan hadden wij de uitbreiding goed begeleid en waren wij in fases te werk gegaan. Men had er in een eerste beweging een aantal landen kunnen bijnemen die er echt klaar voor waren, om dan, na de integratie van die eerste golf, enkele jaren later een tweede integratiebeweging op gang te brengen, waarbij dan ook een groot en achtergebleven landbouwland als Polen aansluiting zou kunnen vinden.

Men heeft echter voor de vlucht vooruit gekozen, met in 2007, over een flink jaar dus, reeds de aansluiting van Roemenië en Bulgarije, onderontwikkelde agrarische landen die daar absoluut niet klaar voor zijn – dat zal elke objectieve waarnemer moeten toegeven. Roemenië en Bulgarije zouden ten vroegste rond 2012 mogen toetreden, over vijf jaar dus.

Het probleem van de versnelde toetreding van voornamelijk Oost-Europese landen heeft ook een rechtstreekse impact op de financiering van de Europese Unie. Het is mede door de budgettaire problemen die de versnelde toetreding van tien lidstaten met zich meebracht, dat er in juni van dit jaar geen overeenstemming kon worden bereikt over de meerjarenbegroting 2007-2013.

Een land als Groot-Brittannië, huidig voorzitter van de Europese Unie, speelt daarin een perverse rol. Het land drong en dringt aan op een versnelde integratie van nieuwe lidstaten, maar zelf blijft het vasthouden aan zijn rebate, de vermindering van de toelage aan de EU die ex-premier Margaret Thatcher in 1984 wist af te dwingen en die nog altijd enorm doorwerkt.

Groot-Brittannië wil een zo los mogelijke en verwaterde Europese Unie en voert daarmee mede de agenda van de Verenigde Staten van Amerika uit, uiteraard ook in de kwestie van de mogelijke toetreding van Turkije.

Na de mislukte referenda in Frankrijk en Nederland, waar de Europese Grondwet met een duidelijke meerderheid werd verworpen, had een tijd van bezinning, overleg, bevraging van de bevolking en van matiging van de doelstellingen moeten optreden. Dat gebeurt echter niet of toch erg onvoldoende.

“Het huis is niet klaar,” zegt ex-Europees Commissaris Karel Van Miert, “de fundamenteën zijn nog erg wankel.” Toch wil men het Europese huis al verder opbouwen. “De bevolking is niet meer mee,” stelt Karel Van Miert. De redenen waarom ook wij de Europese Grondwet verwerpen, komen in belangrijke mate overeen met een aantal kritische opmerkingen die ook in landen als Frankrijk en Nederland werden gemaakt.

Het Vlaams Belang verwerpt de Europese Grondwet, omdat ze Europa al te ver in de richting van een federale Staat drijft, omdat de Unie te veel vreet aan de specifieke bevoegdheden van de lidstaten – in België ook van de deelstaten –, omdat ze te ingewikkeld en te ondoorzichtig is, omdat het democratisch deficit op vele vlakken fenomenaal groot blijft, omdat wij een monster-Europa kordaat afwijzen en omdat de Europese Unie een bureaucratische, ver-van-ons-bed-show is en blijft.

d'intégration. L'adhésion dès 2007 de pays agricoles sous-développés comme la Roumanie et la Bulgarie constitue une fuite en avant. Nous estimons que ces pays ne peuvent entrer dans l'Union qu'en 2012 au plus tôt. L'adhésion accélérée entraîne par ailleurs des problèmes budgétaires, ce qui explique entre autres pourquoi aucun accord n'a été obtenu en juin 2005 sur le plan pluriannuel 2007-2013. La présidence britannique actuelle de l'Union européenne joue un rôle pervers car elle insiste sur une intégration accélérée de nouveaux États membres, alors que la Grande-Bretagne tient quant à elle beaucoup à son substantiel 'rebate'. Ce pays, encouragé en ce sens par les États-Unis, souhaite une Union aussi disparate et affaiblie que possible.

Après les référendums français et néerlandais, réflexion, questionnement et modération auraient dû être de mise, mais il n'en a rien été. Selon l'ancien commissaire Van Miert, l'édification européenne est bâclée. Nos observations rejoignent dans une large mesure les critiques qui ont également été formulées en France et aux Pays-Bas. La Constitution européenne précipite l'Europe dans le fédéralisme, érode les compétences des États membres et des entités fédérées et est trop complexe et obscure. En outre, le déficit démocratique reste trop important. Nous ne voulons pas collaborer à la poursuite du processus de ratification dans les parlements des entités fédérées et nous déplorons l'absence d'une consultation populaire et d'un véritable débat parlementaire. La primauté du droit communautaire sur le droit des États a été explicitement inscrite dans la Constitution européenne. L'Union peut même soutenir, coordonner et compléter diverses compétences régionales et communautaires. Dotée en outre

Mijnheer de eerste minister, het is dan ook met grote verbazing dat wij meemaken dat in België wordt gedaan alsof er niets is gebeurd. Er wordt voortgegaan met de ratificatie in de diverse deelstaatsparlementen.

Wij wensen daaraan niet mee te doen en sommen enkele punten van kritiek op.

Het Vlaams Belang betreurt dat in België over de Europese Grondwet geen volksraadpleging werd gehouden. Bovendien stellen wij vast dat er ook geen echt parlementair debat over de Europese Grondwet is geweest. Wij betreuren dat.

Inhoudelijk willen wij ook stellen dat de voorrang van het recht van de Europese Unie op het recht van de Staten uitdrukkelijk in de Europese Grondwet wordt ingeschreven. De Europese Unie komt zelfs op het terrein van de bevoegdheden die in ons land aan de deelstaten, aan Gewesten en Gemeenschappen dus, werden toegeschreven. Zo kan de Europese Unie ondersteunend, coördinerend of aanvullend optreden inzake volksgezondheid, industrie, cultuur, toerisme, onderwijs, jeugd, sport en beroepsopleidingen. Dat zijn allemaal zaken die tot nu toe bevoegdheden van de deelstaten waren.

Dat is heel fundamenteel. Het gaat hier immers over de verhouding tussen het nationale en het Europese niveau. De absolute voorrang van het Europees recht, gekoppeld aan de verdere verwerving van bevoegdheden, maakt de Europese Unie machtiger dan ooit en doet ons evolueren naar een echte federatie.

Wat de integratie van het handvest betreft, gaat het om een verdere stap in de richting van een volwaardig federaal Europa en zeker niet om de bescherming van de echte rechten en vrijheden tegenover het officiële Europa.

Voorts is de Europese Grondwet onleesbaar en onbeheersbaar. Een radicale verduidelijking, een vereenvoudiging van de bestaande verdragen, is een absolute vereiste. Van een duidelijke bevoegdheidsafbakening en van duidelijke grenzen is in de Grondwet geen sprake. Geen enkel gebied of domein blijft door de Unie onaangeroerd. De grote landen zullen meer macht krijgen ten koste van de middelgrote en de kleine landen. De Grondwet betekent een verdere opstap naar een werkelijke Europese federatie. Voor ons - en dit is essentieel - moet de Europese Unie intergouvernementeel blijven, een soort van losse confederatie dus, een samenwerkingsverband tussen lidstaten, die hun eigen soevereiniteit behouden, maar die ervoor kiezen om een gemeenschappelijke markt tot stand te brengen en tevens beslissen om een aantal zaken gezamenlijk te doen. Men denkt dan aan voor de EU zeer belangrijke domeinen, zoals onder meer de macro-economie, de munt, buitenlandse zaken, veiligheid en defensie, waar de voordelen van een schaalvergroting en de Europese meerwaarde manifest aanwezig zijn. Voor al het overige zou het subsidiariteitsprincipe in het begin onverkort moeten gelden.

Met de voorgestelde Grondwet wordt geen enkele bevoegdheid terug overgeheveld naar de staten, integendeel. De Grondwet bevat

de nouvelles compétences, l'Europe devient une fédération à part entière, investie d'un remarquable pouvoir.

L'intégration de la charte est une nouvelle étape sur le chemin d'une Europe fédérale à part entière. La Constitution est illisible. Les traités doivent être simplifiés de manière draconienne. De délimitations claires des compétences, aucune trace ! Les grands pays bénéficient en outre d'un plus grand pouvoir, et ceci au détriment petits et moyens Etats membres.

Nous plaçons pour une UE intergouvernementale, une confédération souple d'États membres souverains dans laquelle les États opéreraient pour un marché commun et ne collaboreraient que dans les domaines dans lesquels cette collaboration serait synonyme d'avantages d'échelle et d'une plus-value européenne manifeste. La constitution proposée ne retransfère aucune compétence vers les États et il n'existe aucun mécanisme qui le permette. L'enseignement, la culture, le droit du travail, la sécurité sociale, le droit pénal, la police, la justice et la fiscalité restent étroitement liés à l'identité nationale et doivent, à notre avis rester, sans discussion possible, de la seule compétence des États membres. La construction d'un État providence européen et d'un modèle social européen n'est ni souhaitable ni possible. Il est par ailleurs impensable d'imaginer que nous ne puissions plus décider de notre propre politique d'immigration.

La constitution fait de l'UE une personne morale à part entière, à côté mais également au-dessus des États. Les États perdent leur droit de veto dans 63 cas. La majorité qualifiée se substitue souvent à la règle de l'unanimité.

L'adhésion de la Turquie signifierait la fin de l'Union, au

evenmin enig mechanisme dat toelaat dat bevoegdheden terug naar de staten keren. Wij kunnen dan ook niet akkoord gaan met een Europese Unie die steeds meer bevoegdheden opslokt en die steeds dieper ingrijpt in de samenlevingen in de diverse lidstaten. Wij kunnen alleen akkoord gaan met een unie die mag en moet tussenkomen in grensoverschrijdende gebieden, waar een Europese aanpak logisch en een Europese meerwaarde vanzelfsprekend is. Materies die nauw verbonden zijn met de nationale identiteit als onderwijs, cultuur, arbeidsrecht, sociale zekerheid, strafrecht, politieel en justitieel beleid en fiscaliteit, moeten onverkort bij de lidstaten blijven. In tegenstelling tot de Europese Grondwet meent het Vlaams Belang dat het gehele pakket van het sociaal beleid op het niveau van de lidstaten moet blijven, omdat het nauw verbonden is met de nationale kenmerken van de afzonderlijke staten.

Elke staat moet inzake sociale herverdeling haar eigen klemtonen kunnen leggen. Dat betekent dat nationale regeringen hun eigen sociaaleveerkrachten moeten kunnen beheersen in overeenstemming met de specifieke, demografische, economische, historische en culturele kenmerken van elk land afzonderlijk.

Wij zijn van mening dat de opbouw van een Europese welvaartsstaat, van een Europees sociaal model en een gemeenschappelijke sociale zekerheid onmogelijk en bovendien totaal onwenselijk is. Daar komt nog bij dat wij door de goedkeuring van deze Grondwet onze specifieke mogelijkheden verder zouden beperken om zelf ons eigen immigratiebeleid te voeren en om zelf te bepalen wie wij al dan niet toelaten tot ons stelsel van sociale zekerheid. Dat is voor ons een weinig aantrekkelijk vooruitzicht. Zoals reeds gezegd, de Europese Unie evolueert naar een heuse federatie en wordt een volwaardig rechtspersoon die voortaan niet enkel naast, maar ook boven de staten staat. De lidstaten verliezen in maar liefst 63 gevallen hun vetorecht. De gekwalificeerde meerderheid, 55% van de lidstaten en 65% van de bevolking, komt in al te veel gevallen in de plaats van de unanimiteitsregel.

Tot slot, collega's, geef ik u nog enkele beschouwingen mee over de kwestie Turkije, die van levensbelang is voor het voortbestaan van de Europese Unie. Turkije zal, als lid van de Europese Unie, tot de ineenstorting van de Unie leiden, ofwel reeds tijdens de onderhandelingen, dus nog voor de officiële toetreding, ofwel kort na de toetreding. Het Vlaams Belang staat met deze mening niet alleen, maar wordt daarin onder meer bijgetreden door grote Europese staatsmannen zoals de Franse ex-president Giscard d'Estaing, de Duitse gewezen bondskanselier Helmut Schmidt en onze eigen ex-Europees Commissaris Karel Van Miert, een van de beste Europese commissarissen ooit, met een lange staat van dienst.

In het VRT duidingsprogramma *Terzake* op 3 oktober was Karel Van Miert dan ook ongemeen scherp en duidelijk. "Turkije bij de EU zal Europa kapotmaken", zei Van Miert. Hij meende dat het hele avontuur met Turkije zal eindigen op een drama. Ik laat Karel Van Miert even aan het woord, ik citeer hem dus: "Als Turkije lid wordt, plus de anderen die dan ook gaan aankloppen, dat zal niet lang duren, dan krijgt men een vormloze, niet meer Europese, Unie."

Dat zal "Euro-Arabisch" zijn, vormloos en dat is inderdaad ook wat de Britten willen. A looser and wider community. Dat wil zeggen, zo veel

cours des négociations ou très rapidement après. Les grands hommes d'Etat que sont MM. Giscard d'Estaing, Schmidt et Van Miert partagent notre point de vue. Au cours de l'émission *Terzake* du 3 octobre 2005, M. Van Miert a déclaré que l'issue de l'aventure avec la Turquie sera dramatique. Il craint l'avènement d'une Union euro-arabe informée façonnée par les Britanniques.

La Turquie ne doit pas adhérer à l'UE mais peut en devenir l'un des meilleurs voisins par le biais d'un partenariat privilégié. Le premier ministre cherche aujourd'hui à nous rassurer en annonçant que les négociations prendront encore 10 à 15 ans mais les Turcs escomptent fermement faire partie de l'Europe au 1er janvier 2014 et feront tout ce qui est en leur pouvoir pour faire progresser leur dossier.

Nous savons tous que la pression exercée par les Etats-Unis et la Grande-Bretagne a été l'argument décisif en faveur de la candidature de la Turquie à l'adhésion à l'Union européenne. Il est utopique d'imaginer pour autant que les musulmans turcs vont se séculariser davantage. Au contraire, si le pouvoir de l'armée est réduit plus encore, ce qui est une condition pour permettre à la Turquie d'entrer dans l'Union, nul ne sera plus en mesure d'imposer la sécularisation.

En attendant, la liberté de la presse est gravement bafouée en Turquie. Le Code pénal turc stipule par exemple que l'insulte à l'identité turque est punissable. Or la seule évocation du génocide des Arméniens est considérée comme une insulte. Et je ne parlerai même pas de la torture, ni de l'oppression des minorités ethniques, ni du refus de reconnaître Chypre. Comment un tel pays peut-il être candidat à l'adhésion?

mogelijk maar ook zo min mogelijk georganiseerd en dat gaat faliekant aflopen." Wij denken dat Karel Van Miert hier nagels met koppen heeft geslagen en wij staan daar vierkant achter.

Ons standpunt is klaar en duidelijk. Turkije mag en kan geen lid worden van de Europese Unie maar kan via een bevoorrecht partnerschap wel een van de beste naburen van Europa zijn. U probeert ons nu te sussen, premier, en ons wijs te maken dat die onderhandelingen nog zeker 10 tot 15 jaar zullen duren. Niets is minder waar want de Turken rekenen erop om op 1 januari 2014 te kunnen toetreden en dat is over amper 8 jaar als ik goed kan rekenen. De Turken zullen er alles aan doen om de onderhandelingen te doen opschieten.

De voornaamste reden waarom Turkije bij de Europese Unie moet, is de grote druk die de Verenigde Staten van Amerika heeft uitgeoefend, daarbij flink geholpen door de Britten. Condoleezza Rice belde nog tot op het allerlaatste ogenblik met Oostenrijk, Cyprus en Turkije.

Het is onjuist dat Turkije als geseculariseerd moslimland zal meehelpen aan het ontstaan van een soort verwesterde variant van de islam. Integendeel, het omgekeerde zal zich voordoen. Nu reeds zijn de moslims aan het radicaliseren in Turkije en als de macht van het Turkse leger verder wordt ingeperkt als noodzakelijke voorwaarde om tot de EU te kunnen toetreden, zal er van die secularisatie in Turkije, die Atatürk in 1923 invoerde, niet zoveel meer overblijven. Wie zal er dan die secularisatie nog opleggen als het Turkse leger het niet meer kan doen?

Collega's, intussen wordt de persvrijheid en de vrijheid van mening in Turkije nog steeds zwaar aan banden gelegd. Zo staat er in vage bewoordingen in de nieuwe, onlangs aangenomen strafwet dat men nog altijd personen kan vervolgen die de Turkse identiteit beledigen. Dat betekent onder meer dat er niets mag worden gezegd over de genocide die de Turken in 1915 pleegden op de Armeniërs, waarbij 1,5 miljoen van hen werden gedood. De bekende Turkse schrijver Orhan Pamuk, zeg maar onze Hugo Claus, zal het geweten hebben. Hij wordt momenteel gerechtelijk vervolgd omdat hij in een interview naar deze genocide verwees.

Ik zou ook nog kunnen uitweiden over de folteringen, de martelingen die nog steeds plaatsgrijpen in de gevangenissen en politiekantoren, over de verdere onderdrukking van de etnische en religieuze minderheden, maar ik moet mij hier beperken. Ik haal nog een feit aan: Turkije weigert het EU-land Cyprus te erkennen. Meer nog, het blijft een deel van Cyprus, het noorden, bezetten met een legermacht van 40.000 soldaten. De Turken mogen zelfs een protocol tekenen over een douane-unie met het Europa van de 25, eraan toevoegend dat dat geen erkenning van Cyprus inhoudt. Hoe is het in godsnaam mogelijk dat zo'n land kandidaat-lid kan zijn van de Europese Unie?

Wij aanvaarden geen dictaten die ingaan tegen de vitale belangen van Europa. Turkije bij Europa maakt Europa kapot, zoveel is duidelijk. De bevolking moet zich dan ook op een democratische manier kunnen uitspreken over een fundamentele zaak zoals de toetreding van Turkije tot de EU, en dat via een referendum in alle Europese lidstaten. Frankrijk en Oostenrijk beslisten reeds zo'n referendum te houden. Vanuit onze Vlaams-nationale en Europese

L'adhésion de la Turquie signifierait la fin de l'Union Européenne. Les citoyens doivent pouvoir s'exprimer sur cette adhésion dans le cadre d'un referendum. Le premier ministre est-il prêt à organiser une consultation en Belgique?

reflex zullen wij dan ook blijven ijveren voor een referendum over de toetreding van Turkije.

Tot slot, mijnheer de eerste minister, richt ik een vraag tot u. Bent u bereid om ook in België een dergelijk referendum te houden op het ogenblik dat Turkije zou kunnen toetreden tot de EU?

Herman De Croo, président: Doivent encore intervenir M. Brotcorne, Mme Nagy en de heer Lambert. Tout le monde a les mêmes droits, mais j'aimerais terminer nos travaux vers 17.30 heures.

01.08 Christian Brotcorne, (cdH): Monsieur le président, monsieur le ministre, chers collègues, c'est peut-être à cause ou grâce à deux rejets populaires que l'Europe retrouve un sens, en tout cas une actualité dans les débats que nous menons. Et c'est heureux dans la mesure où nos concitoyens se sont interrogés sur un modèle européen qu'on croyait immuable et définitivement acquis. C'est à la suite d'interrogations sur la dimension sociale et économique de l'Europe que nous nous retrouvons dans cette enceinte. S'il est bien que nous ayons ce débat ici, il ne faudra pas oublier de débattre demain avec la société civile, les partenaires sociaux et les parlements de nos entités fédérées.

Ce qui est dommage et ce que nous regrettons au cdH, c'est que le rejet du Traité ne permettra pas, en tout cas à court terme, la mise en œuvre de certaines avancées démocratiques qui étaient contenues dans ce projet. Mais les choses sont ce qu'elles sont et il faut à présent agir concrètement pour l'Union européenne et mener une réflexion de type institutionnel.

Monsieur le président, pour répondre à votre vœu, je vais concentrer mon propos sur trois dimensions: les modalités institutionnelles de l'intégration européenne, les politiques européennes que le cdH souhaite voir mises en œuvre prioritairement et enfin, pour rejoindre les propos du précédent intervenant mais avec un autre point de vue, les fondements de l'identité du projet européen.

Pour ce qui est des modalités institutionnelles de cette construction, il faut retenir deux choses: d'une part, quel sera l'avenir du texte qui était soumis à la ratification du parlement ou au référendum dans certains pays et, d'autre part, quel est le rôle des parlements nationaux?

Quel avenir pour le Traité? Nous avons peut-être péché par ambition ou plus exactement par ambiguïté en qualifiant de constitution le texte rédigé par la Convention. Nos citoyens ont attaché à cette appellation une valeur symbolique et ont voulu comparer le texte avec ce que sont nos constitutions nationales, y voir le même fondement alors que ce n'était pas tout à fait l'objectif. Le résultat en est qu'il faudra travailler sur un nouveau traité et que, dans le courant de l'année 2007, on aura peut-être un nouveau texte. Différents scénarios circulent. Je voudrais revenir sur une des hypothèses et imaginer que les parties I et II de l'actuel Traité soient réunies pour former un traité dont on pourrait dire qu'il tend à instituer une Constitution pour l'Europe et qu'on retire la partie III qui pourrait devenir un autre traité. Cette partie a trait aux politiques à adopter ou qui pourraient être adoptées et elle est plus que probablement à l'origine du rejet, en tout cas en France et aux Pays-Bas.

01.08 Christian Brotcorne (cdH):

De verwerping van het verdrag in twee lidstaten heeft het debat over Europa een nieuwe impuls gegeven. Het is een goede zaak dat onze burgers vraagtekens plaatsen bij een Europees model waarvan men dacht dat het voor eeuwig en definitief verworven was. Naast het debat dat we vandaag houden, moet er ook een worden gevoerd met het maatschappelijk middenveld, de sociale partners en de deelstaatsparlementen.

De cdH betreurt dat door de verwerping van het verdrag bepaalde democratische verworvenheden die in het ontwerp besloten lagen – voorlopig althans – niet in de praktijk kunnen worden omgezet. Maar men moet zich thans over de institutionele vraagstukken buigen.

Op institutioneel vlak moeten we ons afvragen hoe het verder moet met de tekst die aan een ratificatie door het Parlement of in andere landen aan een volksraadpleging was onderworpen. Door de tekst als een grondwet voor te stellen heeft men allicht te hoog gegrepen of heeft men teveel verwarring gezaaid. In 2007 zal er misschien een nieuwe tekst voorliggen. Volgens een werkhypothese zou men de delen I en II van het verdrag tot een Grondwet voor Europa kunnen samenvoegen en deel III – dat in meerdere landen tot de verwerping heeft geleid – laten vallen om het vervolgens in een apart verdrag op te nemen.

Dat zou de doorzichtigheid van de

Je crois qu'on aurait là une manière de travailler beaucoup plus lisible et compréhensible en termes d'architecture institutionnelle. Contrairement à ce que vient de dire l'intervenant précédent, je soutiens totalement la position du premier ministre et je crois qu'en Belgique nous devons aller jusqu'au bout de la ratification. Je demande aux parlements qui ne l'ont pas encore fait – et à ma connaissance le Vlaams Parlement est le seul – de ratifier cette constitution. Ce serait une démonstration sans équivoque de la foi dans la poursuite de l'intégration européenne.

Le second aspect institutionnel sur lequel je veux intervenir, c'est celui de la voie parlementaire dans l'intégration européenne. Le non-traité a illustré les difficultés inhérentes au débat sur les questions européennes. Il faut faire entrer dans nos assemblées parlementaires ce débat européen beaucoup plus franchement qu'actuellement. Aujourd'hui, le contrôle parlementaire ne s'exerce ni dans les parlements nationaux ni même au Parlement européen – et c'est un paradoxe. Si nos parlements nationaux débattaient, délibéraient, contrôlaient d'un peu plus près les matières traitées à l'échelon européen, on aurait alors la possibilité de rapprocher l'Europe du citoyen à travers notre démocratie représentative.

Le développement d'une coopération interparlementaire à plusieurs niveaux, notamment entre États, permettrait de défendre une culture politique du débat et d'éviter notamment par ce biais une vision doctrinaire ou abstraite de la construction européenne. Le cdH a déjà travaillé sur la question, il est toujours disposé à le faire et il insiste sur la mise en œuvre la plus rapide du contrôle de subsidiarité par les parlements nationaux. C'est l'un des points par lesquels nous pourrions tenir compte de la critique souvent formulée d'un déficit démocratique dans la construction européenne. Le renforcement des liens entre les parlements nationaux et les institutions européennes et des liens entre les parlements nationaux des États membres pourront également aider à combler ce déficit démocratique.

Il faut développer au niveau parlementaire une coopération axée sur l'échange d'informations, ce qui se fait déjà par le biais de commissions communes où les parlementaires nationaux sont invités aux commissions ainsi que dans le cadre des COSAC mais il faut valoriser ce type de rencontres et les travaux qui y sont produits.

Le deuxième aspect de mon intervention d'aujourd'hui est une interrogation sur le modèle de société et le type européen de société que nous voulons. Il s'agit finalement de nous interroger sur les objectifs de l'Union. C'est important, c'est peut-être même une des plus grandes priorités. Nos citoyens sont en attente en matière de sécurité. La création d'un véritable espace de sécurité, de liberté et de justice est une véritable priorité.

Dans le même temps, nous devons nous souvenir que la coopération dans ces matières touche aux compétences les plus sensibles de nos sociétés démocratiques. L'essence du modèle européen est effectivement d'être un modèle démocratique. On touche, dès lors, aux principes fondamentaux de l'Etat de droit. En conséquence, il faut avoir chaque jour l'attention particulièrement attirée sur l'équilibre indispensable qui doit prévaloir entre les principes de sécurité et les principes de liberté. Les principes commandés par l'un ne peuvent

institutionnelle architecture ten goede komen. In tegenstelling tot de vorige spreker, sta ik volledig achter de zienswijze van de eerste minister en vind ik dat wij in België de ratificatie volledig moeten afronden. Ik vraag de parlementen die dat nog niet hebben gedaan, die Grondwet te ratificeren, als bewijs dat wij geloven in de voortzetting van het Europees integratieproces.

Er moet veel meer op een open manier over Europa worden gediscussieerd in onze parlementaire assemblees, waardoor, via de beraadslagingen over en de controle op Europese aangelegenheden, de kloof tussen Europa en de burgers zou verkleinen.

Het cdH dringt aan op een snelle tenuitvoerlegging van de subsidiariteitscontrole door de nationale parlementen, waardoor het vaak aangeklaagde democratisch deficit zou kunnen worden weggewerkt. De versterking van de banden tussen de nationale parlementen en de Europese instellingen en de banden tussen de nationale parlementen van de lidstaten zou daar eveneens kunnen toe bijdragen.

De uitwisseling van informatie, die nu al plaatsvindt via gemeenschappelijke commissies waar de nationale parlementen zowel in de commissies als in het kader van de COSAC worden uitgenodigd, moet worden bevorderd.

Wij moeten ons afvragen welk maatschappelijk model wij in Europa willen, en dus welke doelstellingen wij nastreven. De totstandkoming van een echte ruimte van veiligheid, vrijheid en justitie is voor onze burgers een prioriteit.

De samenwerking op dat vlak heeft te maken met de meest

mettre en péril les principes commandés par l'autre.

Sur le plan international, je pense que les citoyens européens sont également en attente. Ils comprennent, même si c'est parfois de manière indirecte ou imperceptible, que l'Union a contribué, contribue et contribuera encore demain à l'organisation d'un modèle harmonieux de relations internationales. Ils savent qu'elle est capable, par le choix qu'elle a fait de son modèle, d'assurer la promotion de la paix et de la sécurité internationale, qu'elle défend le principe d'un développement durable et qu'elle assume – c'est fondamental – ses obligations pour atteindre les objectifs communs que nous nous sommes fixés sous le nom d'objectifs du Millénaire.

La Justice et les Affaires intérieures, la politique étrangère de sécurité commune sont effectivement des politiques essentielles pour les citoyens. On constate, à la lecture du fameux plan D, que la Commission entend bien en faire des priorités dans les mois qui viennent. Certes, tout cela a son importance mais il est primordial – et le cdH en fait une priorité – que le débat socio-économique constitue vraiment l'élément crucial pour l'avenir de l'Union et pour permettre à nos concitoyens de retrouver cette adhésion, qui paraissait si naturelle à notre projet.

Je veux souligner trois éléments. Le premier concerne la stratégie de Lisbonne. Je pense qu'il faut vraiment s'efforcer de l'appliquer. Même si elle a été révisée, il faut donner, dans notre espace européen, la priorité à l'innovation et à la recherche. Monsieur le premier ministre, vous y avez fait référence, exiger la réussite de la stratégie de Lisbonne, c'est exiger un accord ambitieux sur les perspectives financières. La recherche et l'innovation constituent des défis essentiels. Dans l'Union, les investissements dans la recherche sont aujourd'hui encore inférieurs de près d'un tiers à ceux des Etats-Unis. En Chine, l'investissement dans la recherche progresse de 20% par an. Notre objectif de 3% du PIB investi dans la recherche, d'ici 2010, est loin d'être atteint et les investissements européens, eux, n'évoluent pas. Un accroissement de la recherche constitue un facteur essentiel de la création de nouveaux emplois en Europe, d'autres intervenants y ont fait référence.

Une approche intégrée des politiques communautaires concernant la recherche et l'innovation est indispensable. Le niveau de concurrence est tel qu'aucun Etat membre, seul, ne peut réussir. Il faut nécessairement assurer une coordination entre les niveaux nationaux, régionaux et européens. De façon générale, la stratégie de Lisbonne devrait s'insérer dans une véritable politique européenne, dans le souci d'une plus grande cohérence. A cet égard, monsieur le premier ministre, permettez-moi d'épingler le fait que la Belgique n'ait pas encore, selon mes informations, procédé à la désignation d'un coordinateur-Lisbonne, ce qui me paraît pourtant être quelque chose d'essentiel.

La stratégie de Lisbonne pourrait également devenir l'instrument d'une réelle politique économique à l'échelle de la zone euro. Et c'est le deuxième point sur lequel je souhaite attirer l'attention de notre assemblée: l'importance de la coordination des politiques économiques. Dans une économie européenne, qui est marquée par de fortes externalités, des mesures adoptées dans un pays influencent inmanquablement la situation économique d'un autre

gevoelige bevoegdheden van onze democratische samenlevingen. We moeten de beginselen van veiligheid en vrijheid voortdurend tegen elkaar afwegen.

Op internationaal vlak zien de Europese burgers in dat de Unie bijdraagt tot de totstandkoming van een harmonieus model van internationale relaties doordat ze haar verantwoordelijkheid opneemt om de milleniumdoelstellingen te bereiken.

Justitie en Binnenlandse Zaken, het gemeenschappelijk buitenlands veiligheidsbeleid zijn inderdaad van groot belang voor de burgers. Bij het lezen van het beruchte D-plan, stelt men vast dat de Commissie in de loop van de komende maanden er ongetwijfeld prioriteit aan zal verlenen. Het sociaal-economisch debat is nochtans essentieel voor de toekomst van de Unie.

Ik wil drie elementen benadrukken. Ten eerste, we moeten de strategie van Lissabon onverkort uitvoeren. De Europese investeringen in onderzoek bedragen nog steeds maar een derde van het bedrag dat de Verenigde Staten hieraan besteden. De Chinese investeringen in onderzoek stijgen jaarlijks met 20 procent. Onze doelstelling om tegen 2010 3 procent van het BBP in die sector te investeren is nog veraf en de Europese investeringen groeien niet. De Gemeenschappen moeten op het vlak van onderzoek en innovatie een geïntegreerd beleid voeren. Ik wil erop wijzen dat voor zover ik weet, België nog geen coördinator voor de Lissabon-strategie heeft aangesteld.

Ten tweede zou ik de klemtoon willen leggen op het belang van de coördinatie van het economisch beleid. We moeten nadenken over de totstandkoming van een echt

Etat. Il est temps de réfléchir à la création d'un véritable pacte de coordination des politiques économiques, éventuellement par le biais d'accords sur le cadre budgétaire et fiscal ou sur les objectifs à atteindre – on pourrait par exemple imaginer qu'un de ces objectifs est d'atteindre le plein emploi – et il est évident que pour assurer cette coordination, l'Union devrait disposer d'un véritable pouvoir en matière fiscale. C'est un des éléments qui, dans la politique européenne fait aujourd'hui, malheureusement, encore cruellement défaut.

Troisième point en matière socio-économique, la promotion de notre modèle social européen. Une réflexion sur les modalités de la solidarité européenne est indispensable parce que si cette solidarité européenne s'affaiblit, c'est toute la construction européenne qui est menacée. Promouvoir un modèle de société européen passe par une réflexion sur le modèle social européen. Les fondements de ce modèle social sont intrinsèquement liés aux valeurs sur lesquelles s'est fondée notre société qui a vu notamment la promotion du droit social, celui du dialogue des partenaires sociaux. On constate qu'en matière de politique sociale, la diversité des préférences nationales empêche encore trop souvent une trop grande intervention bénéfique au niveau communautaire. La méthode ouverte de coordination constitue un instrument important qui pourrait favoriser le rapprochement des politiques d'emploi ou en matière de protection sociale. Promouvoir cette véritable solidarité européenne par souci et par une plus grande valorisation des instruments dont dispose l'Union, notamment le dialogue social européen qui ouvre des perspectives transnationales intéressantes.

Troisième et dernier point, la question de l'identité européenne, thème à la mode. La Commission européenne, dans le cadre de son fameux plan D, fait de l'identité européenne un thème-clé de la réflexion. C'est un débat qui passe souvent par cette autre question: quelles sont les frontières de l'Union? Il est de bon ton de débattre sur les fondements de l'identité européenne. Qu'est-ce qui fait notre identité? Est-ce la géographie? La religion? L'histoire? Il est assez remarquable de constater qu'aucune de ces lectures n'apporte de réponse définitive ni de fondement stable en termes d'identité. Il faut rappeler, et rappeler sans cesse, notamment à certains esprits obtus, que la construction européenne est tout autant le fruit de l'Antiquité grecque que de l'Empire romain, de la culture judéo-chrétienne que de la philosophie des Lumières, des influences germaniques qu'arabes.

Je pense que la diversité de cet héritage culturel se reflète dans les valeurs qui étaient inscrites au cœur du texte dont on voulait faire une constitution et qui restent les fondements essentiels de notre projet: respect de la dignité humaine, liberté, démocratie, égalité, Etat de droit, respect des droits de l'homme, tout cela dans le cadre des principes d'organisation de l'Union. Finalement, l'Union européenne ne se définit-elle pas plutôt sur une base juridique qui renvoie à une conception volontariste plutôt qu'essentialiste de l'identité politique? N'est-ce pas d'un contrat que nous faisons naître notre modèle européen auquel peuvent adhérer tous ceux qui se sentent à l'aise avec les notions ou les valeurs – n'ayons pas peur de les appeler comme telles – que je viens de rappeler à l'instant? De façon générale, je pense que c'est vers cette conception-là que nous devons aller pour parler de notre identité européenne.

coördinatiepact voor die beleidsdomeinen. Om die coördinatie te verzekeren, zou de Unie over een echte bevoegdheid in fiscale zaken moeten beschikken.

Ten derde is een bezinning over de modaliteiten van de Europese solidariteit onontbeerlijk. Men stelt vast dat wat het sociaal beleid betreft, de diversiteit van de nationale voorkeuren nog altijd een te grote gunstige interventie op communautair vlak verhindert. In dat opzicht vormt de open coördinatiemethode een belangrijk instrument.

Ten slotte rijst de vraag naar de Europese identiteit en de afbakening van de grenzen van de Unie. Wat bepaalt onze identiteit? Onze geografische ligging, onze godsdienst, onze geschiedenis?

Ik denk dat de diversiteit van die culturele erfenis in de waarden die aan de basis liggen van de tekst die een grondwet moest worden, weerspiegeld werd. Berust ons Europees model niet op een overeenkomst, waartoe al wie zich in die waarden kan terugvinden, kan toetreden? Het is vanuit die opvatting dat we het over onze Europese identiteit moeten hebben. Anderzijds mogen we ook het absorptievermogen van de Unie niet uit het oog verliezen. Om nieuwe leden te kunnen toelaten, moet eerst de laatste uitbreiding succesvol zijn afgerond.

Voor het cdH moet Europa een model van verdraagzaamheid en multiculturaliteit worden, een ruimte van burgerschap gestoeld op respect voor de culturele diversiteit, de diverse religieuze en filosofische overtuigingen en de taalkundige diversiteit.

Par contre, il faut être attentif à la capacité d'absorption de l'Union, quel que soit le nombre de ses prétendants sur cette base contractuelle, car pour absorber de nouveaux membres, le cas échéant, il faut avoir réussi le dernier élargissement.

Voilà, messieurs les présidents, monsieur le premier ministre, chers collègues, ce que l'Europe est pour le cdH, et ce qu'elle doit devenir: un modèle de tolérance et de multiculturalité, un espace de citoyenneté, un espace de citoyenneté fondé sur le respect de la diversité des cultures, des appartenances religieuses et philosophiques, ainsi que de la diversité des langues qui sont vécues comme un enrichissement permanent entre ceux qui les pratiquent.

01.09 Marie Nagy (ECOLO): Monsieur le président, je vais peut-être prendre un autre ton que celui de mes collègues. Je pense vraiment qu'il faut replacer la construction européenne dans une perspective historique d'une tension assez claire entre les intérêts nationaux et les intérêts de ceux qui se rendent compte que, dans le cadre de la mondialisation et de la globalisation, l'échelle européenne pertinente n'est pas celle des grands Etats mais celle d'un ensemble qui peut effectivement jouer un rôle au niveau mondial, que ce soit en termes de défense, de marchés économiques, de modèles culturels ou de modèles socio-économiques. Je pense que cette tension était très perceptible dans le compromis auquel les pays membres sont arrivés à Nice, et qu'elle perdure parce qu'elle n'a pas été apaisée, mais je ne pense pas que l'élargissement en soit la cause. Je ne souhaite pas qu'on retombe dans l'idée que c'est à cause de l'élargissement que les choses ne fonctionnent pas. Il faut se pencher sur le non au référendum dans deux pays fondateurs car on pensait que les problèmes viendraient d'ailleurs. On ne pensait pas qu'ils viendraient de la France et des Pays-Bas.

Il faut lire les raisons pour lesquelles les gens ont voté non. Elles ne sont pas univoques, mais extrêmement contradictoires. Tirer des conclusions comme quoi il faut approfondir le modèle social européen - ce qui est mon vœu - ou au contraire qu'il faut moins d'Europe, est un peu prématuré à ce stade-ci, au vu des résultats.

On a plutôt intérêt - et des études sont menées dans ce but - à essayer de comprendre le pourquoi du non. Mais il ne faut pas tomber dans le catastrophisme. Ce n'est pas la fin de la construction européenne, c'est un moment difficile, où l'on a raté l'occasion d'adopter un traité meilleur que le traité actuel.

Mais le traité, tel qu'il a été adopté, est mort: on sait bien qu'il faut 25 oui, 25 ratifications, et que s'il en manque une ou deux, ce traité est mort. Il faut donc peut-être réfléchir dans cette perspective. C'est dans ce sens que je vous avais écrit, monsieur le président, mais vous n'avez pas cru bon de répondre à ma lettre écrite avec ma collègue Mme Durant.

Selon moi, il faut qu'en Belgique, on puisse avoir un débat, un vrai débat, pas simplement un échange d'idées, aussi intéressant et instructif soit-il. Il faut arriver à savoir, après les positionnements des uns et des autres, où l'on va et quelle est la position du gouvernement. Je déplore de ne pas avoir jusqu'à présent entendu des choses très claires sur ce que sera le positionnement futur du gouvernement, sur la manière précise de procéder, en suivant les

01.09 Marie Nagy (ECOLO): De Europese eenmaking moet gezien worden in haar historisch perspectief, dat van een spanning tussen de nationale belangen en de belangen van hen die inzien dat Europa niet moet streven naar de afmetingen van de grote Staten, maar wel naar een geheel dat iets kan betekenen op wereldvlak. Die spanning is nog steeds niet verdwenen en dat kan volgens mij niet aan de uitbreiding worden toegeschreven. In dat verband moeten we ons afvragen hoe het 'neen' van Frankrijk en Nederland te verklaren valt.

De redenen waarom de mensen neen hebben gestemd zijn niet zo eenduidig. Het is in dit stadium misschien voorbarig om conclusies te trekken.

Het verdrag zoals het werd aangenomen is echter dood en begraven. Men moet daar rekening mee houden. Ik had u een brief in die zin geschreven, mijnheer de voorzitter, maar u heeft het niet nuttig geacht mij te antwoorden.

Volgens mij moeten wij in België een echt debat kunnen voeren teneinde eenieders standpunt te kennen.

Men vraagt zich eigenlijk af hoe er een dergelijke kloof tussen de bevolking en de beleidsmakers is gegroeid. Wat is de rol van het Parlement? Keurt men het plan D als zodanig goed? Dat is uiteraard een goed vertrekpunt.

propositions du Conseil européen et du plan 2 de la Commission pour que la période de réflexion ouverte soit mise à profit pour permettre un large débat à chacun des pays en associant tant les citoyens, la société civile, les partenaires sociaux, les parlements nationaux, que les partis politiques. Je trouve qu'il faudrait un vrai programme du gouvernement disant comment on va le faire, à quelle échéance, avec qui, comment, avec quel budget.

Si je suis un peu sceptique ou souriante sur cette question, c'est parce que je me rappelle trop bien nos débats précédents, la campagne d'information dérisoire et ridicule – excusez-moi du terme mais il est bien pesé – sur la ratification de la Constitution. L'histoire à la radio où l'on ouvrait la porte, où il fallait s'essuyer les pieds; cela n'avait aucun sens.

Et puis on se demande comment on a créé un fossé entre les décideurs politiques et la population. Si on ne fait pas beaucoup d'efforts pour populariser des idées, un jour ou l'autre ça se retourne contre vous. Ici il s'agit de l'Europe, mais c'est le politique en général qui a un problème. Ça mériterait d'être pris avec un peu plus de réalisme: comment arrive-t-on à toucher les gens au sujet de l'Europe, comment les informe-t-on via la télé, la radio, c'est-à-dire les médias qui touchent véritablement la population? Quel est le rôle du Parlement, monsieur le président? Et je m'adresse aux deux présidents du Comité d'avis. Qu'est-ce que nous allons faire? Il y a le plan D. L'approuve-t-on comme tel? S'inscrit-on dans ce plan? Que fait-on? Certaines expressions ont été données mais elles n'étaient pas toutes à visée opérationnelle. Ça mériterait que ce le soit plus. Je pense que le plan D est une bonne base de départ.

Herman De Croo, président: Je vous interromps un instant. J'ai eu quelque mal, je l'avoue, et M. Mahoux aussi, à faire faire des textes par les groupes politiques – le Parlement est souverain, c'est la première discussion ici, Sénat et Chambre –, mais je crois qu'il était important que les groupes politiques se positionnent, même si ce n'est évidemment pas la fin des débats.

01.10 Marie Nagy (ECOLO): Je suis rassurée de l'apprendre, mais je n'en doutais pas, excusez-moi.

Philippe Mahoux, président: Plus il y a de débat, plus on trouve toujours quelqu'un pour dire qu'il n'y en a point. J'ai dit en commençant que nous allons évidemment poursuivre. Mais le problème ne serait-il pas, par rapport aux opinions qui s'expriment, de considérer qu'à un certain moment, toutes les opinions ne sont pas convergentes? Toutefois c'est la loi de la démocratie, et c'est normal qu'il en soit ainsi.

01.11 Marie Nagy (ECOLO): En ce qui concerne la manière d'arriver à trouver des propositions concrètes, si on a entendu les quatre premières interventions, on voit bien qu'il n'y a pas de positions convergentes sur le modèle à défendre. Le problème, monsieur Mahoux, c'est que le gouvernement est celui qui négocie et ce sont les composantes de ce gouvernement qui devront aller au Conseil européen pour donner le sens dans lequel il faut aller. Je m'exprime avec plaisir mais avouez que le débat pour le débat, ce n'est pas tout. Il faut aussi arriver à la piste d'atterrissage et pouvoir faire une

Herman De Croo, voorzitter: De discussie is uiteraard nog niet rond.

01.10 Marie Nagy (ECOLO): Ik ben gerustgesteld, maar ik twijfelde daar niet aan!

Philippe Mahoux, voorzitter: De diverse politieke fracties houden er niet allemaal dezelfde standpunten op na; dat is ook maar normaal.

01.11 Marie Nagy (ECOLO): Dat klopt, maar het is de regering die aan de onderhandelingen deelneemt. Discussiëren is een goede zaak, maar een en ander moet uitmonden in een concreet voorstel.

Men moet de tijd nemen om zich

proposition concrète, je prends cet exemple à dessein car c'est d'actualité.

Je crois qu'il faut réfléchir. Il faut prendre le temps de se demander quel est le rôle de l'Union européenne. Qu'est-ce que l'Union doit faire? Qu'est-ce qu'elle ne fait pas mieux que les Etats? Qu'attend-on d'elle? Quel est le débat sur le modèle socio-économique? Quelles sont les politiques de cohésion qui peuvent être mises en œuvre par l'Union européenne?

Il y a des échéances politiques proches et importantes. Je pense au Conseil informel qui aura lieu la semaine prochaine, dans lequel les chefs d'Etats et de gouvernements vont se réunir pour débattre, selon les dernières informations, sur ce modèle social européen et sur une question délicate, la question du budget européen.

J'aurais voulu savoir quelle sera la position de la Belgique dans ce domaine. Dans sa déclaration, le ministre n'était pas très clair. Je l'ai interrogé à ce propos et il n'a pas cru important de répondre. Est-ce que la Belgique va accepter, par exemple en ce qui concerne le budget européen, la dernière proposition sur la table, que l'on sait insuffisante parce qu'elle ne permet pas de contribuer au fonds structurel de cohésion sociale de manière acceptable. De plus, j'ai des réticences sur les options de M. Barroso, sur la stratégie de Lisbonne aussi bien sur le plan social que sur le plan environnemental qui n'est pas pris suffisamment en considération par la proposition de la Commission. Mais on sait qu'avec le budget qui est sur la table, même les domaines qui font un peu l'unanimité entre nous, par exemple le domaine de la recherche, n'auront pas de budget suffisant.

Il y a l'Europe théorique, telle qu'on la voudrait mais, concrètement, quels que soient les discours des représentants de la majorité, quelle est la position que la Belgique, pays fondateur et pro-européen et, on la soutient pour cela, va défendre dans le cadre de ces échéances importantes? De manière claire, quels sont les mandats donnés à nos fonctionnaires et nos représentants chargés de préparer ces rencontres?

Quelle est la position du gouvernement vis-à-vis des prises de position extrêmement dérégulatrices de la Commission européenne et de M. Barroso? Quand il s'exprime dans une grande conférence ou à la radio, son modèle social n'est pas celui qui a été défendu par M. Van der Maelen ou M. Giet.

Comment le gouvernement belge se positionne-t-il par rapport à ces questions? Je sais qu'on utilise M. De Gucht d'un côté et M. Donfut de l'autre mais en attendant, si la Belgique veut avoir du poids, il faudrait un peu plus de cohérence. Autre chose qui n'est jamais très clair dans les explications données, on en a un peu parlé: d'une part, le premier ministre dit qu'il faudrait arriver à conclure le processus de ratification. Petite parenthèse: il voulait que ce soit fait pour fin mai. Nous sommes déjà fin octobre et il y a un parlement qui ne semble pas faire diligence. J'ose espérer que ce n'est pas pour des raisons belgo-belges et pour obtenir des accords entre les différents parlements et qu'on ne manque pas d'une grande vision européenne.

D'une part, donc, on continue à vouloir poursuivre le processus de

af te vragen wat de rol van de Europese Unie is. Zal België, met betrekking tot de Europese begroting, het jongste voorstel aanvaarden, terwijl men weet dat het ontoereikend is omdat het het niet mogelijk maakt op een aanvaardbare manier bij te dragen tot het structureel fonds voor sociale cohesie? Ik maak voorbehoud bij de beleidskeuzes van de heer Barroso, zowel op sociaal gebied als op milieuvlak. Wat is het standpunt van de regering dienaangaande?

Enerzijds zegt de premier dat we de ratificatieprocedure moeten afronden, maar anderzijds wordt al blijk gegeven van pragmatisme door te stellen dat we aan hechtere samenwerkingsmodellen moeten werken. In welke domeinen moet dat dan gebeuren? Wat antwoordt u, vanuit de gezichtshoek van de Eurogroep, op beide eerder gestelde vragen? Er is het probleem van Frankrijk en Nederland, die zich momenteel niet erg duidelijk opstellen tegenover de Europese eenmaking. Hoe kunnen nieuwe landen zich bij de eventuele voorhoede aansluiten? Europa in twee delen of de tweedeling van Europa voortzetten is in alle opzichten echt niet de beste keuze.

In het kader van het huidige verdrag kunnen de versterkte samenwerkingsverbanden onmogelijk worden gerealiseerd. Dan werkt u buiten het uitgetekende kader.

Ik zou ook meer klaarheid willen over het standpunt van de heer Barroso, die stelt dat met het oog op de verdere totstandkoming van de eenheidsmarkt, men moet komen tot een eenheidsmarkt van de diensten en dat de Bolkenstein-richtlijn dus moet worden goedgekeurd.

Pleit ons land ervoor dat het principe van het land van oorsprong uit de richtlijn moet

ratification et, d'autre part, on fait déjà preuve de pragmatisme en se disant qu'il faut par ailleurs déjà travailler à des modèles de coopération renforcée, d'avant-garde dans certains domaines. J'ai entendu dans l'intervention de M. Giet quelles matières pouvaient faire l'objet de ces avant-gardes: ce ne sont pas dans ces domaines qu'il pourrait y avoir des difficultés. En effet, l'intégration, la politique JAI répressive, ce n'est pas sur ces sujets-là que risque de surgir un problème. C'est dans d'autres domaines qu'il y a des difficultés. Enfin, il y a des problèmes partout parce qu'à vingt-cinq, il y a toujours un problème quelque part. Plus précisément, quels sont les domaines, monsieur le premier ministre, dont vous pensez qu'ils doivent faire l'objet de ces coopérations renforcées?

Comment, en vous basant sur l'Eurogroupe, répondez-vous aux deux questions posées précédemment? Il y a le problème de la France et des Pays-Bas qui ne sont pas aujourd'hui dans une situation très claire par rapport à la construction européenne. Et comment associe-t-on de nouveaux pays à des avant-gardes éventuelles? En effet, il ne faudrait pas travailler simplement en se disant qu'il y a les Quinze ou les pays fondateurs et que les autres pays ne sont pas capables du même type de réflexion sur une intégration plus forte, du moins pas de la même manière et à la même vitesse. Couper l'Europe en deux ou poursuivre cette coupure de l'Europe en deux, ce n'est vraiment pas le choix le plus heureux dans tous les domaines.

J'aimerais savoir dans le cadre de quel mécanisme. En effet, dans le cadre du Traité actuel, les coopérations renforcées sont pratiquement impossibles à réaliser. Cela signifie que vous travaillez en dehors de ce qui est prévu dans le Traité. Je voudrais vous entendre sur ce sujet.

Je vous citerai un autre exemple pour lequel j'aimerais recevoir une clarification de la position; c'est très important. M. Barroso dit bien que, pour poursuivre la construction du marché unique, il faut en arriver à présent au marché unique des services, et donc adopter la directive Bolkestein.

Je pense que le Parlement européen a réalisé un travail important. Cependant, lors des quatre premières interventions, il a été question d'approches différentes: certains trouvent que certains aménagements suffisent.

Quant à moi, j'ai deux questions précises à adresser au premier ministre. La Belgique défend-elle, oui ou non, l'idée que le principe du pays d'origine doit être enlevé de la directive? Il s'agit d'une directive-cadre, la seule dans laquelle on travaillerait selon le principe du pays d'origine alors que, pour toutes les autres directives-cadres, ce principe n'est jamais appliqué. Cela crée une concurrence très importante entre les pays. La Belgique mènera-t-elle la bataille sur le pays d'origine et sur le champ d'application? Mais là, je reconnais que le consensus des quatre intervenants me paraît plus facile à réaliser.

Enfin, je terminerai en disant que l'Europe est aussi victime de la manière dont d'aucuns la présentent. Ce matin, j'entendais Mme Onkelinx et M. Dewael interviewés à propos de la taxation des sicav, sujet hautement populaire s'il en est. Quelle réponse a-t-elle été donnée? Il s'agit d'une fausse réponse consistant à dire que cette taxation était appliquée parce que la directive européenne les y

worden gelicht?

Ik zou willen besluiten met te stellen dat Europa ook het slachtoffer is van de manier waarop het door sommigen wordt voorgesteld. Alles wat negatief en onpopulair is, krijgt de stempel "Europese richtlijn", en de positieve en aangename aspecten zijn zogenaamd het werk van de regeringen.

Ik wil besluiten met het vreselijke beeld van mensen uit landen bezuiden de Sahara die wanhopig Europa trachten binnen te komen. Dat beeld moet ons tot nadenken stemmen, enerzijds over het imago van beloofde land dat wij verspreiden en anderzijds over het soort Europa dat wij uitbouwen.

obligeait.

En fait, tout ce qui est négatif et impopulaire sera étiqueté "directive européenne". Par contre, les aspects positifs et agréables seront dus à l'action des gouvernements. Il me semble qu'il existe là une part de responsabilité et que cela continue. C'est normal et de bonne guerre; cependant, qu'on ne s'étonne pas alors de rencontrer des difficultés par rapport à la compréhension de ce qu'est l'Europe et de ce qu'elle a pu apporter en termes de bien-être, de paix et d'autres éléments; les gens deviennent donc un peu sceptiques, en particulier les jeunes. Ce phénomène apparaît un peu inquiétant pour quelqu'un, comme moi, qui est convaincu que c'est en marchant dans une Europe plus fédérale, plus unifiée, plus politique que l'on pourra améliorer les conditions de vie non seulement de nos concitoyens, mais aussi probablement d'autres parties du monde.

Je termine par l'image terrible de ces Subsahariens qui tentent désespérément de venir en Europe.

Ce phénomène doit provoquer chez nous des interrogations sur le type d'Europe que nous construisons et sur l'image que nous donnons: terre de bien-être, malgré les inégalités très importantes et certains aspects insupportables comme, par exemple, les 20 millions de chômeurs, mais aussi forteresse et club fermé ne permettant pas le dialogue avec des populations se trouvant à nos portes.

Ces deux réflexions permettent de voir concrètement que les politiques européennes touchent les gens de très près.

Voorzitter Herman De Croo: Bedankt, mevrouw Nagy. Ik geef thans het woord aan de heer Geert Lambert en daarna volgen kortere interventies van mevrouw Vautmans en de heer Devlies.

01.12 Geert Lambert (sp.a-spirit): Mijnheer de eerste minister, ik denk dat we hier vandaag werkelijk een interessant debat voeren. We hebben het al een paar keer gezegd in de Kamer, ook tijdens het debat over de Europese Grondwet, dat we in dit huis in feite veel te weinig over de Europese eenwording spreken. Het is dan wel leuk dat we het in deze vergaderzaal over de grote lijnen hebben, maar in feite lopen we constant achter als we in de eigenlijke commissies niet constant met deze problematiek bezig zijn.

Voorzitter Herman De Croo: In ons Reglement staat dat de commissies zich eenmaal per maand over Europese problemen zouden moeten buigen en bijkomend zijn er europromotoren, de adviescommissie en de vaste commissie.

01.13 Geert Lambert (sp.a-spirit): Daarover ging ik het nog hebben, mijnheer de voorzitter.

De twee referenda in Frankrijk en Nederland hebben effectief aangetoond dat we in een crisis zitten. De eerste minister heeft er reeds naar verwezen: het is een crisis zonder voorgaande. Blijkbaar is onze bevolking vergeten welke merites de Europese Unie ons heeft gebracht. Ik behoor tot de generatie die nooit oorlog heeft gekend,

01.12 Geert Lambert (sp.a-spirit): L'unification européenne n'occupe pas la place qui lui revient dans les débats. Un débat comme celui d'aujourd'hui constitue une initiative louable mais les commissions devraient également s'en préoccuper constamment.

Herman De Croo, président: Le règlement prévoit qu'une réunion de commission par mois doit être consacrée à l'Europe, sans oublier les europromoteurs, la commission d'avis et la commission permanente.

01.13 Geert Lambert (sp.a-spirit): L'Europe est en situation de crise. Les citoyens européens ont manifestement oublié les mérites de l'Union. La génération qui n'a jamais connu la guerre semble avoir oublié que l'Union européenne est essentiellement

maar ik weet van mijn ouders en grootouders en uit geschiedenislessen dat we altijd een strijdtoneel zijn geweest. Op onze grond werden steeds oorlogen gevoerd.

De Europese Unie, die zogezegd gegroeid is vanuit een economisch gegeven, maar in feite vanuit een politieke vredesgedachte, heeft onze contreien gedurende al bijna 60 jaar behoed voor oorlogen. Plots zijn we dat echter vergeten en zijn we in een soort panieksituatie terechtgekomen. Hoewel: is dat allemaal zo plots? Ik ben daar niet van overtuigd. Ik had het plezier mijn politiek leven te kunnen beginnen als medewerker van een Europees parlamentslid en ik herinner mij de periode van onder andere het Verdrag van Maastricht. Ook toen waren er lidstaten die in een referendum neen hebben gezegd. Zelfs in lidstaten die toen ja hebben gezegd, waaronder Frankrijk, was het met de hakken over de sloot. Het was een nipt ja. Dat zijn wij blijkbaar vergeten.

De jaren '90 hebben een kentering veroorzaakt in de Europese gedachte, en dat is niet zo verwonderlijk omwille van het feit dat de Europese Unie nog altijd geen vanzelfsprekendheid is. Wij zijn geen cultureel uniform geheel. Tezelfdertijd zijn we gelukkig ook geen artificieel product. Europa bestaat en heeft historische wortels, maar aan de andere kant is het een heel divers gegeven. Persoonlijk vind ik dat ongelooflijk boeiend. Wat ons in de beginjaren van de Europese Gemeenschap bond, namelijk de vredesgedachte en een gedachte van solidariteit om ons te kunnen profileren en afzetten ten opzichte van de Oostbloklanden, is weggefallen. We zijn er onvoldoende in geslaagd een nieuw antwoord te formuleren.

Tezelfdertijd is de burger – ik gebruik specifiek het woord 'burger' – terecht veel meer volwassen geworden in zijn politiek. Men denkt en wenst een verantwoording te krijgen voor elke constructie die de politici bouwen. Ik was daarnet even afwezig, maar ik heb gehoord dat u verwezen hebt naar de – 'te verwaarlozen' wil ik niet gebruiken – kostprijs van de Europese Unie: inderdaad, slechts 1% van het BNP, slechts 1/40ste van wat we aan belastingen betalen gaat naar de Europese Unie. Als we natuurlijk in het discours vervallen dat we altijd teveel belastingen betalen, zal dat 1/40ste ook wel al teveel zijn.

De burger wenst het verhaal van de Europese eenwording te begrijpen en wij slagen er onvoldoende in om dat naar buiten te brengen.

De burger wordt immers geconfronteerd met een globaliseringgedachte, waar hij op zich geen tegenstander van is. We vinden het immers allemaal wel leuk om op een erg gemakkelijke manier van de ene kant van de wereld naar de andere kant te kunnen reizen. We vinden het ook allemaal wel leuk om nieuwe culturen en nieuwe producten te kunnen ontdekken. Tezelfdertijd zijn we echter ook vervallen in een angstprincipe in ons eigen huis.

Daarvoor ben ik eerlijk gezegd bang. De burger heeft, noch in Nederland noch in Frankrijk, de Europese Grondwet weggestemd omwille van het feit dat een co-decisieprocedure op een of ander artikel niet mogelijk zou zijn. Daarmee heeft de burger zich niet beziggehouden. Geloof dat niet. Hij heeft zich beziggehouden met de vraag of hij zich in een globale wereld, waarvan de Europese Unie vanzelfsprekend een exponent is, nog thuis kan voelen.

fondée sur un réflexe pacifique et que c'est précisément cette Union qui nous préserve de la guerre depuis soixante ans déjà.

La population ne fait pas cette nouvelle perspective sienne aussi rapidement. Le traité de Maastricht avait également été rejeté à plusieurs reprises en son temps par voie de référendum et n'a finalement été adopté que sur le fil. L'Union européenne ne s'impose toujours pas comme une évidence aujourd'hui. Elle ne constitue pas une entité culturelle mais heureusement pas davantage un ensemble artificiel étant donné ses racines historiques.

Lorsque l'élan de pacifisme unificateur et de solidarité fondé sur l'opposition au bloc de l'Est a disparu, aucune force d'unification ne s'y est substituée. Le citoyen est parallèlement devenu plus mûr et souhaite une justification à chaque construction envisagée par les politiques.

Seulement 1 % du PNB et un quarantième des impôts vont à l'Union européenne. La somme est dérisoire mais le citoyen souhaite néanmoins une explication claire pour la justifier. Le monde politique ne réussit que peu ou prou à fournir cette explication.

Confronté à l'idée de la globalisation, le citoyen en apprécie les aspects positifs mais, en même temps, en ressent de l'angoisse. Les citoyens néerlandais et français n'ont pas rejeté la Constitution européenne pour des raisons techniques mais seulement parce qu'ils se demandent s'ils pourront se sentir bien dans un monde globalisé.

Le principe de subsidiarité est fondamental. Il faut se demander clairement quelle est la meilleure décision à prendre et à quel

Mijnheer de eerste minister, zo kom ik op, wat mij betreft, een fundamenteel principe van onze Europese Unie, namelijk het subsidiariteitsbeginsel. Ik heb dat woord vandaag te weinig gehoord. Binnen de Europese Unie moeten we, net zoals we ze hebben gemaakt in ons eigenste land, de oefening blijven maken over de vraag wat we op welk niveau het beste kunnen beslissen.

Mijnheer de eerste minister, u hebt terecht gezegd dat er te veel Eurofabels, foute gedachten en foute verhaaltjes bestaan over wat de Europese Unie allemaal is. Er bestaan echter verdomd ook een pak correcte verhaaltjes over wat de Europese Unie op bepaalde momenten is geweest.

Ik hoor bijvoorbeeld vandaag dat bepaalde kringen bezig zijn om de koopjesperiode, de soldenperiode, te regulariseren door in de hele Europese Unie dezelfde koopjesperiode te installeren. Ik maak me dan de bedenking dat we in dat geval wel alle strijd kunnen voeren en grote reclamebureaus kunnen engageren om de Europese gedachte te verspreiden, we hebben dan echter in een trek duizenden mensen hun jaarmarkt ontnomen. Op die manier ontstaat er een aversie tegen de Europese Unie.

Ik ben het er volmondig mee eens dat we mogen en moeten strijden voor een gemeenschappelijke, buitenlandse politiek. We moeten – ik volg u in uw redenering, mijnheer de eerste minister – ervoor zorgen dat de defensiepolitiek een Europese politiek is. We moeten er echter tezelfdertijd echt wel zorg voor dragen dat de Europese droom geen nachtmerrie wordt, wanneer we het hebben over het culturele beleid.

Ik zal het heel kort aanraken, omdat ik er in de commissie zelf nog vragen over wil stellen.

Wanneer ik bijvoorbeeld verneem dat men binnen de Europese Unie opnieuw vragen is beginnen stellen over het nut van de diversiteit aan talen in onze instelling en aan de kosten voor de tolken in de Europese Raad en in het Europees Parlement een mouw wil passen, dan zeg ik dat men de mensen op die manier vervreemdt van de Europese instelling. Zij willen immers uiteindelijk in hun eigen taal worden bediend.

Ik ben daar bang voor en doe een immense oproep om aan die trend niet toe te geven.

Ik kan enkel herhalen dat ik een enorme voorstander en partizaan ben van de culturele diversiteit van Europa. Ik ben een voorstander van een interculturele maatschappij, ook in ons eigenste land. Ik geloof immers in de kracht en de vooruitgang die het stimuleren van culturele uitwisseling kan veroorzaken. Dat neemt echter niet weg dat we ervoor moeten zorgen dat mensen ook hun eigen culturele beleving ten volle kunnen blijven waarderen.

Ik ga misschien wat snel, maar ik rond af. Zoals de heer Mahoux daarnet zei, is dit een initieel debat, een start. We moeten hier de krijtlijnen uittekenen.

De vraag is wat we met de Grondwet moeten doen. We kunnen dan met grote plannen komen. Ik geloof niet daarin. Ik vind een

niveau elle doit l'être. On n'a que trop propagé d'eurofables mais il est indéniable aussi que de nombreuses décisions européennes touchent les gens et suscitent l'aversion pour l'Union. Nous devons certes œuvrer à la mise en place d'une politique étrangère commune et une politique de défense européenne mais, parallèlement, ne pouvons pas transformer le rêve culturel européen en cauchemar.

En ce qui concerne la politique culturelle, j'espère que l'on ne fera aucune concession à ceux qui voudraient remettre en cause la diversité linguistique dans l'Union. Une telle remise en cause ne pourrait que rendre encore plus étrangers les uns aux autres les peuples européens. Je suis partisan d'une grande diversité culturelle qui n'empêche toutefois pas chaque peuple de chérir sa propre culture.

Après l'échec des tentatives entreprises pour faire adopter une Constitution européenne, une période de réflexion a été annoncée. En réalité, cependant, on se demande seulement comment faire la même chose autrement. C'est une erreur. Néanmoins, nous devons nous garder de jeter par-dessus bord les éléments positifs de la Constitution car cela serait dommageable pour le dialogue entre les citoyens et les institutions.

Je songe en tout premier lieu à la réunion publique du Conseil.

Les citoyens ont en effet le droit d'être informés des décisions prises par l'ensemble des gouvernements. Il est important de se rendre compte que c'est *nous* qui dirigeons l'Europe, et ceci, avec *nos* représentants.

Je songe également à l'installation de l'initiative citoyenne et au renforcement du rôle des

bezinningsperiode wel mooi, maar toen ik op bezinning trok, was dat om tot rust te komen en om nadien met een leeg hoofd opnieuw de zaken aan te kunnen pakken. Hier is het geen bezinningsperiode. Het is een periode waarin men nadenkt hoe men zal realiseren wat men de vorige keer niet verkocht kon krijgen. Dat is een fundamenteel foute benadering. Ik ben het ermee eens dat we niet kunnen pick and choose. We hebben een verdrag genegotieerd, dat zijn fouten en evenwichten had, maar dat vandaag niet meer ter tafel ligt.

Wanneer we straks met een nieuw verdrag naar de bevolking willen gaan, mogen we het kind niet met het badwater weggooien. We mogen bepaalde punten in het verdrag, waarvan ik in het verleden echt wel partizaan was en waarmee we de dialoog tussen de bevolking, de Europese instellingen en de politiek zouden versterken, niet weggooien.

Ik wil drie specifieke punten aanraken. Ten eerste zijn er de openbare raadsvergaderingen. Mijnheer de eerste minister, u zult het als regeringslid misschien niet graag horen, maar als parlements lid en als lid van de bevolking vind ik dat ik het recht heb om te weten wat onze regeringen gezamenlijk beslissen. Al te vaak verschuilen we ons achter Europa. Collega Mahoux heeft het daarnet aangehaald. Als we altijd te snel het paraplusysteem toepassen en zeggen dat Europa ons tot een en ander verplicht, kunnen we toch niet meer verlangen dat de bevolking uiteindelijk nog enthousiast blijft over Europa. Al het slechte kwam van de Europese Unie en nu vragen we dat men nog warm zou lopen voor de Europese droom. We vergeten echter erbij te vertellen dat wij, de verkozenen, zorgen voor de politieke besluitvorming in de Europese Unie.

Ten tweede moet het burgerinitiatief mogelijk worden. Dat kan ook zonder de Grondwet.

Ten derde, we hebben het al even gehad over de rol die de nationale parlementen moeten spelen in de Europese besluitvorming. De subsidiariteitstoets, die ingeschreven was in de Europese Grondwet, zou kunnen worden gerealiseerd met interinstitutionele akkoorden. Laten we dat toch echt overwegen.

Mijnheer de voorzitter, u verwees daarnet naar het bestaan van de europromotoren. U zei dat we elke maand een debat zouden moeten houden over de Europese besluitvorming, maar we doen dat niet. Wat de europromotoren betreft, val ik niemand aan. Het is immers geen individuele, maar een collectieve verantwoordelijkheid van de nationale parlementen en van de deelstaatparlementen. Het zal u niet verwonderen dat het mij na aan het hart ligt dat de deelstaatparlementen een even belangrijke rol moeten kunnen spelen in de Europese besluitvorming. Als u bijvoorbeeld Onderwijs bij ons bekijkt, is het onverantwoord dat da enkel op nationaal niveau in relatie met Europa voort zou worden behandeld.

Het is grappig wanneer ik in het ontwerpverslag over de bezinningsperiode van de Europese Unie lees dat België al heeft geratificeerd.

Men beseft ook daar niet dat er nog deelstaatparlementen zijn die dat nog moeten doen. Onze taak als nationale en deelstaatparlementsleden moet echt versterkt worden in de Europese

parlements nationaux. Le contrôle de subsidiarité peut en effet aussi être mis en place avec des accords interinstitutionnels. Si nous assistons aux débats dès le début, nous ne pourrions plus rejeter nos responsabilités. Et, j'ajouterai encore qu'en ce qui me concerne, je considère que les parlements des entités fédérées sont aussi importants que les parlements fédéraux.

La réalisation de toutes ces initiatives revêt, à mes yeux, une importance capitale pour la crédibilité de l'Europe auprès de ses citoyens.

besluitvorming. Wij moeten van in het begin aanwezig zijn in de debatten. Dat zal betekenen, en dat is dan fundamenteel en dat is dan maar onze verantwoordelijkheid, dat wij ons niet meer kunnen verschuilen achter het motto "Wij moeten van een ander". Wij worden verkozen. Wij moeten de verantwoordelijkheid opnemen om besluitvorming te maken. Als men dit niet doet, dan kan men van een bevolking niet verlangen dat ze gelooft in instituten waarmee ze uiteindelijk geen enkel uitstaans heeft, waarop ze geen enkele invloed heeft, waar ze geen enkele poot in huis heeft.

Voorzitter Herman De Croo: Collega's, we hebben al de fracties mogen aanhoren die zich op deze vergadering hadden voorbereid. Ik dank hen hiervoor. Ik geef nu de gelegenheid aan mevrouw Vautmans en mevrouw De Vits om het woord te nemen. Daarna kan de eerste minister eventueel nog repliceren. Daarna zal ik deze heel interessante vergadering afsluiten.

01.14 Mia De Vits (sp.a-spirit): Mijnheer de voorzitter, ik zal proberen mijn betoog in telegramstijl te houden. Ik wens u te feliciteren met de start van het debat. Barosso heeft een reflectieperiode aangekondigd. Voor de Europarlementsleden begint deze reflectieperiode stilaan te lijken op een periode waarin men niet meer nadenkt.

Op dit ogenblik behandelt het Europees Parlement heel weinig wetgevende initiatieven die uitgaan van de Commissie. Hetgeen op dit ogenblik gebeurt, zijn tweede lezingen van de vorige Commissie. Het Europees Parlement overweegt zelfs in de komende dagen een debat te voeren over de prioriteiten die wij zelf hebben om op die manier de Commissie aan te porren met zaken op tafel te komen. Deze parenthesis om u uit te leggen hoe de toestand momenteel is.

Normaliter moet de Commissie de leiding nemen en de motor zijn. Ik geloof dat de Commissie zich verschuilt achter de Raad of anders de zaken verwijst naar het Parlement. Twee mooie voorbeelden hiervan zijn Reach en de Dienstenrichtlijn. Het is belangrijk hieraan toe te voegen dat er momenteel gewerkt wordt aan intrekking van wetgeving – beslissingen terzake zijn reeds genomen – zonder dat het Parlement daarin gekend wordt. Het Parlement zal initiatieven nemen om de motivering te krijgen van de grondslagen van de intrekking van bepaalde richtlijnen.

Er is lobbying bezig tegen de rol die het Parlement speelt in het wetgevend proces. Het is, mijns inziens, belangrijk de achtergrond goed in te schatten.

Het debat dat er komt over beter wetgevend werk vind ik een zeer politiek debat. Er zijn twee grote strekkingen: enerzijds degenen die zo weinig mogelijk wetgevend werk willen en anderzijds de groep die wenst na te denken over een vereenvoudiging en verbetering van het wetgevend werk en de manier waarop de wetgeving tot stand komt. De Commissie moet, mijns inziens, eens nagaan op welke manier haar initiatieven op tafel komen. Nogmaals Reach en de Dienstenrichtlijn zijn voorbeelden van hoe het niet moet.

We moeten onderzoeken welke problematieken en punten in wetgeving moeten worden gegoten. De heer Lambert heeft het voorbeeld van de solden gegeven. Inderdaad. Men moet mij eens uitleggen hoe dit marktverstoring zou werken. Het zijn wel dossiers

01.14 Mia De Vits (sp.a-spirit): Je félicite M. De Croo pour l'organisation de ce débat.

Le nombre d'initiatives légales émanant de la Commission européenne elle-même est dérisoire à l'heure actuelle. Le Parlement envisage même d'établir une liste de priorités pour inciter la Commission à agir. Plutôt que de prendre les commandes, la Commission se retranche derrière le Conseil ou refile les dossiers au Parlement. En même temps, on assiste à un lobbying intense contre le rôle du Parlement dans le processus législatif.

Voilà où en est l'Union Européenne aujourd'hui.

Mener de grands débats ne résoudra rien, pas plus que de parler aujourd'hui du noyau-Europe. Il pourrait s'ensuivre une crise de confiance dans les pays d'Europe orientale, déçus par l'absence d'un marché de l'emploi unifié et de perspectives financières. Lorsque nous parlons de délocalisation, ils le perçoivent comme une agression.

Il faudra rétablir la confiance prudemment et progressivement, mais sans délai.

Pour commencer, les perspectives financières, y compris au niveau du fonds de globalisation, doivent

die op tafel komen.

Een ander probleem is de lage omzettingsgraad in heel wat lidstaten van de richtlijnen.

Dit is de context momenteel. Hoe moet het verder? Men heeft in deze commissie onderstreept dat de Duits-Franse as op dit ogenblik niet bestaat. We weten niet hoe die zal evolueren. Veeleer dan grote debatten te voeren, moet men stapsgewijs proberen het vertrouwen te herstellen. Op dit ogenblik is het vertrouwen zoek zowel met de Centraal-Europese landen als met onze bevolking. Daarom vind ik dat men moet oppassen om nu de idee van een "kern Europa" te lanceren.

Er is namelijk een stukje vertrouwenscrisis met de Centraal-Oost-Europese landen, in die zin dat die bevolking zich bedrogen voelt. Zij zegt: "Wij hebben geen financiële perspectieven. Van waar zal het geld komen dat men ons beloofd heeft? Wij hebben geen eengemaakte arbeidsmarkt op dit ogenblik."

Wij spreken over delokalisatie. Dat wordt in Centraal- en Oost-Europa aangevoeld alsof we ons uiteindelijk tegen die landen richten.

Ik denk dus eerder dat men voorzichtig moet zijn met de lancering, nu, van een kern-Europa.

Ik ben er meer voorstander van om stapsgewijze, binnen vrij korte termijn, een aantal maatregelen te nemen die dat vertrouwen herstellen. Ik denk dat die maatregelen hier aangehaald geweest zijn.

Ten eerste, het gaat om de financiële perspectieven, die voor het einde van het jaar op tafel zouden moeten kunnen komen. Blair heeft een zeer mooi discours gehouden voor het Europees Parlement. Ik hoop echter dat hij niet alleen communicator is, maar dat er ook wat op tafel komt en dat de ideeën die naar voren gebracht worden, en die ik interessant vind voor de financiële perspectieven, ook op die manier uitgewerkt worden.

Daarin moet er ook aandacht zijn, vind ik, voor het globaliseringfonds, dat de sectoren in hun herstructurering moet helpen. Dat is een nieuw idee. Op dit moment wordt er ook hier, in dit land, gesproken over herstructurerings en wat er moet gebeuren met loopbaanbegeleiding. Ik denk dat dat zich in Europa in het algemeen voordoet en dat er in Europa geld op tafel zou moeten komen voor een dergelijk globaliseringfonds.

Ten tweede, er zou steun moeten zijn van de Belgische regering voor het groeiinitiatief dat de socialistische fractie op tafel legt en in oktober bespreekt met de Ecofin-ministers. Wij hebben het erover dat de arbeidsmarkt flexibeler moet worden en dat de activiteitsgraad moet stijgen. De eerste vraag die gesteld moet worden, luidt: hoe zullen we voldoende jobs hebben? Die vraag wordt op dit ogenblik binnen Europa niet gesteld. Het gaat alleen over langer werken, over het opkrikken van de activiteitsgraad. Zonder te zeggen dat er op dat vlak niets moet gebeuren, vind ik dat die fundamentele vraag beantwoord moet worden. Dat is de hele coördinatie van economisch en budgettair politiek convergentiebeleid. Waarom zou de Euro-groep op dat vlak niet vooruit kunnen gaan? Ik denk dat men niet moet spreken

être présentées à la fin de cette année.

Il est également important que la Belgique soutienne les initiatives du groupe politique socialiste en matière de croissance. En Europe, le débat est exclusivement axé sur l'allongement des carrières, alors que la question essentielle est de savoir comment nous allons créer davantage d'emplois. Cette question fondamentale n'est pas posée au niveau européen.

Enfin, il faut élaborer les mesures d'unification du marché. Je songe en l'occurrence au marché des services. Il y a deux tendances au sein du Parlement européen, et l'on ignore encore qui va finalement emporter l'adhésion de la majorité. Pour nous, ce sont les règles du pays de destination qui doivent être prises en compte pour l'exercice d'une activité, tandis que les règles du pays d'origine doivent pouvoir être appliquées pour l'accès.

Le temps est venu de mener le débat sur le modèle social européen, sans opter pour un modèle spécifique, mais en comparant les points forts des différentes possibilités qui s'offrent à nous. A cet égard, il convient de prévoir un encadrement fiscal minimal. Je me réjouis de constater qu'un ministre hongrois a récemment fustigé les pratiques de dumping fiscal.

Enfin, j'appelle à ne pas pourrir davantage encore l'atmosphère qui entoure le débat sur l'adhésion éventuelle de la Turquie. Plutôt que de chercher à empoisonner l'opinion publique, mieux vaudrait examiner sereinement les arguments qui plaident en faveur d'une adhésion turque. L'intensité du débat est telle qu'on en oublie trop souvent que cette adhésion ne sera pas possible avant 2014, voire plus tard.

over het kern-Europa; volgens mij kan dat met de Euro-groep verder worden besproken als de politieke wil er is.

Ten derde, de markt moet verder afgemaakt worden op verschillende terreinen, zoals op financieel vlak, voor de telecom en op de dienstenmarkt. Maar ik wil nogmaals aan de parlementsleden zeggen dat wij momenteel in het Europees Parlement nog altijd met de twee grote richtingen zitten, en dat er nog altijd niet uitgemaakt is welke meerderheid daar gevonden wordt. Wij willen die dienstenmarkt absoluut niet in een soort van protectionisme beginnen afschermen. Daar waar het gaat over de uitoefening van een activiteit, zeggen wij wel dat de regels van het land van bestemming moeten gelden. Als het gaat over de toegang tot de markt, dan kunnen dat de regels van het land van oorsprong zijn. Maar ook daarover is er momenteel geen akkoord binnen het Europees Parlement. Het kan opnieuw een totaal verkeerd signaal zijn voor de bevolking als dat verkeerd zou uitdraaien.

Ten slotte, vind ik dat wij de tijd moeten nemen. Ik ben eigenlijk tevreden dat de Top een informele Top geworden is. Een debat over het sociale model moet gestart worden zodat er minstens een aantal maanden de tijd genomen wordt, niet om één sociaal model te gaan distilleren, maar wel de sterke punten uit de verschillende sociale modellen die er zijn, samen met een minimale omkadering op het fiscale vlak. Want wie spreekt over de sociale dimensie moet ook een minimale omkadering hebben op Europees niveau op het fiscale vlak.

Ik ben dus heel tevreden dat een Hongaarse minister nu zegt dat de dumping die bestaat op het fiscale vlak niet verder kan gaan. Ik meen dat dit een nieuw geluid is, ook vanuit Centraal- en Oost-Europa, dat misschien de zaak wat verder kan helpen.

Ten slotte wil ik zeggen: laten wij gebruikmaken, voorzitter, van de komende periode om de juiste argumenten te geven, en niet het gif dat nu gespuid wordt onder de bevolking inzake de toetredingsonderhandelingen met Turkije. Laten wij uitleggen aan de mensen wat de voordelen zijn van de start van de onderhandelingen. Het einde daarvan is niet bepaald maar iedereen weet dat het niet kan voor 2014 en dat het zelfs langer zal duren.

Waarom kan het niet voor 2014? Omdat de financiële perspectieven normaal van 2007 tot 2014 moeten gaan. Dus, het kan niet voor die datum en zelfs die datum is absoluut niet ergens ingeschreven als de datum die wij moeten halen.

Het is belangrijk aan de bevolking uit te leggen wat de voordelen zijn van de start van de onderhandelingen.

Voorzitter Herman De Croo: Dank u wel, mevrouw De Vits, voor uw stem vanuit het Europees Parlement.

Mevrouw Hilde Vautmans, u bent de laatste die nu het woord neemt.

01.15 Hilde Vautmans (VLD): Mijnheer de voorzitter, mijnheer de eerste minister, ik wil eigenlijk maar heel kort ingaan op drie puntjes die in het debat ter sprake gekomen zijn: ten eerste, de Europese defensie; ten tweede, onze taak op ontwikkelingsgebied en ten derde, de parlementaire controle.

01.15 Hilde Vautmans (VLD): Je partage totalement l'avis du premier ministre concernant l'importance cruciale que revêt le développement d'un pilier

Mijnheer de eerste minister, u hebt terecht gezegd: de ontwikkeling van een Europese defensie is eigenlijk essentieel in de ontwikkeling van Europa. Ik meen dat collega Lambert daarop al heeft gezinspeeld: wat is de meerwaarde? Collega Lambert, ik ken uw leeftijd niet, maar wij hebben inderdaad geen oorlogen in ons land meer gekend – uiteraard wel nog binnen Europa: Kosovo ligt niet zo ver en is niet zo lang geleden – en uiteindelijk is dat toch een hele grote verdienste van de Europese Unie.

Wat houdt dat voor mij in, die Europese defensie? Allereerst, mijnheer de eerste minister, hoop ik dat er ooit een formele Top komt van de ministers van Defensie, en niet langer die informele Top. Ten tweede, hoop ik dat er een B-FAST komt, maar dan op Europees niveau, met een snelle interventiecapaciteit. Ten derde, reken ik uiteraard op Europese battle groups. En ten vierde, - en dat is toch wel heel belangrijk; en het stond vandaag in ons nationale Parlement zeer centraal – is er het Europese Defensieagentschap. Deze ochtend hebben wij in de commissie voor de Defensie de directeur van het Europese Defensieagentschap op bezoek gehad, de heer Nick Witney.

Hij heeft ons uitleg gegeven over de huidige stand van zaken van het Europees Defensieagentschap. Iedereen kent het: een budget van 20 miljoen euro, 80 mensen die er werken en 24 landen. Zij focussen zich eigenlijk vooral op research en development.

Wat zijn nu eigenlijk de grote problemen die dit essentiële element voor de Europese defensie momenteel kent? Ten eerste, de relatie tussen het agentschap en de Europese Commissie loopt zeer moeilijk, zei de directeur. Ten tweede, en dat mag u niet verbazen, het is heel moeilijk om alle Europese landen te motiveren om gezamenlijk, dat wil zeggen op hetzelfde moment, hetzelfde materiaal aan te kopen. Daar is dus toch nog wel wat werk aan de winkel. Ten derde, en dat mag u evenmin verbazen, zal een aantal grote landen met defensie-industrieën – ik denk aan Frankrijk, Spanje en Italië – een stuk soevereiniteit opgeven om dit agentschap goed te laten werken. De heer Whitney gaf een voorbeeld. Op Europees gebied hebben we nu drie gevechtssvliegtuigen: de Rafal, de Grip en de Eurofighter. Moesten ze 20 jaar geleden beslist hebben om samen te produceren, het zou misschien heel wat rationeler, goedkoper en efficiënter geweest zijn. Alleszins blijft het hoopvol. Ook al hebben mensen weinig vertrouwen in de Europese Unie, toch zijn er studies waaruit blijkt dat de mensen wel heel veel vertrouwen hebben in een Europese defensie en zelfs liever een grotere ontwikkeling van die defensie zouden willen zien, dan meer nationaal geld te geven aan defensie.

Een tweede punt, mijnheer de eerste minister, is eigenlijk gekomen door een debat dat we vanmorgen gehad hebben in de commissie Buitenlandse Zaken met collega Armand De Decker en dat we vorige week gevoerd hebben met de minister van Buitenlandse Zaken, Karel De Gucht. Hoe moeten wij nu optreden anno 2005 tegen de hongersnood? U bent zelf naar de millenniumtop geweest. Ik denk dat ons land voor Niger heel grote inspanningen heeft gedaan. Wij hebben ook de Europese commissaris voor ontwikkelingssamenwerking. Wij denken dat het mogelijk moet zijn dat er op Europees niveau iets komt om snel te interveniëren.

«défense» européen. A cet égard, je plaide pour l'organisation d'un sommet formel des ministres européens de la Défense, pour la mise sur pied d'une équipe européenne d'intervention à l'image de notre équipe B-Fast et pour la poursuite du déploiement de « *battle groups* » européens. Je souhaite également attirer l'attention sur les besoins et les problèmes de l'Agence européenne de défense. Cette agence, spécialisée dans la recherche et le développement, se plaint de sa relation bancal avec l'Union européenne et des difficultés qu'elle éprouve à motiver les 24 pays participants à coordonner leurs achats d'armes et à convaincre les grands pays à renoncer à une partie de leur souveraineté militaire.

Songeant aux récents événements au Niger et aux 25 000 personnes qui meurent de faim chaque jour dans le monde, je préconise l'instauration d'un outil d'intervention flexible, permettant de réagir résolument et rapidement à tous les cas de famines, où qu'ils se produisent dans le monde.

Il faudra aussi modifier notre Parlement fédéral sous certains aspects si nous voulons continuer de jouer notre rôle européen. Ainsi, la tâche des europromoteurs est totalement méconnue pour l'instant. Je demande également qu'on envisage la tenue, à intervalles réguliers, d'un débat sur les directives européennes et qu'on s'intéresse aussi à la question du test de subsidiarité.

Dagelijks sterven er 25.000 mensen aan de hongersnood. Dat is meer dan door aids, malaria en dergelijke samen. Hongersnood is nog altijd een probleem, vooral van zwart Afrika. Ik pleit ervoor dat men daar creatief op zoek gaat, om ook daar een soort van interventiestructuur op te zetten, om heel snel voedsel ter plaatse te kunnen brengen.

Ten slotte, en dit punt kwamen tijdens het voorbije halfuur meermaals ter sprake, de vraag hoe het nu moet in het nationale Parlement? Zowel de heren Brotcorne en Lambert als uzelf, mijnheer de voorzitter, hebben al aangehaald dat wij beschikken over mogelijkheden, maar dat wij ze niet benutten. Wij beschikken nochtans over europromotoren. Welnu, ik stel hier de vraag wie er allemaal europromotor is en in welke commissie? Ik denk dat velen het zelfs niet weten dat ze zelf europromotor zijn, laat staan van welke commissie. Mijnheer de voorzitter, ik ben naar een vergadering van de europromotoren geweest en ik kan u verzekeren dat sommige mensen raar opkeken. Ik denk dat we de rol van de europromotoren moeten versterken. Vervolgens meen ik dat u, in uw hoedanigheid van voorzitter, bij de voorzitters van de commissie zou moeten pleiten om eenmaal per maand, wat ons is toegestaan door het Reglement, het Europees debat te voeren, liefst over de richtlijnen die op ons afkomen.

Ten tweede, in uw hoedanigheid van voorzitter zou u er bij de voorzitters van de commissie voor moeten pleiten om eenmaal per maand, wat ons volgens het Reglement is toegestaan, het Europese debat te voeren, liefst over de richtlijnen die op ons afkomen. Uiteraard is het ook de bevoegdheid van de europarlementsleden. Wij hebben hen om ons land te vertegenwoordigen en hun taak te doen. Uiteindelijk moeten wij echter hun werk ook omzetten. Het zou dus gewoon interessanter zijn om de evolutie op de voet te volgen.

Tot slot, mijnheer de voorzitter, u weet dat ik verslaggever ben geweest van het debat over de subsidiariteitstoets. Wij hebben in de commissie voor de Infrastructuur de eerste test moeten doen. Ik kan u verzekeren dat, als wij dat moeten doen voor elke regelgeving die op ons afkomt, wij niks anders meer zullen kunnen doen in het Parlement. Wij zullen dan de vragen en de wetsvoorstellen moeten supprimeren. Het is een heel zware klus. Ik zie sommige mensen blij knikken over de afschaffing van de parlementaire controle, maar daaraan houden wij toch vast.

Het was echter een heel moeilijke oefening. Wij hebben in de commissie gezocht en gezocht. Uiteindelijk moeten we eerlijk bekennen dat we geen oplossing hebben gevonden.

Ik weet dat u ook ging spreken met de voorzitters van de deelparlementen. Ik hoop dat er een oplossing uit de bus is gekomen. Het is immers een heel moeilijk gegeven, dat niet zo makkelijk op te lossen is.

Voorzitter Herman De Croo: Wij hadden een ruim debat. Ik herhaal nogmaals dat ik het, zelfs indien het een tikkeltje academisch zou zijn gebleken, met grote aandacht heb gevolgd.

J'ai écouté avec une grande attention les nuances et les expressions des positions qui étaient fort intéressantes.

Monsieur le premier ministre, voulez-vous faire une brève réplique?

01.16 Eerste minister **Guy Verhofstadt**: Ik wil even kort repliceren.

Voorzitter Herman De Croo: Ik ken uw krachtdadigheid terzake.

01.17 Eerste minister **Guy Verhofstadt**: Ik geef een korte reactie op een aantal uiteenzettingen.

Ik denk dat het goed is dat we dit debat hier vandaag voeren en dat we het in de komende weken en maanden ook verder uitdiepen. Mijn vrees is immers dat de crisis rond de grondwet, die nu al een aantal maanden woedt, gewoon uitmondt in een intergouvernementeel directoire binnen de Europese Unie. Dat is wat nu volop aan het gebeuren is. Wat ook de kritiek is die men kan hebben, zoals de vragen of we wel met alle landen verder moeten en of we de grondwet of stukken van de grondwet moeten redden, dat is de voornaamste bedreiging binnen de Europese Unie. Mevrouw De Vits heeft een aantal feiten aangehaald die daar de perfecte illustratie van zijn.

Voor het ogenblik zegt men dat er een crisis is rond de grondwet, maar dat dat niet belangrijk is. Belangrijk zou zijn om een aantal projecten op te starten die met een intergouvernementele samenwerking tot een goed einde worden gebracht. Het resultaat zal zijn - en dat is tegen de belangen van Europa en tegen de belangen van België in Europa - dat de communautaire, de gezamenlijke, aanpak van sociale, economische, justitiële en buitenlandse problemen, daaronder lijdt en eronderdoor gaat. Dat is de inzet van wat we nu, volgende week, over enkele weken en maanden gaan bespreken in Hampton Court.

Er is dus nood aan een duidelijke tegenstem. Dat kan en mag mede door België georganiseerd worden, omdat er daarover in de Belgische politieke wereld grote unanimiteit bestaat. Er moet gezegd worden: neen, de toekomst van Europa ligt niet in een intergouvernementeel directoire, maar in een verder uitdiepen van de gezamenlijke, communautaire aanpak binnen een Europese unie die de federale richting uitgaat. Dat mag vandaag bijna niet meer gezegd of naar buiten gebracht worden.

Mijn andere vrees is de volgende. Men vraagt zich af wat men nog van de grondwet kan redden. De vrees die ik heb, is dat, als men iets redt, het allemaal intergouvernementele elementen zullen zijn en geen communautaire. Men zal niet de uitbreiding van de bevoegdheden van het Europees Parlement redden, maar wel de subsidiariteit. Men zal niet de afschaffing van de unanimiteitsregel in een aantal domeinen redden, maar misschien wel de voorzitter van de Europese Raad, die ook een element is van de versterking van de rol van de Europese Raad. Dat gaat men redden. Ik ben daar niet op tegen, want het zijn wij die de subsidiariteit in de Verklaring van Laken voor het eerst naar voren hebben gebracht.

Mijn vrees is echter dat, als we aan pick and choose of cherrypicking gaan doen, men er juist de intergouvernementele elementen gaat uitnemen. Luister maar naar wat men zegt wat er moet worden gered. Het zijn al de intergouvernementele elementen die men wil redden en geen enkel element dat de communautaire methode vooruithelpt, niet

01.17 **Guy Verhofstadt**, premier ministre: Ma grande crainte réside dans le fait que le malaise actuel à propos de la Constitution européenne ne mène à l'instauration d'une sorte de directoire intergouvernemental pour la réalisation d'un certain nombre de projets concrets. Une telle évolution s'avèrerait particulièrement dangereuse parce qu'elle serait en contradiction avec notre vision de l'approfondissement du projet européen dans le sens d'un fédéralisme. La discussion sur la Constitution européenne ne peut pas, non plus, déboucher sur un *pick and choose* aléatoire dans le cadre duquel - ce dont je suis intimement convaincu - les aspects communautaires seraient délaissés au profit exclusif des éléments intergouvernementaux.

Le débat sur l'avenir de l'Union européenne est indissociablement lié à la nouvelle image du monde qui se dessine. Notre monde est un monde de plus en plus multipolaire dans lequel de nouvelles grandes puissances émergent, sur le plan d'abord économique, ensuite politique et enfin militaire. Si nous n'y prenons garde, l'Europe risque de ne plus jouer un rôle déterminant dans ce monde en pleine mutation.

de bevoegdheden van de Commissie, niet de bevoegdheden van het Europees Parlement en zeker niet de afschaffing van de unanimiteitsregels, die we hadden verkregen in deel III van de Grondwet.

Dat is mijn tweede vrees. Ik wilde die even veruitwendigen.

Ik kom dan aan mijn derde punt. De vraag die wij ons moeten stellen gaat voor op vragen als de volgende. Wat gebeurt er met deze Grondwet of met delen van deze Grondwet? Wat gebeurt er nu in de komende weken? Kunnen wij een gezamenlijke politiek op gang brengen? Welke rol willen wij dat Europa speelt? Men ziet de wereld fundamenteel veranderen. Men ziet de wereld veranderen op politiek vlak, op militair vlak en op economisch vlak.

Er is vandaag de dag één grootmacht. Dat is de Verenigde Staten van Amerika. Dat is een grootmacht op economisch, politiek en militair vlak. Er komen andere grootmachten op: China en India. Japan is dat reeds een tijd, voorlopig alleen op economisch vlak, maar morgen ook op politiek en militair vlak. Dat is de wereldorde van de toekomst. De wereldorde van de toekomst is niet unipolair, maar is multipolair. Europa zal in die multipolaire wereld echter geen rol spelen. Het zullen andere grootmachten en groeipolen zijn.

Het is niet alleen economisch. Het begint economisch en daarna volgt de politiek en daarna het militaire vlak. De vraag die wij ons moeten stellen in deze multipolaire wereld, die verder zal ingevuld en opgevuld worden, is welke rol wij nog spelen met Europa. De woorden van Paul-Henri Spaak zijn natuurlijk de meest profetische woorden ooit uitgesproken. Hij zei dat er in Europa alleen maar kleine landen bestaan en geen grote en kleine meer. Er zijn degenen die beseffen dat ze klein zijn en er zijn degenen die dat nog niet beseffen.

Wat is de rol van Europa? Kunnen wij economisch, politiek en militair een rol spelen in deze toekomstige wereldorde? Dat is de vraag. Wij hebben ook een bepaalde opvatting, een bepaald model.

Nous défendons des valeurs, des principes de démocratie, de droits humains et de solidarité à l'intérieur de l'Union européenne. Tous les fonds de cohésion, tous les fonds structurels expriment une conception de solidarité à l'intérieur de l'Union européenne. Soit nous continuons, nous demandons aux autres régions au niveau mondial de prendre cela comme un modèle, soit l'Europe ne jouera pas le rôle important que d'autres pays jouent aujourd'hui.

Aujourd'hui, cette question est fondamentale.

Pour aboutir à un bon résultat, il est nécessaire que plusieurs pays travaillent dans le même sens. J'ai parlé de la zone euro parce qu'elle existe et parce qu'elle permet d'éviter le problème de la participation de la France ou des Pays-Bas. Dans le cadre de l'Eurogroupe, la question est résolue puisqu'ils y participent.

Cette proposition est-elle dirigée contre quelqu'un? Pas du tout. Tout le monde peut entrer dans l'Eurogroupe. Il faut simplement remplir les conditions. Il est évident qu'en 2006 et en 2007, de nouveaux membres de l'Union européenne entreront dans l'Eurogroupe. C'est une bonne chose car cela signifie que la famille s'élargit.

We verdedigen waarden. Alle cohesie- en structuurfondsen getuigen van solidariteit binnen de Europese Unie. We moeten zo voortdoen en de andere regio's in de wereld vragen dit voorbeeld te volgen, anders zal Europa niet de belangrijke rol spelen die andere landen vandaag spelen. Ik heb het over de eurozone gehad omdat we hierdoor het probleem van de deelname van Frankrijk of Nederland kunnen omzeilen. Dit voorstel is tegen niemand gericht. Iedereen kan in de Eurogroep stappen. Waarom de Eurogroep? Omdat ik geloof dat we vooral nood hebben aan een economische en sociale strategie.

Pourquoi l'Eurogroupe? Parce que je crois que nous avons surtout besoin d'une stratégie économique et sociale. La meilleure instance pour le faire est quand même la zone euro. On a une monnaie unique, une zone monétaire mais on n'a pas de politique économique et sociale.

Certains prétendent que nous avons la stratégie de Lisbonne. D'accord, mais il s'agit d'objectifs, de comparaisons, d'analyses. Aujourd'hui, avec les plans nationaux, nous effectuerons une fois de plus des comparaisons. Par contre, quelle est la méthode utilisée? Aucune méthode n'est prévue dans le processus de Lisbonne, c'est là que se situe le problème. Dans le passé, on utilisait certaines méthodes dans le marché unique: la réciprocité, la reconnaissance mutuelle, le Pacte de stabilité. Ces méthodes nous ont permis de créer la monnaie unique, la zone euro. Mais quelle est la méthode européenne communautaire utilisée dans la stratégie de Lisbonne? Elle n'existe pas.

Il faut en utiliser dans le processus européen et cette méthode doit être la convergence. C'est d'avoir non pas une harmonisation pure et dure, qui ne serait acceptée par personne dans l'Union européenne, mais des valeurs minimales, maximales, des couloirs dans lesquels les pays doivent se développer au niveau économique et social pour avoir une stratégie cohérente tant à l'intérieur qu'à l'extérieur de l'Union européenne.

Mijnheer de voorzitter, dit zijn wat mij betreft de drie belangrijkste punten.

Laten we niet onderschatten dat dit een belangrijke periode is voor de Europese Unie, met mogelijkheden en met gevaren. Degenen die denken dat daaruit iets moois zal komen, dat daaruit een fantastische bloem zal ontspruiten en dat we ons daarover geen zorgen moeten maken, bewandelen een verkeerde weg.

Er zijn wel degelijk gevaren binnen de Europese Unie. De Europese Unie kan een richting uitgaan die we niet hebben gewild bij de stichting in 1957, noch bij de opeenvolgende hervormingen.

Als we een rol willen spelen op wereldvlak - politiek, militair en economisch -, is verdere Europese integratie noodzakelijk. Als dat kan, moet het met iedereen zijn, als het niet kan, dan toch minstens met degenen die van nature uit samen horen, met name de eurozone en de Eurogroep. Die zal morgen worden uitgebreid met een aantal nieuwe lidstaten die aan de voorwaarden voldoen. We staan aan de vooravond van die uitbreiding.

Als we dat niet doen, lopen we uiteindelijk het gevaar te belanden in een directoire binnen de Europese Unie. Die zal dan geen Europese Unie meer zijn, maar een organisatie van Europese Staten zoals de Tsjechische president - een van de lidstaten van de Europese Unie - het heeft genoemd. Dat is totaal iets anders is dan de Europese Unie die wij voor ogen hebben.

C'est dans cet esprit qu'il faut voir les perspectives financières. Mme Nagy m'a demandé quelle était ma position. J'ai déjà expliqué à de multiples reprises au Comité d'avis la position de la Belgique. Nous

Het proces van Lissabon voorziet in geen enkele methode en dat is juist het probleem. De beste methode is die van de convergentie.

Nous vivons un moment important qui comporte en effet bien des dangers pour l'UE. Il se pourrait que l'UE s'engage dans une voie que nous n'avions pas voulue lors de sa création ni lors des réformes successives. Si nous voulons jouer un rôle sur l'échiquier mondial, nous devons poursuivre l'œuvre d'intégration européenne, à tout le moins avec les pays de la zone euro et ceux de l'Eurogroupe, qui sera encore étendu. A défaut, il finira par se créer dans l'UE un directoire qui deviendra ensuite une organisation d'Etats européens. Et nous serons alors bien loin de l'objectif initial.

Het is in dat licht dat men de financiële vooruitzichten moet bekijken. Wij willen zoveel

voulons un maximum de moyens. Nous voudrions même qu'ils soient supérieurs, si possible, à ceux qui se trouvent aujourd'hui sur la table. Mais il sera très difficile à l'Union européenne de mener ce débat. Nous voulons aussi que des moyens propres soient développés au sein de cette dernière. Je l'ai rappelé tout à l'heure à l'occasion de mon introduction.

On parle de mondialisation. L'Europe est, selon moi, une réponse à cette mondialisation. Lors des consultations populaires, on a eu l'impression que la mondialisation et l'Europe c'était exactement la même chose. Pour ma part, je pense que l'Europe est la bonne réponse à la mondialisation pour la mener dans les meilleures conditions possibles.

Nogmaals, ik denk dat dit de weg is. Ik wil vragen dat wij dit gesprek de komende maanden en weken verder zouden kunnen voeren met de Europese parlementsleden en met de leden van de Adviescommissie.

Je plaiderai pour que nous continuions, au sein de la Commission, cette discussion sur l'idée de convoquer en 2006 un sommet de l'Eurozone pour faire redémarrer l'Union européenne au niveau de sa stratégie sociale et économique.

Herman De Croo, président: Je crois que ce débat, qui a été préparé avec beaucoup de difficultés, est un bon essai et j'ai l'impression qu'il faut le poursuivre. Madame Nagy, je vous ai dit que ceci était le premier essai et qu'il convenait que le parlement le fasse d'abord en son propre sein.

Philippe Mahoux, président: Rien de ce qui est européen ne nous est étranger. A l'initiative de Mme Van de Castele qui préside la commission des Affaires sociales au Sénat, nous organiserons mardi prochain à 10.00 heures un débat conjoint avec la commission des Affaires sociales et le comité d'avis chargé des Questions européennes, en présence du ministre Demotte, sur le problème de la grippe aviaire. Nous allons peut-être discuter de la subsidiarité du problème. Je ne sais pas s'il est vraiment très important de discuter de la subsidiarité du problème, mais de la grippe, sûrement, ainsi que des mesures européennes et nationales en se disant bien que les oiseaux migrateurs n'ont pas de débat sur la subsidiarité et la proportionnalité!

Herman De Croo, président: Les oiseaux migrateurs ignorent les frontières des régions belges!

Sur ces bons propos, je vous remercie tous.

*La réunion publique de commission est levée à 17.50 heures.
De openbare commissievergadering wordt gesloten om 17.50 uur.*

mogelijk middelen. Wij zouden zelfs meer middelen willen dan degene die vandaag ter tafel liggen. Maar het zal voor de Europese Unie zeer moeilijk zijn om dat debat te voeren.

Bij de volksraadplegingen die werden gehouden, had men de indruk dat men de globalisering en Europa over één kam schoor, terwijl in mijn ogen Europa precies een antwoord op de globalisering biedt.

C'est la voie que nous devons suivre. J'espère que la discussion à ce sujet se poursuivra.

Ik pleit ervoor dat wij verder debatteren over het idee om in 2006 een top van de Eurozone te organiseren teneinde de sociale en economische strategie van de Unie opnieuw op de rails te zetten.

Herman De Croo, voorzitter: Dit debat was een eerste aanzet; wij zullen het voorzetten.

Philippe Mahoux, voorzitter: Dinsdagochtend om tien uur organiseert de Senaat een debat met de leden van de commissie voor de Sociale Zaken en van het adviescomité voor Europese aangelegenheden inzake de maatregelen die op Europees en op nationaal niveau met betrekking tot de uitbreiding van de vogelpest moeten worden genomen.